GENE DEWESSE

super 2 FILM

GĂRDIENII PĂCII

STAR TREK

GENERAȚIA URMĂTOARE

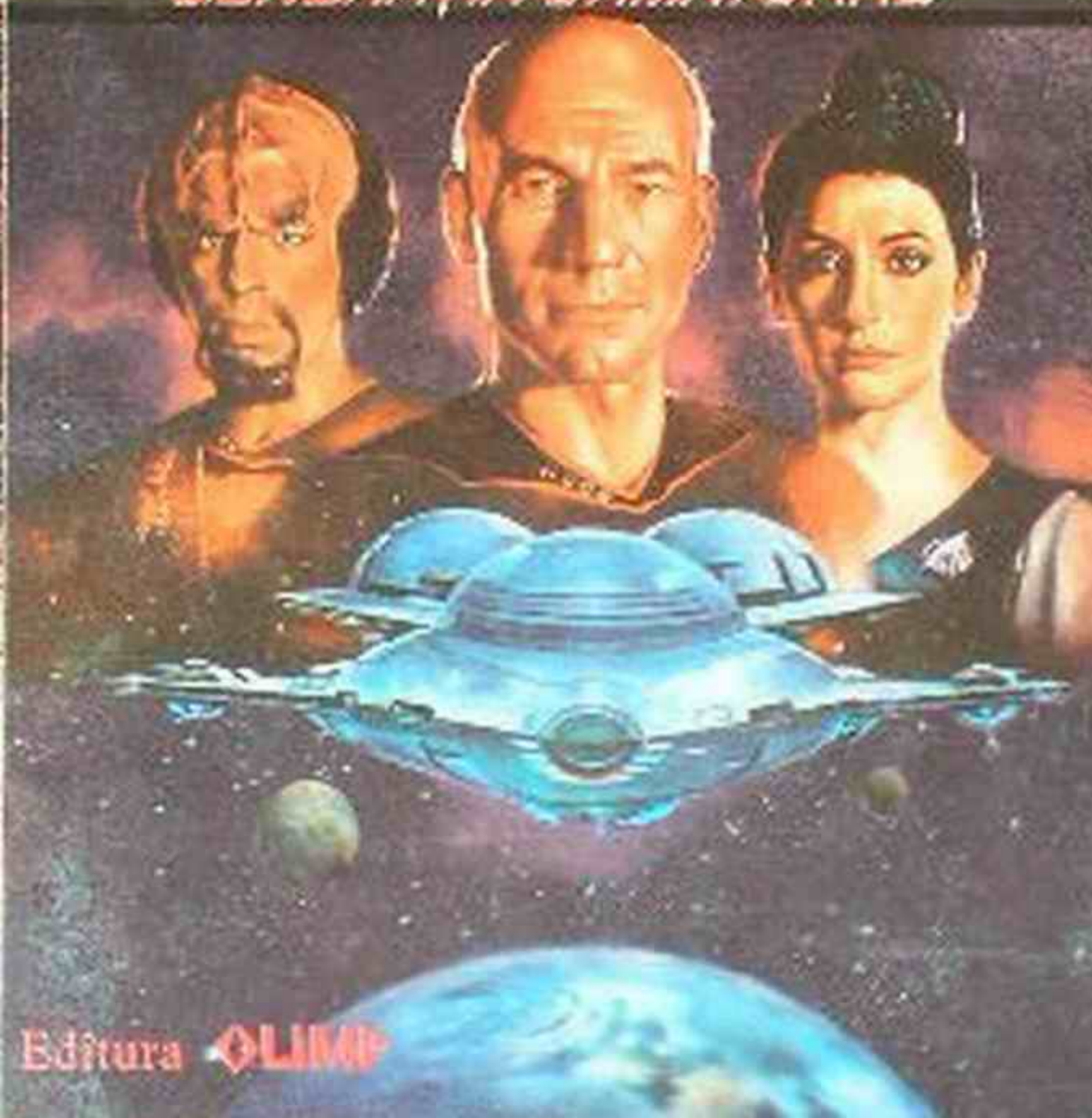

Editura OLIMP

VOI SUNTEȚI CONSTRUCTORII?

Conducătorul celor trei făcu un gest tăios, apoi se apropie tot mai mult și privi drept în vizorul cu străluciri argintii al lui Geordi.

– Vino, spuse el cu glas stins, aproape temător. Vom fi deosebit de onorați dacă ne vei îngădui să te ducem în fața conducătorului nostru. Dorința lui de-o viață a fost să i se ofere posibilitatea înainte de a muri, să-i cunoască pe cei care au făcut posibil ca el să evite distrugerea lumii noastre.

– Am fi foarte încântați să-l cunoaștem pe cel care a realizat așa ceva, improviză Geordi. Nu-i așa, Data? adăugă el în șoaptă, astfel încât numai urechea foarte fină a androidului să-l poată auzi.

Ochii aurii ai lui Data îi făcură semn că a înțeles.

– Da, spuse el, suntem foarte interesați să vorbim cu stimatul vostru conducător. Apoi, păși în spatele lui Geordi și scoase niște sunete de care orice ventriloc ar fi fost mândru.

– Experiența mea în situații în care trebuie să mințI este destul de limitată, Geordi, dar te voi urma.

Pentru Becky Bontreger

Tu ai fost acolo când eu n-am putut să fiu.
și ai făcut pentru ea mai mult decât aș fi putut eu
să fac vreodată...
Mulțumesc.

Capitolul Unu

– A fost o pistă falsă, ofițer I, dar trebuie să recunosc că nu mă deranjează deloc.

De fapt, căpitanul Jean-Luc Picard nu era chiar deloc nemulțumit. Un zâmbet ușor dădea o impresie de relaxare trăsăturilor lui severe. Se așează în fotoliul confortabil. Pe monitorul principal, stelele răzlețe ale acelei zone îndepărtate din Orion Arm treceau pe lângă *Enterprise*, care se îndrepta cu viteză superluminică spre cea mai apropiată bază stelară, aflată la sute de parseci distanță.

Așezat la dreapta lui Picard, comandantul William Riker zâmbea.

– Ferengii nu sunt cel mai plăcut popor cu care să ai de-a face, chiar și în cele mai bune situații.

Picard dădu aprobator din cap. Umbra unei amintiri îi înăspri brusc trăsăturile.

– Începi să ai darul de a înțelege, ofițer I. În ceea ce mă privește, nu m-ar deranja să nu mai am de-a face cu ei până la sfârșitul carierei mele. N-aș vrea nici măcar să le mai aud numele.

– Să privim lucrurile în altă lumină, spuse Riker. N-am găsit nici o dovadă că ferengii ar fi fost activi în acest sector, dar am descoperit două planete de clasă M. Peste câteva generații amândouă vor fi pregătite să intre în contact cu Federația.

– Da, căpitane, îi sări în ajutor locotenentul comandant Data care se afla la pupitrul lui, orice misiune în care descoperi peste trei miliarde de ființe conștiente, nu poate fi considerată "o pistă falsă".

Riker zâmbi în timp ce se uită spre android.

– Mă uimește că această frază îți e cunoscută, Data!

– Dimpotrivă, comandante, n-o cunosc. Am fost chiar uimit atunci când căpitanul a folosit-o pentru prima dată. Conform indicațiilor mele, ferengii – chiar dacă valorile lor nu coincid cu cele ale Federației – nu pot fi considerați "sălbatici" în sensul că ar fi necivilizați, barbari sau primitivi. Nici nu au ca strămoși, păsările. De aceea, am tras concluzia că, această frază este o figură de stil a oamenilor și care nu este inclusă în programul meu. Dar, schimbul de păreri dintre tine și căpitan m-a făcut, cred, să deduc adevăratul înțeles.

Riker râse.

– Și care ar fi acest înțeles?

Data trase aer în piept și se așeză mai bine pe scaun, asemeni unui student căruia i se ceruse să recite.

– Un proiect a ratat din cauză că informația care l-a generat era falsă sau eronată, spuse el, apoi aruncă o privire întrebătoare către Picard.

– Foarte bine, Data, spuse căpitanul cu o umbră de zâmbet. N-am mai auzit o definiție mai precisă – mai ales de la cineva care a auzit expresia asta abia acum o clipă.

– Mulțumesc, domnule, dar eu am fost creat ca să...

Brusc, Data tăcu, ochii aurii se stinseră imperceptibil, în momentul în care pe monitorul din fața lui apăreau un mesaj. Degetele lui dansară o clipă pe suprafața pupitrului, confirmând și întărind informația.

– Căpitane, spuse el, scanerele indică prezența unui obiect având o masă considerabilă, pe direcția 0-1-2 cap 0-0-5.

– Altă navă? întrebă Picard. Să nu-mi spui că sunt iar ferengii!

– Masa este aceea a unei nave de dimensiuni mici, și nu este în mișcare.

– O navă abandonată? Picard sări în picioare și se aplecă puțin în față.

– Se poate, domnule, dar la distanța asta...

– Poate ar fi mai bine să ne apropiem, La Forge. Schimbă cursul în mod corespunzător.

– Am înțeles.

Locotenent La Forge, ai cărui ochi lipsiți de vedere erau acoperiți de un vizor argintiu, făcu corecțiile de rigoare.

– Domnule Data, transferă imaginea obiectului pe monitorul principal și mărește la maximum!

– Am și făcut asta, dar de la o asemenea distanță este imposibil să se distingă detaliile.

Picard scrută monitorul și punctul indistinct, inform, aflat în centrul imaginii. O undă de nerăbdare trecu pe fața lui, așa cum se întâmpla în rarele ocazii când era obligat să-și dea sema că, oricât de minunată era tehnologia care făcea să înainteze nava, ea nu putea face, totuși, minuni. Avea limitele ei și faptul că-i putea îndeplini orice ordin nu însemna că rezultatul urma să aibă perfecțiunea pe care o dorea el.

– Locotenent Worf, spuse Picard întorcându-se spre locul de unde klingonianul acționa pupitrul științific, aparatele indică vreo formă de viață?

– Nimic încă, domnule, dar...

– Știu, locotenente, "dar de la o asemenea distanță nu poți să fii sigur".

– Da, domnule, aprobă Worf, dar eu voiam să spun că, deși senzorii nu pot detecta nici o formă de viață, ei indică faptul că la bordul navei există o formă de energie care funcționează.

– În sfârșit, am aflat ceva, spuse Picard. Locotenent Yar, deschide toate frecvențele!

– Toate frecvențele sunt deschise. Șeful însărcinat cu securitatea navei răspunse de la pupitrul tactic aflat imediat deasupra și în spatele zonei de comandă.

– Locotenent La Forge, vom înainta cu energia de propulsare pe ultimul milion de kilometri. Nu te apropia la mai mult de zece mii de kilometri, până nu-ți spun eu.

– Am înțeles, domnule. La zece mii de kilometri.

– Nici un răspuns, domnule, anunță Yar, aplecându-se peste consola pupitrului tactic.

– Continuați monitorizarea și transmiteți intențiile noastre de pace în toate limbile și pe toate frecvențele.

– În toate limbile și pe toate frecvențele, căpitane.

Pe monitor, punctul începu să devină din ce în ce mai mare. Picard și comandantul Riker făcură un pas înainte, flancându-i pe Data și pe La Forge, ca și când așa ar fi putut accelera apropierea obiectului.

Ușa turboliftului se deschise și din el ieși în grabă consilierul Deanna Troi, cu părul negru lăsat liber pe spate, în inele, în locul cocului sever pe care îl purta în ultima vreme. Se apropie de ei și se așeză lângă Picard.

– Am simțit anticiparea în gândurile tale, Jean-Luc, spuse ea în șoaptă.

Picard îi indică monitorul.

– E ceva acolo, spuse el. Vom vedea în câteva minute despre ce e vorba.

Ea dădu din cap, cuprinzând întreaga scenă într-o privire, apoi întoarse fără să-și dea seama privirea spre Riker, dar reveni repede către monitor.

Punctul continua să se mărească. Data fu primul care vorbi. Vocea lui sigură de obicei, lăsa să se simtă curiozitatea și umirea care-l cuprindeau de fiecare dată când întâlnea ceva nou, ceva care nu era inclus sau explicatt în memoria lui fenomenală.

– Nu observ nici un mod evident de propulsie, căpitane. Nu este ciudat că o navă fără sistem de propulsie poate fi găsită la o distanță de aproape un parsec de orice sistem stelar?

Picard îl aprobă din cap, apropiindu-se mai mult de imaginea holografică.

– Sistemele de propulsie nu sunt întotdeauna necesare, comentă Riker. Ia ca exemplu motoarele noastre de propulsare.

– Nu mai înaintăm cu viteză superluminică, anunță La Forge și, o clipă mai târziu, imaginea de pe monitor pâlpâi, apoi deveni din nou vizibilă. Acum, punctul se mărea foarte rapid, începea să capete formă și detaliile puteau fi văzute și de ochi mai puțin ageri decât ai lui Data.

Într-adevăr, nu erau unități de propulsie. Când imaginea începu să se mărească, Riker se duse cu gândul la o formă mai puțin elaborată a farfuriei de pe *Enterprise*, detașată și plutind liberă, dar acum își dădea seama că are o formă rectangulară. Nu numai că nu se vedeau unitățile de propulsare, dar nu existau nici un fel de deschideri spre exterior și nici măcar vreo urmă a acestora.

– Senzorii indică absența totală a vieții, căpitane, raportă Worf de la pupitrul lui. Și o vechime considerabilă.

– Cât de considerabilă, locotenente? întrebă Picard fără să-și întoarcă privirea de la monitor.

– De cel puțin zece mii de ani, căpitane.

Un tremur ușor trecu pe spatele lui Picard. În ciuda deceniilor petrecute în spațiu, nu ajunsese la acel punct în care noile descoperiri și noile dovezi ale imensității și diversității universului să devină pentru el rutină. Cunoștea câțiva căpitani de nave galactice care pretindeau că, după ce văzuseră o sută de noi sisteme solare, sau o sută de noi forme de viață nu mai exista ceva care să-i uimească, așa cum se întâmplase la prima călătorie. Dar el nu era ca ei. Spera să nu ajungă niciodată ca ei. Dacă se va întâmpla așa ceva, acela va fi momentul retragerii lui undeva, la capătul unui terminal, predând comanda altcuiva care să fie curios și tulburat de fiecare dată când se va uita spre miliardele de stele, când se va gândi al trilioanele de parseci cubi care au mai rămas de explorat.

– Și sursa de energie funcționează, Worf?

– Antimaterie standard, căpitane. Se pare că asigură energia pentru un număr de aparate individuale.

– Și natura acestor aparate?

– Necunoscută, căpitane. Operează la un nivel extrem de scăzut, consumând puțină energie, ca și când nu ar fi operaționale la capacitatea normală.

Picard se încruntă și spuse pe gânduri:

– Poate să fie vreo aparatură de hibernare pentru pasageri și pentru echipaj? Pentru a călători printre stele cu o navă subluminică, echipajul și pasagerii trebuie să fie strict menținuți într-o stare de viață suspendată.

Worf păstră tăcerea, dar privind cu coada ochiului spre căpitan, înțelese că numai oamenii nu și klingonienii au nevoie de atâta atenție.

– Nici un semn că nava ar înainta, raportă Data. Nu pare nici măcar să fie controlată funcționarea ei. Nava înaintează în derivă cu un arc secundă pe minut. În situația asta va face o rotație completă în trei ani, șaptezeci și șapte de zile, nouă...

– Mulțumesc Data, îl întrerupse Picard studiind imaginea de pe monitor. Chiar de la această distanță putea să-și dea seama că nu

există nici un senzor, nici o proeminență, de nici un fel, nici o deschidere.

– Zece mii de kilometri și ne oprim, căpitane, anunță La Forge.

– Senzorii tot nu detectează vreo formă de viață, locotenent La Forge?

– Nici una, căpitane, la nici un nivel. Dacă a existat vreo ființă în hibernare, e cu siguranță, moartă.

– Nava se deplasează față de cea mai apropiată stea, La Forge? Traiectoria ei indică în vreun fel sistemul din care provine?

– Nici una, căpitane. Mișcarea lineară este zero față de stelele din preajmă.

Picard se încruntă.

– Structura internă și atmosfera, Data?

– Este construită asemeni unei table de șah, căpitane, cu coridoare extrem de înguste care împânzesc întreaga navă. Sursa de antimaterie de care e propulsată se află în centru, protejată moderat de scuturi, înconjurată de...

– Protejată moderat de scuturi, Data?

– Gradul de magnitudine a ecranării e mai puțin eficient decât acela de pe *Enterprise.* Radiația rezultată ar putea, după o perioadă

lungă de timp, să aibă urmări grave pentru cei care ocupă nava.

– Putea să le provoace moartea? Chiar și în camerele de hibernare?

– În zece mii de ani ar fi fost posibil, căpitane.

– Dar nu prezintă un pericol pentru ocupanții pe un termen scurt ai navei?

– Pentru noi, în caz că ne-am teleporta pentru a cerceta interiorul navei? Presupun că nu, căpitane.

– Prea bine, Data, spuse Picard, dând în continuare din cap. Continuă. Există indicații ale unor încăperi în care să existe viață?

– Nu, căpitane. Nu există nici o zonă cu atmosferă, nicăieri în interiorul navei.

– Lipsa asta de atmosferă e din construcție sau se datorează unui accident?

– Îmi este imposibil să răspund, căpitane, fără să inspectez la fața locului.

– Altceva?

– În apropierea centrului, e o a doua cantitate de antimaterie, mai mică. Ecranarea ei e mult mai ineficientă decât cealaltă, dar din cauza masei ei mai mici, nu prezintă nici un pericol de radiație.

Picard se încruntă:

– Poate fi o armă?

– Posibil, căpitane. Are o oarecare asemănare funcțională cu torpilele noastre fotonice dar, judecând după poziție, în apropierea centrului navei, nu există posibilitatea de lansare.

– Din câte mi-ai spus până acum, replică Picard, nu există nici o posibilitate, de nicăieri, de a fi lansată vreo armă, decât doar printr-un transportor. N-ați găsit nici o deschidere, nu?

– Nici una, căpitane, dar asta nu înseamnă...

– Știul ușile sau tuburile armelor închise ermetic nu pot fi detectate de la distanța asta. Dar chiar dacă ar exista tuburi lansatoare, o singură armă pe o navă care nu se poate apăra, n-ar avea nici un sens. Nici lipsa ei de forță de propulsare. N-ar putea fugi nici dacă ar fi atacată.

– S-ar putea să nu aibă nevoie, căpitane, spuse Worf. Am studiat mai aprofundat unele din informații și am impresia că indică rămășițe nefuncționale ale unui sistem primitiv de ecranare.

Picard se întoarse brusc spre pupitrul științific.

– Nefuncțional? Ești sigur?

– Sigur, căpitane. Datele indică faptul că întregul stadiu final al sistemului – acela care produce efectul de ecranare, ori a căzut cu totul, ori lipsește.

Picard se întoarse din nou să scruteze imaginea – acea necunoscută ce se vedea pe ecran. Rămase tăcut câteva secunde. În ochi i se putea citi setea de a ști mai mult. În cele din urmă, se retrase oftând.

– Ofițer I, spuse el brusc, formează o echipă de cercetare care să se teleporteze pe navă!

Riker zâmbi. Picard își dădu seama că îi văzuse acea luminiță în ochi, luminiță care spunea că, dacă n-ar fi fost regulamentele, Picard însuși ar fi condus echipa.

– Imediat, căpitane, spuse Riker făcând un gest spre La Forge și spre Yar în timp ce se îndrepta repede spre turbolift.

Îmbrăcați cu costumele speciale pentru efectul de câmp, Riker, La Forge, și Yar s-au

instalat în centrul undelor emise de teleportoare. Riker semnalizã sublocotenentului Carpelli care se afla la pupitru.

Pe punte, Picard stătea chiar în spatele locotenentului comandant Data, care se afla tot în fața pupitrului său.

– Ne teleportăm acum, căpitane, se auzi vocea lui Riker.

– Succes, ofițer I, spuse Picard cu o urmă de zâmbet pe buze. Să ne țineți la curent.

– Bineînțeles, spuse Riker. Vocea lui se stinse spre sfârșitul cuvântului, în momentul în care începu teleportarea.

Pentru o clipă tăcerea domni pe punte, apoi, Worf spuse:

– Senzorii arată că echipa a ajuns pe nava necunoscută, căpitane, în coridorul indicat.

O clipă mai târziu, vocea lui Riker se auzi, doar puțin mai slabă decât atunci când vorbiseră din camera de teleportare, cu toate că acum vorbea de la zece mii de kilometri distanță.

– Nava e părăsită, așa cum ne-au indicat senzorii, căpitane. Apoi, o secundă mai târziu:

– Tricorderii confirmă – nici o formă de viață la bord, nu există atmosferă și nici gravitație. Nu există lumină cu excepția celei aduse de noi.

Urmă o scurtă tăcere, după care:

– Ne aflăm într-un coridor lung, de mai puțin de un metru lățime. Atât cât se poate vedea, e perfect drept în ambele direcții, dar pare mai curând un pasaj de acces, decât un culoar. Pe pereți sunt panouri de control care par...

Se întrerupse.

– Locotenent La Forge, de ce nu continui tu descrierea? Sunt convins că vezi mai multe decât mine sau chiar decât Yar.

– Probabil, recunoscu La Forge, cu o umbră de zâmbet.

Rămase tăcut o clipă, privind în susul și în josul coridorului, absorbind undele pe care vizorul le transmitea direct creierului său. Pentru orice om obișnuit, cu vederea normală, toate astea ar fi reprezentat un adevărat haos, dar anii de experiență îl făcuseră să selecteze fără efort imaginile pe care le dorea și să lase deoparte undele nerelevante din punct de vedere informațional. Acest proces de selectare devenise, cu trecerea timpului, automat, nemai

fiind nevoie de acea concentrare proprie persoanelor care văd și care vor să localizeze un steag roșu din mijlocul a o sută de steaguri verzi apoi, o clipă mai târziu, să-l depisteze pe singurul rotund și nu pătrat.

– Coridorul are aproape cinzeci de metri în ambele direcții, spuse Geordi. La intervale regulate sunt șase coridoare care-l intersectează și cel puțin douăsprezece uși-panouri în fiecare direcție. Nu există nici un fel de marcaj, nici pe panouri și nici pe pereții coridorului. Ușile sunt destul de înalte pentru ființe cam de înălțimea noastră, poate puțin mai grase. Cel mai apropiat panou...

– Căpitane! interveni Worf cu vocea lui de tunet în care se simțea o notă de urgență. Adu-i înapoi! Imediat!

– Cum...

– Dispozitivul care conține a doua masă de antimaterie a devenit activ! În mai puțin de un minut va ajunge la un punct critic. Explozia va distruge, cu siguranță, întreaga navă!

Capitolul Doi

Picard atinse insigna prinsă pe uniformă, activând emițătorul.

– Camera de teleportare, țipă el, adu imediat înapoi echipa de cercetare!

Încă o atingere:

– Will, vă aducem înapoi! Se întâmplă ceva acolo!

Se întoarse brusc și urcă până la pupitrul științific, la care se afla Worf:

– A doua masă de antimaterie, locotenente – ai coordonatele ei precise?

– Da, căpitane.

– În clipa în care echipa de cercetare se află în siguranță la bord, transmiți camerei de teleportare coordonatele.

Încordat, aștepta confirmarea întoarcerii lui Riker. În momentul în care o primi, vorbi repede:

– Camera de teleportare! Comută pe coordonatele pe care ți le dă locotenent Worf. Teleportează obiectul aflat acolo cât mai departe posibil de nava străină! Imediat! Ai mai puțin de douăzeci de secunde!

– Am înțeles, căpitane, se auzi imediat glasul sublocotenentului Carpelli. Comutăm acum.

– Cincisprezece secunde până la explozie, căpitane, tună Worf. Aparatele descriu obiectul ca foarte asemănător unei torpile fotonice, dar fără impuls.

– Activăm teleportarea, anunță Carpelli. Obiectul este teleportat – Acum.

– Cinci secunde, spuse Worf. Obiectul nu se mai află pe navă, dar încă nu... Făcu o pauză pentru a citi noile informații. Distanța față de navă – cinci mii de kilometri. Procesul de explozie continuă.

Brusc, monitorul fu iluminat de o explozie îndepărtată, care estompă imaginea navei părăsite.

– Procesul de detonare complet, concluzionă Worf, tot cu spatele la monitorul principal. Nava pare să fi rămas intactă.

Pe monitor lumina exploziei se stinse și imaginea navei apăru din nou.

O clipă mai târziu, ușa turboliftului se deschise și pe punte păși echipa de cercetare, în frunte cu Riker.

– Ce s-a întâmplat, căpitane? De ce ne-ai adus înapoi?

– Ceva... prezența voastră, bănuiesc – a pus în funcțiune dispozitivul care conținea antimateria, spuse Picard, făcând gesturi spre monitor, unde se mai vedeau încă urmele luminoase ale exploziei.

– Un exploziv mascat? se miră Riker ridicând din sprâncene.

Data ridică privirea curios la cuvintele lui Riker, dar nu spuse nimic.

– Poate, spuse Picard, dar în cazul ăsta pedeapsa ar fi fost drastică. Dacă nu l-am fi

teleportat în afara navei, explozia ar fi distrus-o în întregime.

Riker se strâmbă:

– Mulțumesc că ai acționat atât de rapid, căpitane.

– Pentru puțin, ofițer I.

– Ne întoarcem acolo?

Picard reveni spre pupitrele de comandă:

– Locotenent Worf? Poți să mai detectezi alte astfel de dispozitive?

– În afară de sursa centrală de energie, nu mai am nici o indicație a vreunei alte cantități de materie pe navă. Dar rămâne posibilitatea explozivilor nenucleari.

– Nu cred, spuse Yar. Dacă ar exista asemenea dispozitive, ele ar fi fost concepute să fie folosite înaintea celor din antimaterie. De fapt nici n-ar fi putut să fie concepute pentru a fi folosite *pe urmă*.

Picard o aprobă din cap.

– De acord, locotenente. Nici măcar n-ar mai exista după o explozie de o asemenea magnitudine. Dar pe o navă atât de veche nu trebuie să excludem posibilitatea unei dereglări. Explozia asta putea fi una dintre ele.

– Nu cred, căpitane, spuse Worf de la pupitrul lui. Datele arată o înlănțuire deliberată a evenimentelor menite să sfârșească cu explozia de antimaterie la care am fost martori.

– Atunci care *a fost* scopul?

– În mod evident, căpitane, spuse Worf, să distrugă nava și orice ființă care s-ar fi aflat în apropierea ei.

Picard se încruntă.

– Un avanpost militar? Fără posibilități de propulsare și numai cu un sistem de explozie mascat? Fără altă armă decât acest dispozitiv unic de sinucidere? Privi în jurul lui pe punte: Data? Locotenent La Forge?

– Nu avem date care să indice prezența armelor la bord, spuse Worf. Apoi, adăugă: nici un fel de armă cunoscută nouă, în orice caz.

– Cu toate astea, mai există un număr de dispozitive necunoscute în stare operațională, spuse Data. Ar putea foarte bine să fie arme. Cu toate că nu sunt complet activate, datele arată că ele conțin o anume formă de circuite subspațiale.

– Ce fel?

– Necunoscut, căpitane. Fără o examinare la fața locului îmi este imposibil să spun.

– Sunt operaționale la același nivel ca înainte?

– Da, căpitane, spuse Data, privind repede spre pupitrul lui. Nu este nici o schimbare.

Riker se întoarse spre Picard.

– Trebuie să facem o cercetare de mai lungă durată.

Picard rămase o clipă tăcut cu ochii spre imaginea de pe monitor, apoi dădu din cap:

– Foarte bine, spuse el. Pregătiți-vă să punem capăt vizitei în orice clipă.

Pasajul îngust de pe nava străină începu să prindă formă în jurul celor patru membri ai noii echipe de cercetare – Riker, Data, Yar și La Forge. În momentul în care unda teleportoare îi eliberă, Geordi se simți pentru o clipă dezorientat, chiar amețit, așa cum s-ar fi simțit din cauza lipsei de gravitație. O modificare ușoară e efectului de câmp din costumul lui generă o încărcătură magnetică suficientă pentru a-i da posibilitatea să meargă și nu să

înoate. Lipsa atmosferei nu avea nici un efect fizic, dar liniștea care se înstăpânise brusc în jurul lor era tulburătoare.

– Să nu pierdem timpul, spuse Riker și vocea lui păru neobișnuit de subțire prin emițătoare. Păstrați activ efectul de câmp al costumelor. Pentru moment, vom rămâne împreună. Mai întâi...

– Ofițer I, îl întrerupse vocea lui Picard, circuitul de autodistrugere pare să fi fost reactivat de întoarcerea voastră. Chiar și fără dispozitivul antimaterie, tot poate fi periculos.

– Am înțeles, căpitane. Energia pe care o folosește, se înregistrează pe tricorderele noastre. Verificăm imediat. Locotenent La Forge, ia-o înainte!

Studiind ecranul tricorderului, Geordi se întoarse încet.

– Pe aici, spuse el, privind în sus după o clipă. Dar mă îndoiesc că voi avea nevoie de asta – adăugă el, arătând spre tricorder. Infiltrarea radiației de antimaterie va fi, probabil, suficientă pentru a mă conduce.

Tremură ușor în momentul în care se strecură în jos prin pasajul îngust. Ceilalți îl

urmară unul, în spatele celuilalt. Radiația, evidentă pentru senzorii vizorului lui, era ca explozia bruscă văzută de pe *Enterprise* în momentul în care explodase dispozitivul – o explozie de lumină pe care numai el și senzorii de pe *Enterprise* o putea vedea.

Erau asemenea momente – se gândi el în timp ce înainta – când vizorul îi era foarte folositor, dar și foarte tulburător. Știa că radiația provenită din miezul antimateriei nu era periculoasă pentru nici unul dintre ei, cu toate astea, lumina provenită de la ea avea asupra lui un efect neobișnuit. Undeva, adânc în mintea lui, trăgea un semnal de alarmă pe care cu greu îl putea stăpâni. O reacție normală față de inerentul pericol al radiației? se întrebă el.

Tremură din nou, dar respinse gândul. Dând ultimul colț, se trezi, nu în fața unui panou de control, ci a unui perete etanș. Senzorii din vizorul lui arătau peretele strălucind aproape orbitor din cauza scurgerii de radiații. Îndreptându-și atenția către tricorderul pe care-l mai ținea încă în mână, văzu că acesta arăta sursele de energie. Una, miezul de antimaterie, era la doisprezece metri în spatele și în josul

peretelui etanș, sub punte și sub încă două rânduri de scuturi protectoare. Nu părea să existe nici un fel de cale de acces, de parcă întreaga secțiune centrală alcătuia un bloc compact, care să fie înlocuit cu totul dacă ceva nu funcționa bine.

– Senzorii noștri arată că, virtual, sunteți deasupra dispozitivului, ofițer I, se auzi vocea lui Picard prin emițătoare. Senzorii ne mai arată că nivelul de radiație e în creștere. Voi vă simțiți bine?

– Până acum, da, căpitane, spuse Riker privind spre propriul tricorder. Dar nu cred că vom reuși să verificăm dispozitivul. Cel puțin, nu în mod direct. Ar trebui să folosim fazerele pentru a tăia peretele și, pentru moment, nu pare cea mai înțeleaptă soluție. Așa cum am spus, nivelul de radiație crește și, curând, dincolo de perete va ajunge la nivelul de periculozitate.

Riker făcu o pauză și manevră tricorderul.

– Dar activitatea miezului a crescut foarte puțin! De ce radiația...

– Cred că înțeleg, îl întrerupse Data, care se uita la propriul tricorder. Atunci când primul

dispozitiv era gata să explodeze și voi l-ați teleportat, ați teleportat odată cu el și o parte din materialul care-l înconjura, inclusiv o parte din podeaua groasă pe care era așezat. Din cauză că puntea însăși era o parte a miezului scutului, scurgerea a crescut. Este, de asemenea posibil ca, ceea ce a mai rămas din scut, din cauza presiunii moleculare, asociat cu faptul că a fost smulsă o parte din el de câmpul de teleportare, să producă teleportarea.

– Îți propun să părăsiți zona, ofițer I, spuse Picard pe un ton care era mai mult decât o sugestie... Acuml

– Da, căpitane, răspunse repede Riker, dar ăsta nu constituie încă un motiv ca să ne teleportăm pe *Enterprise*.

– Poate că nu – *dacă* vă mișcați destul de repede.

– Am pornit, căpitane, spuse Riker, făcând un gest către ceilalți.

Cu un sentiment de eliberare, Geordi întoarse spatele peretelui radiant. Știa că nu e mortal, nu încă și, cu toate astea, nervii îi erau încordați.

– Dacă timpul pe care îl putem petrece la bordul navei este limitat, spuse Data înainte să fi parcurs șase metri, atunci poate că eu aș fi mai eficient.

– La fel m-am gândit și eu, Data, răspunse Riker după o clipă de ezitare. Din câte am văzut până acum, avem mai mult de un kilometru de pasaje aici. Tu și locotenent La Forge cercetați tot ce e pe deasupra pasajului. Locotenent Yar și cu mine, vom cerceta partea stângă.

După cinci minute, începură să aibă impresia că *fiecare* pasaj era la fel de lipsit de formă ca și cele pe care le văzuseră în primele minute după ce fuseseră teleportați. Nici măcar vizorul lui Geordi nu mai reușea să distingă un panou de altul, un perete de altul, și tricorderele relevau aceeași activitate nedeterminată în spatele fiecărei uși. *Ceva*– zeci de astfel de *ceva*, poate chiar sute, operau la niveluri energetice atât de scăzute încât, chiar de la această distanță tricorderele nu puteau face o analiză reală. Erau comunicări afirmând că circuitele substanțiale erau amestecate, ajungând până la a arăta că mașinile erau

numai simple radiouri subspațiale, dar mai erau și alte indicații ale circuitelor transportoare atât de strâns legate de circuitele subspațiale încât păreau să fie o singură mașinărie și nu două separate, așa cum ar fi trebuit să fie.

Singurele circuite pe care tricorderele erau capabile să le analizeze complet erau cele aflate în panouri – circuite care răspundeau la orice încercare de a le întrerupe, trimițând o cantitate mare de energie în spatele lor transformându-le, probabil, într-o grămadă de cenușă.

Geordi se întorcea deprimat de la al treilea panou care semăna cu toate celelalte când puntea de sub picioarele lor se cutremură ușor. O clipă mai târziu, se putu simți o vibrație slabă. Brusc se întoarse spre miez. În ciuda zidurilor extrem de groase care se aflau între el și miez văzu radiația de antimaterie pulsând din ce în ce mai puternic și scurgându-se prin pereți ca și când aceștia nici n-ar fi existat.

– Vă aducem înapoi! se auzi brusc vocea lui Picard în emițătoare. Așteptați!

Apoi, se auzi vocea lui Carpelli din camera de teleportare:

– Concentrăm câmpul asupra lui Yar și a lui Riker.

Apoi, tăcerea fu curmată de glasul lui Riker, în momentul în care coborî împreună cu Yar de pe platforma de teleportare de pe *Enterprise*:

– Unde sunt La Forge și...

– Îi aducem acum, răspunse vocea lui Carpelli și Geordi simți unda teleportoare care se concentra asupra lui.

Dar, dintr-o dată, nu mai simți acea atingere.

Se auzea numai vocea lui Carpelli:

– Domnule! I-am pierdut! Ceva...

Și de pe punte, vocea de bas a lui Worf tună:

– Scuturile deflectoare s-au ridicat în jurul navei părăsite, blocând teleportarea!

Capitolul Trei

– Deflectoarele? Vocea lui Picard era un amestec de neîncredere și mânie.

– Gawelski! strigă el la tânărul sublocotenent care-i luase locul lui La Forge, la pupitrul conn. Fă-ne legătura vizuală! Acum!

Degetele lui Gawelski răspunseră aproape la fel de prompt ca și ale lui Geordi și *Enterprise* făcu un salt înainte, acoperind în câteva secunde, prin energia de propulsare, distanța de zece kilometri.

– Data! La Forge! spuse Picard. Mă auziți?

– Destul de bine, căpitane, veni răspunsul pe un ton imperturbabil. Pentru moment, nu

pare să fim în pericol. Ceva produce o vibrație a navei, la o frecvență de 12,48 de cicli pe secundă. Tricorderele noastre indică faptul că energia antimateriei a crescut în mod dramatic.

– La fel și scurgerea, adăugă Geordi. La distanța asta față de centru nu este periculos – încă – dar ar fi bine să încercați tot posibilul să ne scoateți de aici.

– Facem tot ce se poate, locotenente, îl asigură Picard.

– Am analizat câmpul deflectorului, căpitane, raportă Worf. Pare să fi fost conceput special pentru a bloca teleportarea. Rezistența la focul fazerelor ar putea fi minimă: Aș sugera să încercăm un tir la punct fix îndreptat spre generatoare.

– Poți să localizezi generatoarele, locotenente? întrebă Picard.

– Acum, când au fost activate, da. Worf atinse o tastă de control. Coordonatele către stația tactică.

Locotenentul Brindle, care se afla la pupitrul tactic se uită întrebător către Picard.

– Nu trageți încă, domnilor, spuse acesta. Domnule Data? Locotenent La Forge? Senzorii

noștri arată că nu sunteți într-un pericol imediat din cauza radiației. Ce părere aveți?

– La nivelul actual, răspunse Data, eu nu sunt deloc în pericol. Dar, în aproximativ douăsprezece ore, va începe să aibă efect asupra lui Geordi.

– Foarte bine, spuse Picard. Locotenent Brindle, îndreaptă fazerele pe coordonatele pe care ți le-a transmis locotenentul Worf. Nu trage, dar fii gata!

– Fazerele pe coordonate, căpitane. Gata de tragere.

O clipă mai târziu, Riker și Yar pătrunseră în fugă pe punte. Brindle se dădu la o parte și Yar se grăbi să-și ia în primire postul de la pupitrul tactic și aruncă o privire rapidă asupra indicatoarelor.

– Ceea ce doresc eu, domnilor, spuse Picard este să obțin cât mai multe informații. În mod deosebit, vreau să mă asigurați că, dacă deschidem focul asupra scuturilor generatoarelor, nu ne vom trezi cu o altă surpriză, una mult mai neplăcută decât cele pe care le-am trăit până acum. Și asta se referă și la voi, Data și La Forge. Profitați de ocazia pe

care o aveți pentru a afla cât mai mult posibil, dar cu multă grijă.

– Desigur, căpitane, fu de acord Data. Vom încerca să localizăm un centru de control. Cred că tricorderele noastre...

– Nivelul de radiație a crescut din noul interveni Geordi. O văd.

– Locotenent Yar, pregătește-te să tragi în scuturile generatoarelorl spuse Picard în grabă.

– Sunt pregătită, căpitane.

– Cu cât a crescut nivelul radiației, locotenent Worf?

– Cu aproximativ zece la sută, căpitane, răspunse Worf. Pare să fie un rezultat al creșterii capacității energetice și nu a deteriorării scutului.

– Și unde se duce această nouă energie, locotenente? Ați înregistrat existența vreunei arme?

– Nici o armă, dar o nouă zonă a intrat în funcțiune.

Worf făcu o pauză, pentru a studia datele care apăreau pe panoul pupitrului lui. Pare să fie o unitate de hibernare, deși această zonă e în mod deosebit ecranată, încât datele

senzorilor nu pot fi luate pe de-a-ntregul în considerare.

Pe puntea navei părăsite, ce părea să se trezească la viață, ochii aurii ai lui Data se ridicară de pe ecranul tricorderului.

– Căpitane, spuse el, dacă eu nu greșesc, cred că suntem la mai puțin de treizeci de metri de noua zonă funcțională pe care a descris-o locotenent Worf. Dacă ne permiteți, o vom investiga.

– Permisiune acordată, Data. Cred că nu mai e nevoie să-ți spun să aveți grijă.

– Nu, căpitane. Mulțumesc. Geordi... Data tăcu brusc privind din nou ecranul tricorderului. Cred că revine și atmosfera.

– Are dreptate, căpitane, spuse Worf imediat. Treizeci la sută oxigen și restul, gaze inerte. În condițiile astea, în mai puțin de cinci minute ar putea ajunge la atmosfera normală a Pământului.

– Patru și șase, opt minute, spuse Data cu ochii tot pe ecranul tricorderului.

– Pariez că e în legătură cu ceva care există în unitatea de hibernare, spuse dintr-o dată Geordi. Nava trezește ființele din interior și le

crează condiții de viață. Dacă pornim chiar acum, am putea ajunge acolo înainte ca ființele să se trezească complet și cred că ar fi cel mai bun moment.

– Data, fii... începu glasul lui Picard, dar fu întrerupt brusc.

– Căpitane? Data aruncă o privire spre Geordi, apoi atinse insigna emițătorului.

– Căpitane? repetă el fără să primească nici un răspuns.

Geordi îl prinse de cot.

– Haide, Data, spuse el, să mergem. Se pare că acum ne-au fost blocate și emițătoarele și ăsta e un motiv în plus ca să ajungem acolo înainte ca ființa, oricare ar fi ea, să se trezească.

Rezistând impulsului de a pluti cu capul înainte prin coridorul în care gravitația nu acționa, Geordi șopti la urechea lui Data: – Ce s-ar fi întâmplat dacă gravitația ar fi revenit brusc, așa cum s-a întâmplat cu atmosfera?

Androidul, urmând indicațiile de pe tricorderul său, reușea să pară, dacă nu grațios, măcar eficient. Privind propriul său tricorder, Geordi observă că presiunea aerului continua

să crească. Procentajul de oxigen începu să scadă, ajungând în cele din urmă la douăzeci și patru la sută.

– Nivelul radiației continuă să crească, spuse Geordi în timp ce mai dădeau un colț al pasajului. Care e timpul limită pentru mine acum, Data?

– Aproximativ douăsprezece ore la nivelul ăsta, înainte să înceapă reacțiile adverse. Dar sunt sigur că vom fi scoși de aici cu mult înainte de asta.

– Sper. Dar după cum au mers lucrurile în ultima perioadă...

Se întrerupse fiindcă ajunseseră în fața unei uși masive. Era de două ori mai lată decât celelalte panouri, lucru care justifica termenul de "ușă", dar nu avea o formă bine definită ca și celelalte. Geordi dădu din cap.

– Oricine ar fi ființele astea, categoric nu cred în rolul numerotării camerelor.

– Crezi că numerotarea camerelor ar fi benefică? întrebă Data, plimbând tricorderul în susul și în josul ușii.

Geordi râse în momentul în care se uită spre tricorderul lui.

– Nu, Data, nu cred că ar fi. Dar, în caz că n-ai remarcat, presiunea aerului a crescut cu aproximativ șaptezeci la sută față de presiunea normală a Pământului.

Fără nici o avertizare, panourile tavanului pasajului prinseră viață, căpătând o strălucire pală, gălbuie, greu de observat pentru ochii oamenilor, dar nu și pentru aceia ai androidului. O clipă mai târziu, ușa tremură, apoi se dădu în lături, dispărând în zidul de metal.

În încăperea ascunsă privirii de ușă, se aflau douăsprezece platforme, aflate la înălțimea pieptului, pe care se aflau forme rectangulare, amintind vag forma unor sicrie.

– Se pare că ne așteptau pe noi să batem la ușă, Data, spuse Geordi tulburat.

– Sau trebuia ca presiunea aerului să atigă nivelul necesar, spuse Data, împărțindu-și atenția între încăpere și datele înscrise pe tricorder. Mă îndoiesc că astea sunt dispozitivele de hibernare pe care le-au detectat instrumentele lui Worf. Oricum ar fi, tot nu detectez formé de viață.

– Crezi că cei de acolo au murit?

– Poate, dar chiar și așa, în situația asta ar fi trebuit să rămână destule reziduuri organice...

La fel de brusc cum se deschisese ușa, cea mai apropiată dintre formele asemănătoare unui sicriu alunecă în jos, lăsând să se vadă un compartiment întunecat, capitonat, mai mult decât suficient pentru a încăpea un trup omenesc.

Dar nu conținea decât o îngrămădire de fire și tuburi, care se mișcau încoace și încolo.

Ochii lui Data se măriră.

– Curios, spuse el. Cu toate că, în mod clar, ocupantul nu este prezent, mașinăria a continuat să-și îndeplinească funcțiunile.

Geordi îl aprobă din cap, simțindu-se încă vag tulburat.

– Pentru asta sunt făcute mașinăriile, spuse el, dar imediat își dădu seama cum puteau fi interpretate vorbele lui, așa că adăugă în grabă: personajele prezente sunt exceptate, firește.

Data rămase o clipă nemișcat, de parcă ar fi procesat afirmația.

– Da, înțeleg. Cea de a doua remarcă trebuie să fie o scuză, în cazul în care aș fi considerat-o jignitoare pe prima.

Geordi încercă să zâmbească.

– Dar n-am făcut decât să-ți atrag atenția asupra ei. Iartă-mă.

Buzele palide ale lui Data încercară să schițeze un zâmbet.

– Nu e nevoie să-ți ceri scuze, Geordi. Așa sunt oamenii.

Brusc, Geordi începu să râdă, mai mult pentru că-i trecuse tulburarea.

– Câtă dreptate ai, Data! Ești sigur că vrei să rivalizezi cu noi așa cum spuneai? Fiindcă ne punem prea des de-a curmezișul pentru confortul nostru.

Data rămase din nou o clipă nemișcat, gânditor, apoi spuse:

– Presupun că este o altă figură de stil a oamenilor, de vreme ce posibilitatea de a așeza așa trupul e mult prea neplăcută...

– Doar o figură de stil, Data, din câte știu eu. Dar, înainte să deviem de la traseu, tot o figură de stil, poate ar fi bine să ne uităm la toate astea. Făcu un gest spre celelalte cutii, presupusele camere de hibernare.

Data își consultă rapid tricorderul.

– Nici o activitate și nici un semn de viață, anunță el. Activitatea în primul a și încetat. Făcu o pauză și se întoarse spre o ușă aflată pe un alt perete. Cu toate astea, are loc o considerabilă activitate electrică...

Asemeni ușii de pe coridor, ușa mai mică se deschise brusc, lăsând să se vadă o încăpere mai mică.

Dar încăperea asta, spre deosebire de celelalte de pe navă, avea o formă bine definită.

– Bingo! strigă Geordi și chipul i se lumină.

Mai mult de jumătate din partea de sus a peretelui din fund era ocupată de un fel de monitor. Dedesubtul lui, erau două pupitre de control, fiecare dintre ele fiind marcate cu niște semne indescifrabile. Nu semănau de loc cu panourile programabile de pe *Enterprise*.

În mijlocul celor două pupitre, o lumină gălbuie strălucea intermitent. În timp ce se uita, pe monitor apăru o hartă. Părea să fie harta navei pe care se aflau.

În centrul hărții, un punct despre care Geordi presupuse că este miezul de antimaterie, începu să clipească o lumină de culoare verde-deschis, în același timp cu

luminița galbenă. O serie de simboluri apărură imediat sub cercul verde, probabil vreun mesaj.

Scurgerea de radiații! exclamă Geordi. Mintea începu să i se limpezească pe măsură ce evenimentele din ultimele câteva minute se desfășurau.

– Asta s-a întâmplat! Noi am slăbit scutul atunci când am teleportat bomba. Trebuie să mai existe un computer care să mai aibă grijă de cum merg treburile pe aici. Acum a observat radiația în creștere, așa că a hotărât să mai ridice un scut și să apere astfel oamenii. Încearcă să-l trezească pe cel care se ocupă de toate astea ca să remedieze defecțiunea. Numai că, cel care avea grijă de aparatură a murit acum zece mii de ani și n-a fost nimeni în preajmă să-l anunțe pe computer. Dădu din cap. Data ai cumva idee cum să răspunzi la întrebarea asta?

– Mă îndoiesc foarte mult, Geordi. Răspunsurile posibile, dacă nu infinite, sunt chiar și pentru mine imposibil de calculat repede. Dacă ar fi fost vreo posibilitate să-l legăm de computerul de pe *Enterprise*... Dădu și el din cap.

Geordi oftă:

– Mi-a fost teamă că o să spui asta. Dacă ar exista vreo cale să decodificăm toate astea *poate* am reuși să-i spunem să coboare scuturile înainte să ne prăjim.

Experimental, apăsă ușor emițătorul, dar nu primi nici un răspuns.

– Tot nu putem comunica. Și presupun că scutul care ne-a blocat emițătorul a blocat și lazerele de pe *Enterprise.* Altfel căpitanul ar fi aruncat în aer generatoarele și ne-ar fi scos de pe navă până acum. L-am auzit pe Worf introducând coordonatele în pupitrul tactic înainte să se întrerupă legătura, iar Tasha era pregătită să tragă.

– Și eu am dedus același lucru, Geordi. Dar, de vreme ce suntem înăuntru scuturilor, am putea încerca să demontăm singuri generatoarele.

Geordi îl aprobă.

– Exact asta voiam să spun și eu. Aruncă o privire scurtă monitorului tricorderului său, apoi ridică privirea. Cred că trebuie s-o luăm în partea asta, spuse el făcând un gest spre centrul navei și ieșind șovăind din încăpere.

Înainte să ajungă la ușă, mâna lui Data se lăsă pe umărul lui. Mâna androidului îi strângea umărul cu blândețe, dar ferm.

– Am să mă duc eu, Geordi, spuse el. Așa cum ai indicat adineaori, generatoarele par să fie aproape de miezul de antimaterie, acolo unde radiația e cea mai puternică. Aruncă și el o privire spre tricorder. Acum patruzeci și cinci de secunde cantitatea de radiație a început să crească din nou. Aici vei fi în siguranță pentru câteva minute încă, în timp ce în apropierea miezului nivelul de radiație a devenit prea ridicat pentru tine ca să poți sta timp mai îndelungat fără un costum de protecție. Eu, pe de altă parte, nu numai că mă pot mișca mai rapid decât tine, dar pot să rezist și unor nivele mult mai înalte de radiație, fără să sufăr dereglări prea grave.

– Data...

– Ar fi ilogic să mă însoțești, Geordi, spuse Data strângând în continuare umărul tânărului locotenent.

– Știu, Data. dar...

– Dar este omenesc să vrei să faci asta, chiar și atunci când știi că este contraproductiv?

Geordi rămase o clipă tăcut apoi îl aprobă din cap.

– Cred că e ceva încurcat în legătură cu comportamentul nostru în grup. Apoi continuă dintr-o suflare. Du-te, înainte să se facă prea cald chiar și pentru un android.

– O să încerc, spuse Data luându-și mâna de pe umărul lui Geordi.

În momentul în care se întoarse să plece, a doua lumină galbenă, de data asta strălucitoare, începu să sclipească pe panou.

Pe monitor cercul verde se lumină pentru o clipă mai intens, apoi se stinse. Într-o succesiune rapidă, totul durând o secundă sau chiar mai puțin, o sută alte cerculețe, toate de un galben strălucitor se treziră la viață, apoi se stinseră.

Toate, cu excepția unuia singur.

Apoi, harta însăși dispăru și, pentru o clipă, apăru o imagine a navei *Enterprise*, dar dispăru și ea rapid.

Alte zeci de luminițe sclipiră acoperind panoul, luminând intermitent și, după cum i se părea lui Geordi, la voia întâmplării.

Brusc, încăperea fu scăldată în lumină și amândoi simțiră gheara paralizantă a teleportării.

– Data! Locotenent La Forge! Picard atingea în zadar emițătorul, care nu mai era capabil să păstreze legătura cu nava părăsită.

– Scuturile au fost complet ridicate în jurul navei, tună Worf. Contactul este imposibil.

– Fazerele noastre pot pătrunde?

– Dacă au destul timp, sau destulă energie, da, dar nava își va folosi toată energia să întărească scuturile. Rezultatul va fi creșterea nivelului radiației...

– S-ar putea să nu avem altă soluție, spuse tăios Picard. Locotenent Yar, fazerele să rămână pe coordonatele generatoarelor! Doctor Crusher, prezintă-te imediat în camera de teleportare, cu tot ce e necesar în caz de iradiere gravă cu antimaterie.

– Imediat, căpitane, se auzi vocea lui Beverly Crusher, din infirmerie.

– Ofițer I? Locotenent Yar? Voi ați fost acolo. Vă amintiți vreun amănunt care ne poate fi de folos?

– Regret, căpitane, spuse Riker clătinând capul. Nu erau decât coridoare și uși, nici un panou de control, nici un marcaj de nici un fel, nimic pe tricordere, în afară de ceea ce ne-au transmis senzorii de pe *Enterprise*.

– Nimic, căpitane, spuse și Yar. Deși, dacă va trebui să folosim fazerele, aș avea două propuneri. Prima, să ne apropiem cât mai mult posibil înainte de a deschide focul chiar în marginea scuturilor. A doua propunere ar fi să îndreptăm toate fazerele pe coordonatele generatorului, la energia maximă și dispersie minimă și să tragem cu toate simultan.

– Așa vom face, locotenente, spuse Picard aprobând din cap. Dacă merge, dacă poți străpunge destul de mult scutul, creșterea gradului de radiație va fi extrem de rapidă dar și de foarte scurtă durată. Sublocotenent Carpelli, fii gata să focalizezi pe Data și pe locotenent La Forge în momentul în care vor cădea scuturile. Începeți! Repede!

– Gata, căpitane.

– Locotenent Worf, limitele scuturilor!

– 1,3 kilometri, căpitane.

– Sublocotenent Gawelski, du-ne până la 1,4 kilometri.

– Am înțeles, căpitane.

– Locotenent Yar, verifică din nou coordonatele!

– Am înțeles. Câmpul e sferic și coordonatele coincid perfect cu centrul acestui câmp, la aproximativ zece metri de nucleul de antimaterie.

Picard se încruntă...

– Dispersia fazerelor?

– La distanța asta o putem menține la mai puțin de un metru, chiar dacă tragem simultan cu toate fazerele.

– Doctor Crusher, ai ajuns în camera de teleportare?

– Nu încă, unitățile de decontaminare nu sunt încă pregătite. Aș vrea să fie funcționale în clipa în care apar cei doi. În special pentru Geordi, contează orice secundă.

– Îmi dau seama de asta, doctore, răspunse Picard.

– Sunt convinsă, căpitane. Dar trebuie să fii conștient că nu vom mai avea timp să determinăm leziunile produse de radiații. Până când fazerele nu vor începe să funcționeze, nivelul de radiație, oricât de ridicat, este tolerabil, atâta vreme cât Data și Geordi nu se

apropie prea mult de miez. Radiația produsă între momentul în care vor începe să lucreze fazerele și momentul în care vor fi teleportați, este cea mai periculoasă.

Picard rămase o clipă tăcut, apoi dădu din cap aprobator.

– Ai dreptate, doctore. Anunță-mă când ești gata.

Se plimba încordat, privind pe rând, imaginea de pe monitor, trăsăturile implacabile ale lui Worf și fața îngrijorată a lui Yar. Așteptarea era întotdeauna grea, dar acum, când se simțea răspunzător pentru ceea ce se întâmpla, acum îi era cu mult mai greu. Se simțea vinovat pentru că-i lăsase să se întoarcă pe nava părăsită, pentru că nu reacționase suficient de repede la primele semnale de pericol. Dar nu mai avea de ales. Dacă ar mai fi așteptat o secundă cu hotărârile anterioare, dacă nu s-ar fi lăsat pradă propriei curiozități, dacă nerăbdarea nu i-ar fi întunecat judecata...

– Sunt gata, căpitane, îl informă vocea lui Beverly Crusher.

Trupul lui se încordă și mai mult, apoi se relaxă, în momentul în care locotenentul Yar îi confirmă că e gata.

– Sublocotenent Carpelli, spuse el.

– Sunt gata, căpitane, răspunse vocea din camera de teleportare.

– Locotenent Yar, totul e pregătit.

O altă clipă de liniște, apoi:

– Foc... Acum, căpitane.

Pentru mai puțin de o secundă, spațiul din jurul navei părăsite a fost scăldat într-o lumină orbitoare.

Apoi dispăru și, pe monitor, rămase numai imaginea navei lipsită de apărare.

– Scuturile au căzut, căpitane, raportă sec Yar. În glasul ei se simțea sentimentul de triumf, de satisfacție.

– Radiația se intensifică, tună Worf. Dacă mai continuă așa, va trebui să ridicăm propriile noastre scuturi.

– I-ai găsit, Carpelli? întrebă grăbit Picard.

Dar din camera de teleportare îi răspunse numai tăcerea.

– Carpelli! Mă auzi?

O altă clipă de liniște, apoi...

– Nu sunt acolo, căpitane! Au dispărut!

Capitolul Patru

O liniște plăcută îl cuprinse pe Geordi La Forge în momentul în care simți că teleportorul l-a prins în unda lui. O clipă mai târziu, senzorii vizorului său erau copleșiți de învelișul familiar al energiilor care se dematerializau, concentrându-se asupra lui, transformându-se și schimbându-se atât de repede, încât el nu se putea opri asupra nici unei imagini.

Dar chiar și în timp ce energiile se răsuceau în jurul lui, el își dădu seama că ceva era diferit, energiile oarecum altfel, mai puțin intense. Dar, categoric, nu erau aceleași își spuse el în sinea lui. Asemeni fulgilor de nea, două călătorii prin

teleportor nu erau identice. Important era faptul că reușiseră să-i găsească – așa cum Geordi știa că se va întâmpla. Când câmpul îl va elibera, el și Data vor fi în siguranță, în camera de teleportare de pe *Enterprise*.

Pentru moment era neantul transportului însuși, apoi alte energii haotice, chiar o imagine negativă a ceea ce trăise o clipă mai devreme.

Dar, înainte ca energiile să se stingă, înainte ca lumea să recapete formă în fața ochilor lui, totul a început din nou.

Și, de data asta, diferențele erau dramatice, înspăimântătoare.

Dacă energiile fuseseră mai puțin intense prima dată, acum intensitatea lor era aproape orbitoare.

Și se extindeau în frecvențe și unde, cum Geordi nu mai trăise niciodată în timpul teleportării. Rotindu-se și luminând asemeni unor vâlvătăi, biciuindu-i simțurile, se transformară în imagini aproape imposibile care persistau și se intensificau în fiecare clipă și îl făcură aproape să-și smulgă vizorul de la ochi.

Dar, prins de câmpul teleportor, nu putea să facă nici o mișcare.

Brusc, se gândi îngrozit: "Oare radiația antimateriei a interferat în operațiunile teleportorului? A devenit radiația atât de intensă în momentul teleportării încât, cine știe cum, s-a amestecat cu energiile în care a fost convertit trupul lui? În încercarea de a-l reasambla pe platforma de pe *Enterprise*, mașina de teleportare n-a mai reușit să despartă cele două forme de energie? Radiația de antimaterie era cumva încorporată în propriul său trup? Oare asta era sursa acestor imagini?"

Dar chiar în momentul în care acest gând a pus stăpânire pe el, simți o relaxare bruscă, neantul care venea odată cu momentul teleportării, apoi curentul de energii se inversă îndepărtându-se de el, asemeni unui puhoi care se retrage.

Și, în cele din urmă, lumea se formă din nou în jurul lui.

Începu să absoarbă informațiile care se adunau în senzorii din vizorul lui.

Se aștepta ca primul lucru pe care să-l vadă, să fie strălucirea radiației de antimaterie care era atât de puternică în ultimele clipe

petrecute pe puntea navei părăsite, dar aceasta dispăruse cu totul.

Data se afla tot în fața lui, acolo unde era și în momentul în care câmpul teleportorului îi prinsese pe amândoi. Era un contur palid, o creatură atât de deosebită de oameni.

Dar dincolo de android...

Conștiința lui nu putea să dea un sens haosului de unde care treceau peste el. Încerca să lege aceste forme și culori de cele de pe *Enterprise*, din camera de teleportare. Experiența prin care trecuse îl amețise, îl dezorientase, fiind accentuată de o stare de slăbiciune fizică.

Apoi, dintr-o dată, simți mâinile puternice ale lui Data pe umerii lui, apoi văzu chipul speriat al androidului care privea țintă la el.

– Geordi, te simți bine?

Mâinile lui Geordi se ridicară și se prinseră de brațele puternice ale lui Data, încercând să primească prin ele forță și stabilitate. O clipă numai, se agăță de forma lui Data, lăsând restul imaginilor din jurul lui să se stabilizeze de la sine.

Încet, imaginile s-au limpezit și s-au stabilizat și Geordi constată cu uimire că erau imagini necunoscute.

Abia atunci își dădu seama de faptul că nu-și simțea greutatea. Ceea ce vedea în jurul lui îi era cu totul necunoscut și abia atunci realiză că nu erau în camera de teleportare de pe *Enterprise*.

Brusc, a înțeles că nu era nici pe nava abandonată. În ciuda continuei lipse de gravitație, nu puteau fi pe navă. Nu era nici măcar o urmă a radiațiilor de antimaterie care îi pătrunseseră toate simțurile în acele ultime clipe.

Dar unde altundeva puteau fi?

Dând drumul brațelor lui Data, se întoarse complet, lăsând senzorii vizorului să cuprindă tot ce era în jur.

Oriunde ar fi fost, el și Data se aflau într-un cerc teleportor, aflat în mijlocul unei încăperi goale. Partea de deasupra a unuia dintre pereți era un monitor, în fața căruia se afla un scaun greu și comod, cu brațe late, dar nicăieri nu se vedea vreun pupitru de control.

Suspendat de un suport invizibil, imediat sub monitor, era ceva ce nu putea fi descris decât ca scheletul unei căști, o sferă mică, argintie, având deasupra cinci prelungiri curbate, asemeni unor degete care prindeau capul care li se potrivea.

La un metru distanță de un alt perete, era o singură cameră de hibernare, identică celor de pe navă, cu singura deosebire că aceasta nu mai avea control extern. Era deschisă și goală.

Construit în afara peretelui din partea opusă monitorului, singuru lucru care nu se potrivea goliciunii acelei încăperi era un sas primitiv, semănând cu un artefact de pe Pământ, de la sfârșitul secolului douăzeci sau începutul secolului douăzeci și unu. Vizorul spectrografic îi transmise lui Geordi că materialul era un simplu aliaj de oțel, nimic asemănător aliajelor complexe, mult mai durabile, din care erau făcute alte suprafețe, chiar și cea a scaunului. Având trei metri înălțime și cam de aceeași lățime, sasul ocupa jumătate din perete și se întindea încă pe vreo doi metri în încăpere.

– Geordi? Era Data a cărui vocea trăda îngrijorarea. Nu detectez nimic anormal fizic, dar comportarea ta...

– Mă simt foarte bine, Data, spuse el brusc, întrocându-se spre android. Apoi, cu un râs nervos continuă: mi-a trebuit un minut să-mi dau seama că nu mai suntem în Kansas.

– Kansas? Data îl privi cu vădită îngrijorare. N-am fost niciodată în Kansas, Geordi. Ești sigur că facultățile tale n-au fost afectate de experiența noastră?

– Mă simt foarte bine, Data, din toate punctele de vedere, spuse Geordi cu un zâmbet nesigur. Am făcut numai o glumă proastă și de neînțeles pentru tine. *Vrăjitorul din Oz*. Fii mulțumit că nu ți-am spus Toto.

– Toto? Dar de ce mi-ai spune... Data se opri la mijlocul propoziției și Geordi își dădu seama că; în spatele ochilor aurii se produceau niște conexiuni.

– Da! Acum înțeleg la ce te-ai referit și presupun că voiai să faci un calambur referitor la numele meu. Dar trebuie să recunosc că procesul de gândire prin care ai ajuns la toate astea, mă depășește.

– Mă tem că n-a fost rezultatul unui proces logic de gândire, Data. Când îmi e frică,

asemenea gânduri... pur și simplu îmi vin în minte. E greu să-ți explic.

– Mi-am imaginat că asta este, spuse Data cu o ușoară undă de regret. Mă tem că oricare ar fi acest proces, el rămâne unul din misterele ființei umane pe care n-am înțeles-o încă pe deplin.

– Dacă eu am să înțeleg, am să-ți spun și ție, spuse Geordi privind din nou prin încăpere. Până atunci avem alte câteva mistere mai importante decât natura umană și trebuie să le descoperim. Unde suntem și cum ne întoarcem înapoi.

Brusc, atinse insigna comunicatorului.

– *Enterprise*, aici locotenent La Forge. Răspundel

Dar nu primi nici un răspuns, nici la prima încercare și nici la a zecea. Și Data a avut același ghinion. Situația a rămas neschimbată după ce au determinat că aerul era bun de respirat și au oprit efectul de câmp al costumelor lor pentru a elimina orice interferență de câmp. Oriunde s-ar fi aflat, au căzut de acord că sunt închiși într-un alt scut,

care bloca emițătoarele, așa cum scuturile navei le blocase cu câteva clipe în urmă.

Sau erau în afara razei lor, gândi Geordi, dar alungă aproape imediat ideea. Considerând faptul că ei fuseseră puși acolo de un transportor, era virtual imposibil, să fie în afara razei de comunicare. Chiar luând în considerație diferențele de tehnologie ale străinilor, nu puteau fi atât de departe.

De aceea, însemna că erau închiși într-un scut. Dacă scăpau de el puteau lua legătura cu *Enterprise.*

Dar mai întâi, trebuiau să descopere sursa care genera energia din scuturi.

– Nu mai sunt? Picard se îndoi din mijloc, stomacul dându-i o senzație neplăcută, în timp ce asculta cuvintele lui Carpelli. Nu se poate!

– Dar așa este, căpitane, repetă Carpelli. Nu înțeleg nici eu, dar ei nu mai sunt. Cel puțin pentru moment. *Cred* că erau acolo atunci când scuturile navei au coborât, dar...

– Carpelli! Ce naiba încerci să-mi spui?

– Așa cum am primit ordin, spuse Carpelli, cu o voce ușor dură, care încerca să se dezvinovățească, am comutat automat teleportorul în clipa în care scuturile au căzut. Nu conta unde se aflau ei în navă. I-am prins. Se pare că Data și La Forge s-au desprins la aproape treizeci de metri de locul unde căzuseră scuturile. N-a fost nici o problemă să concentrez aparatul asupra lor. Dar înainte să putem activa – n-a putut dura mai mult de o secundă – înainte de a putea activa, pur și simplu au dispărut. Comunicările lor n-au mai fost înregistrate. Nu s-a mai înregistrat nimic.

– Emițătoarele lor au funcționat prost din cauza radiației, spuse cu duritate Picard. Puteai să-i mai prinzi pe coordonatele pe care ai fost și mai înainte!

– Am încercat, domnule. Am activat imediat, dar nu era nimeni acolo pentru a fi teleportat. Nimeni și nimic.

– Căpitane! interveni locotenentul Worf de la pupitrul lui, datele pe care le-am primit acum indică faptul că un alt teleportor, localizat se pare pe navă, a devenit operațional chiar în momentul în care scuturile navei au căzut.

Picard se întoarse spre klingonian.

– Și sunt încă operaționale?

– Nu, căpitane.

– Poți să-i detectezi poziția?

– Nu, dar trebuie să fi fost unul din dispozitivele pe care le-am remarcat mai înainte, unul din cele care erau în stare de așteptare. Aparent, măcar unul dintre ele a trecut de la starea de așteptare la cea operațională în momentul în care scuturile erau ridicate. În clipa în care au căzut, probabil că dispozitivele au fost activate automat.

– Și i-a trimis către ce destinație? ce-ți arată senzorii?

– Nimic, căpitane. Cu excepția navei străine și a lui *Enterprise* nu sunt alte obiecte materiale mai mari în raza senzorilor, decât particulele de praf interstelar.

– Atunci, unde...? Cercetează peste tot o formă de viață în perimetrul razei senzorilor!

– Am și făcut asta, căpitane. Nu este nici una, cu excepția celor de la bordul navei noastre.

Brusc, Picard atinse insigna emițător.

– Comandant Data! Locotenent La Forge! Răspundeți!

Dar nu-i răspunse nimeni.

– Computer, spuse brusc Picard, comandantul Data și locotenentul La Forge sunt pe navă? Teleportorul de pe nava străină ar fi putut să-i teleporteze în altă parte decât în camera de teleportare?

– Nu, căpitane, se auzi o clipă mai târziu tonul neutru al computerului. Nici unul dintre ei nu e la bord.

Picard își înăbuși o înjurătură. Mintea îi alerga înnebunită. Unde puteau să fie? Era pregătit, din clipa în care cei doi ar fi ajuns la bordul lui *Enterprise*, să plece și să lase în pace nava străină să se autodistrugă.

Dar acum nu îndrăznea să plece.

Oriunde fuseseră duși cei doi, fie că fuseseră duși de teleportor, așa cum arătau instrumentele lui Worf, fie printr-o altă metodă necunoscută, fuseseră mutați de pe afurisita aceea de navă, care, cu fiecare clipă care trecea, părea mai curând o capcană decât o navă părăsită.

Și fără acea navă, fără să poată fi examinat echipamentul care încă mai funcționa, nu era nici o posibilitate să fie găsiți cei doi – sau măcar să fie descoperit modul în care fuseseră mutați.

Nu puteau fi nici aduși înapoi.

– Locotenent Worf, care e starea nucleului de antimaterie de pe navă? Este în pericol imediat de a se supraîncărca?

– Nu e nici un pericol imediat, căpitane, dar este instabil și nu este ecranat. Explozia fazerelor noastre pare să fi luat o parte din scuturile interioare punând astfel în pericol circuitele centrale de control.

– Camera motoarelor! strigă Picard, presupun că ați văzut tot ce s-a întâmplat. Trebuie să știu dacă sursa de energie a navei poate fi... Se întrerupse, dând nervos din cap. Trebuie să știu cât de curând poate fi stabilizată sursa de energie a navei.

– Am înțeles, căpitane. Vocea inginerului șef Argyle se auzi o clipă mai târziu. Chiar și de la distanța asta am urmărit pe cât posibil tot ce s-a întâmplat. Dar este greu să determinăm ce stricăciuni au fost făcute, fără să ne uităm mai

de aproape. Și chiar și așa, mai rămâne problema tehnologiei străinilor...

– Domnule Argyle, nu vreau să știu ceea ce *nu poți* să faci! Vreau să știu ceea ce *poți* să faci.

– Regret, căpitane, dar nimeni nu poate face promisiuni – promisiuni sincere – în asemenea condiții. Tot ce pot să promit e că vom face tot posibilul. Nu putem face nimic în privința reparării panourilor de control ale navei străine, indiferent ce am descoperi acolo, până când nucleul nu este asigurat cum trebuie. Din datele pe care le primim acum, chiar și cele mai solide costume anti-radiant nu ne-ar permite să ne apropiem destul pentru a rezolva problema reparațiilor complexe. Mai întâi de toate trebuie să trimitem una din unitățile noastre de reparații împreună cu niște scuturi rezistente și să înlocuim scuturile pe care le-ați găurit voi.

– Foarte bine, comandant Argyle, spuse Picard, dându-și seama că inginerul șef avea dreptate. Faceți cum credeți.

– Imediat, căpitane. Asistentul inginerului șef, Singh a și plecat să aducă una din aceste unități.

Au trecut mai puțin de cinci minute până când prima unitate a fost teleportată în mijlocul radiațiilor mortale, dar lui Picard și celorlalți care urmăreau încordați pe monitoare activitatea antimateriei și nivelul tot mai crescut al radiației, li s-a părut că au trecut ore.

Geordi și Data căutau în zadar scutul care oprea comunicarea, așa cum credea Geordi. Dar nu era nimic, nici cea mai mică urmă care să le confirme pe tricorderele lor existența unui baraj oricum ar fi manevrat ei butoanele.

În cele din urmă, mai mult nedumeriți decât descurajați și-au întors atenția către încăperea în care ajunseseră.

Și prima descoperire n-a făcut decât să le mărească nedumerirea. Sasul nu ducea nicăieri. Se deschidea destul de ușor, dar o scurtă verificare cu ajutorul tricorderelor relevă faptul că ușa din spate nu era funcțională. Comenzile erau blocate și, dincolo de ea, conform datelor înregistrate de tricordere nu era decât peretele încăperii.

Nu erau alte uși sau alte deschideri de vreun un fel, nicăieri în încăpere. În această privință era ca și nava însăși. Singura posibilitate de intrare sau de ieșire era teleportarea.

Brusc, au revenit la problema teleportării însăși și a lipsei totale de comenzi. Dacă nava nu era complet automatizată – sau dacă nu erau într-o încăpere închisoare – ar fi trebuit să existe tastatura pentru comenzi. Era, firește, casca, arătând faptul că orice fel de comenzi ar fi existat, ele operau mintal. Nici unul dintre ei nu era pregătit încă să pună pur și simplu casca pe cap, chiar dacă, din ceea ce înregistraseră tricorderele, nimic nu indica să fie vreun pericol.

În schimb, întoarseră tricorderele spre teleportor în speranța că avea circuite asemănătoare de cele folosite de Federație. Prin cine știe ce noroc, ar fi putut reuși să localizeze – apoi să influențeze – circuitele care permiteau teleportorului să activeze și să transmită.

Dar, cu toate că era suficientă energie prin circuite, Geordi și Data descoperiră că circuitele pe care speraseră să le găsească, nu existau.

Sau dacă existau, erau ori moarte, ori total lipsite de energie care să treacă prin ele.

Acest teleportor nu putea să trimită. El putea numai să primească.

– E o nebunie, Data! aproape că țipă Geordi, într-o explozie de neputință neobișnuită la el, și asta după ce verificase pentru a zecea oară aceleași circuite. E nebunie curată! La ce bun un teleportor care nu poate să transmită?

– Funcționează foarte bine pentru recepție, spuse Data, mai rezonabil. Și se pare că numai pentru asta a fost conceput. Și este remarcabil, având în vedere vârsta pe care o are.

– N-am nevoie să-mi lauzi măiestria celor care au construit această superbă navă, oricine ar fi ei, țipă Geordi. Asta e pur și simplu o cursă de șoareci! Dacă ar fi fost mai *puțin* remarcabilă, acum am fi ieșit cu ușurință din ea.

Data îl privi o clipă pe Geordi. Ochii i se măriră, mirați în fața acestei izbucniri.

– Făcusem o simplă observație, Geordi. Este ceva... Se opri de parcă și-ar fi dat brusc seama.

– Înțeleg, continuă el după o clipă. Dacă nu greșesc, există un termen în psihologia umană

care se potrivește stării tale actuale: transfer de ostilitate. Starea ta nervoasă se datorează situației în care ne aflăm, poate chiar și aparatelor care ne-au trimis aici, sau se îndreaptă chiar spre tine pentru că n-ai făcut nimic să nu fim capturați, dar ai transferat toate astea asupra unui obiect care...

– Data!

– Da, Geordi?

– N-am nevoie de prelegeri privind psihologia umană, spuse Geordi morocănos. Dar remarcând ochii lui Data care priveau drept în ochii lui, trase aer în piept și lăsă capul în jos. Îmi pare rău că m-am rățoit la tine. Mai ales că ai dreptate.

– Nu-i nimic, Geordi. Mă interesează întotdeauna să observ în primul rând particularitățile minții umane.

Geordi râse.

– Și uneori e chiar foarte ciudată, spuse el, apoi se întristă. Se întoarse spre monitor și spre cască.

– Presupun că nu mai putem amâna.

Trăgând din nou aer în piept, se întinse să apuce casca cu degete de argint. În fond, își

spuse el în acest moment e singurul lucru logic care poate fi făcut. Orice-ar fi făcut casca, situația lor nu putea deveni mai rea decât era.

În momentul în care mâna lui prinse unul din acele degete ale căștii, acesta fu eliberat din dispozitivul care-l ținea. Îl examină cu grijă, mai întâi spectroscopic apoi microscopic, apoi cu tricorderul, dar rezultatul examinării a relevat numai faptul că în interiorul sferei și a celor cinci prelungiri flexibile se întâmpla ceva. Cantități mici de energie treceau prin fiecare milimetru, dar ce însemnau toate astea nu înțelegea nici Data și nici Geordi.

În cele din urmă, cu grijă, Geordi își puse casca pe cap, îndepărtând două din prelungiri pentru a nu-i deranja vizorul. Data, care îl urmărea pe Geordi, dar era atent și la tricorder rămase în apropiere, evident nehotărât dacă să reacționeze.

Dar nu se întâmplă nimic, în afara unei scânteieri imperceptibile a sferei argintii din vârful căștii.

Câteva secunde, Geordi rămase nemișcat atât cât îi permitea legănarea produsă de gravitația zero.

Nu simțea nimic.

Până când...

Adânc, în mintea lui, tresări ceva.

Mâinile se îndreptară spre cască, dar rezistă impulsului de o clipă de a o scoate.

Stimulul crescu în intensitate, împrăștiindu-se în toate direcțiile, aproape că se stinse, abia detectabil în momentul în care se împrăștie în tot trupul. Pentru senzorii din vizorul său imaginea reprezenta o lumină care îi amintea de efectele unui senzor sondă, numai că de data asta, era ceva mai delicat.

Apoi, dispăru.

Și monitorul se trezi la viață. În primele clipe nu apăru decât un curcubeu care ocupa tot ecranul și care acoperea întregul spectru vizibil de către oameni și încă câțiva angstromi, de fiecare parte.

Un test? se întreba Geordi, dar înainte să poată determina vreunul din aceste semne, ele dispăreau.

Le luă locul o planetă care acoperi aproape întregul ecran. Pentru o clipă, numai pentru o clipă, uită totul într-o izbucnire de exaltare.

Pământul! Nu se știe cum, dar erau pe orbita Pământului!

Apoi, clipa trecu și el văzu că, deși învălătucirile de nori și albastrul oceanelor, chiar și masele albe de gheață de la poli puteau fi cele de pe Pământ, suprafețele de pământ nu erau aceleași.

O planetă de clasă-M, în mod clar, dar la fel de clar, nu era Pământul.

Brusc, euforia de o clipă îl părăsi, pentru a-i lua locul un nou val de teamă. Oriunde ar fi fost, ei erau luați împotriva voinței lor și foarte probabil de către locuitorii acestei planete, care era acum în drum spre ei, fie să-i prindă, fie să-i omoare...

Dar planeta nu putea fi reală, își spuse el tăios. Computerul – sau orice a activat el în momentul în care a pus casca pe cap – a preluat o imagine a Pământului din mintea lui, apoi a aplicat-o celei mai apropiate date din banca lui de memorie. Nu putea fi reală, așa cum ei nu puteau să nu fie în raza de comunicare cu *Enterprise*.

În fond, nava părăsită era la numai un parsec distanță de cea mai apropiată stea, își spuse el încă o dată.

Ei fuseseră aduși de pe nava părăsită de un teleportor. Câmpurile de energie care se rotiseră în jurul lui în timpul acestui proces, oricât de neobișnuite ar fi fost, asta dovedeau.

Și raza de acțiune a unui teleportor, chiar și al unuia de pe o navă străină, trebuia măsurată în zeci de mii de kilometri și nu în zeci de trilioane.

Și totuși...

Experimental, își formă în minte imaginea lui Saturn și a inelelor lui, așteptând ca pe ecran să apară o imagine similară, dar nu identică.

Dar toate eforturile lui nu produseră nici o schimbare.

Întorcându-se cu spatele la ecran, se uită la fiecare obiect aflat în încăpere.

– Data, întrebă el, tricorderul tău arată că s-ar întâmpla ceva nou de când mi-am pus obiectul ăsta pe cap?

– Multe circuite din perete, din spatele și de dedesubtul ecranului sunt acum active, dar nu pot determina funcțiunile lor.

Geordi își concentră atenția supra cercului teleportorului.

– Dar nu se întâmplă nimic cu teleportorul? Nu s-au activat noi circuite aici?

– Nici unul, Geordi.

Geordi dădu din nou din cap în semn de neputință. Era clar, în momentul în care pusese casca pe cap, se întâmplase *ceva*. Dar nu ceea ce ar fi vrut el. Ce spera el era probabil, imposibil. Dacă nu existau circuite, categoric nu le putea crea el.

Dar dacă existau?

Încruntându-se, vizualiză cât mai bine posibil circuitele, imaginându-și energia care trecea prin ele.

Cu toate astea, nici pe tricorderul lui și nici pe cel al lui Data nu apărea vreo dovadă a existenței acestor circuite.

Brusc, își smulse casca de pe cap și i-o întinse lui Data.

– Poftim! Încearc-o și tu, spuse el, explicându-i pe scurt ceea ce intenționase să facă. Undeva, în memoria ta trebuie să existe o reprezentare mai clară a circuitului unui teleportor, decât cea pe care i-am dat-o eu. Poate că tu ai mai mult noroc.

– Desigur, Geordi, am să încerc dacă tu crezi că o să fie de folos.

Geordi dădu din cap.

– N-am nici cea mai vagă idee dacă ne va ajuta sau nu, Data, dar acum, nu mă pot gândi la ceva mai bun. Dacă poți, ești invitatul meu.

– Înțeleg, spuse Data dând din cap în timp ce lua casca. Presupun că ceea ce-mi propui tu se numește "A trage la nimerealã", nu-i așa?

Geordi zâmbi ușor, în timp ce Data își punea casca pe cap.

– Poți să-i spui și așa. Dar orice...

Brusc, Geordi tăcu concentrându-și toată atenția asupra căștii. În momentul în care prima protuberanță atinse fruntea lui Data, sfera argintie de pe creștet începu să strălucească, dar nu abia vizibil ca atunci când casca fusese pe capul lui Geordi, ci acum lumina cu adevărat.

– Data! Scoate-o! Se întâmplă ceva!

– Totul e-n ordine, Geordi, răspunse Data calm, în timp ce-și lua mâinile de pe cască. Sunt conștient de strălucirea luminii, dar nu simt nici un efect dăunător. De fapt nu simt nimic, cu excepția presiunii fizice a obiectului.

Dar în timp ce vorbea, strălucirea deveni din ce în ce mai puternică și începu să pulseze din ce în ce mai rapid.

– Când a fost pe capul meu n-a făcut așa, spuse Geordi încă temător.

– Asta poate din cauză că și eu sunt o mașină și, de aceea, sunt compatibil cu dispozitivul.

– Poate da și poate nu. Când l-am avut eu pe cap am simțit un fel de furnicătură undeva în creier, apoi un fel de arsură care se împrăștia în tot corpul. Ești sigur că tu nu simți *nimic*?

– Nu încă, Geordi. Data făcu o pauză, ridică privirea în timp ce pulsația luminii era din ce în ce mai puternică și mai rapidă.

– În orice caz, dacă intuiția ta de om te-a făcut să te alarmezi, poate că ar fi bine...

Dintr-o dată, Data îngheță de parcă ar fi fost transformat în piatră, în timp ce date noi, mult mai puternice începură să apară pe micul ecran al tricordorului lui Geordi.

Capitolul Cinci

După o oră, primul scut nou era așezat în jurul miezului de antimaterie al navei părăsite, diminuând scurgerea de radiații la un nivel tolerabil în zonele mai îndepărtate ale navei. În decursul acestei ore, circuitele energetice, de care inginerul șef Argyle se temea că ar fi fost deteriorate de focul fazerelor, părură să-și fi reluat funcțiile. Ele nu fuseseră deteriorate și fluctuațiile de energie se datoraseră nevoilor firești sau poate că nava abandonată era dotată cu un mecanism de autoreparare foarte sofisticat și foarte rapid.

Dar oricum ar fi fost, mai dură cinci minute înainte ca Riker, Yar și Worf să se teleporteze pe coordonatele pe care sublocotenentul Carpelli le înregistrase în scurtul moment în care teleporterul se cuplase pe emițătoarele celor doi dispăruți.

– Douăsprezece încăperi de hibernare, căpitane, raportă Riker câteva clipe mai târziu. Nici una nu e activă. Una este deschisă și goală. Și celelalte sunt goale.

– Poți să vezi înăuntrul lor, ofițer I?

– Nu, căpitane, dar tricorderele...

– *Găsește* o posibilitate să vezi în interior, ofițer I. Toată povestea asta este bizară. Este imposibil ca Data și La Forge să fie în interiorul unui asemenea dispozitiv și, cu toate astea, să nu apară pe tricorderele noastră. Nu trebuie să ignorăm posibilitatea asta.

– Nu, căpitane. Dar, este un întreg perete cu aparate de control. Nu știu dacă vreunul dintre ele este conectat la încăperile de hibernare. Și, înainte să ne apucăm să apăsăm pe butoane, eu aș sugera ca Argyle și o echipă care se pricepe la tehnologia străinilor să se

teleporteze aici și să facă o analiză cât mai competentă posibil. Având în vedere ce s-a întâmplat deja, sunt absolut convins că locul ăsta mai are o grămadă de surprize care așteaptă să fie descoperite.

Riker auzi oftatul ușor al lui Picard, dar știa că niciodată căpitanul nu se va lăsa dominat de nerăbdare.

– Data! Geordi aproape strigă în momentul în care se întinse să ia casca.

Dar era prea târziu. Înainte ca mâinile lui să-l poată atinge, trupul lui Data avu un spasm violent. Cizmele, încă încastrate în câmpul magnetic al costumului efect-de-câmp parțial reactivat, se dezlipiră de podea și Date începu să se rotească neajutorat prin aer. Mâinile se luptau spasmodic să ajungă la cască, dar nu reușiră s-o prindă. Ochii aurii, se deschiseră larg privindu-l o clipă pe Geordi, înainte să se închidă brusc și întregul trup să devină moale de parcă fiecare mușchi s-ar fi transformat dintr-o dată în apă.

Aura distinctivă a lui Data dispăru.

Disperat, Geordi sări, se răsuci prin aer, reușind să prindă unul din brațele lui Data. În clipa următoare prinse casca și o smulse sălbatic de pe capul lui Data. O aruncă, prinse și celălalt braț al lui Data, apoi se răsuciră amândoi până când Geordi reuși să-și ancoreze din nou cizmele în metal. Cu grijă, întoarse trupul lui Data până când și cizmele acestuia fură ancorate în podeaua de metal.

– Data! Disperat se agață de umerii androidului de parcă ar fi vrut să-i redea viața cu forța.

– Data! Trezește-te!

Timp de mai multe secunde, androidul rămase moale, asemeni unei păpuși de cârpă, fără să respire. În schimb, inima lui Geordi bătea tot mai necontrolat.

Dar, în cele din urmă, Geordi simți mușchii brațelor androidului începând să-și recapete încet tonusul, ca și când conexiunile dintre ei și creier începeau să se refacă încet. Aura lui Data, palidă la început, începu să devină din ce în ce mai puternică.

Brusc, ochii aurii se deschiseră. Apoi clipiră o dată, de parcă Data s-ar fi resetat, de parcă ar fi întrerupt un circuit.

– Data! Geordi aproape că striga rezistând impulsurilor de a scutura umerii androidului pentru a grăbi procesul de trezire sau de a-și arunca brațele în jurul lui pentru a-l îmbrățișa.

– M-ai speriat de moarte! Ce s-a întâmplat?

O clipă, ce păru că durează o veșnicie, Data rămase tăcut, de parcă și-ar fi făcut o verificare interioară. Geordi își dădu seama că, probabil, exact asta era ceea ce făcea androidul.

În cele din urmă, cu un ton în care se citea curiozitatea și pe care îl folosea de fiecare dată când trăia o nouă experiență sau observa ceva nou, Data spuse:

– Nu știu, Geordi. N-am simțit niciodată așa ceva. În orice caz, sunt aproape sigur că dacă n-ai fi aruncat casca în acel moment, aș fi... Făcu o pauză de parcă ar fi căutat un cuvânt. Apoi, din nou cu ochii larg deschiși conchise: aș fi fost definitiv dezactivat.

– Dar acum totul e-n ordine?

– Verificarea pe care mi-am făcut-o n-a relevat nici o disfuncționalitate, dar nu pot fi

absolut sigur. Ar fi nevoie de o verificare completă făcută de un tehnician calificat...

Brusc, Data tăcu, și pentru o clipă Geordi se temu că androidul va recădea în starea de dinainte.

Dar atunci auzi ceva, un zgomot foarte ușor și își dădu seama că Data tăcuse tocmai pentru că-l auzise înaintea lui.

Și zgomotul venea din apropierea sasului.

În momentul în care Geordi se întorcea, Data începuse deja să examineze datele afișate de tricorder.

– Trei humanoizi, spuse androidul o clipă mai târziu. Aproximativ douăzeci de metri... vin înspre noi. Și arătă chiar spre sas.

Brusc, Geordi se uită la tricorderul lui, întrebându-se de ce, de când fuseseră aruncați acolo, nu se gândise să verifice dacă nu primește date referitoare la vreo formă de viață. Faptul că nu întâlniseră forme de viață pe nava părăsită nu însemna...

Datele pe care le afișa tricorderul îi opriră, pentru o clipă gândurile.

Data avusese dreptate, dar scăpase ceva din vedere.

Erau într-adevăr trei forme de viață humanoidă la numai douăzeci de metri distanță, nemișcați, dar la mai mulți kilometri în spatele celor trei, erau împrăștiați alții, într-un volum de aproape un kilometru cub...

– Data! Acolo sunt sutel Sute de forme de viață humanoide!

– Da, Geordi, dar numai trei sunt mai aproape și se îndreaptă spre noi.

Ceea ce era adevărat – și logic – firește. Lăsară sutele de forme de viață aflate în depărtare și se concentrară asupra celor trei aflate în apropiere. Geordi observă că nemișcarea lor fusese numai temporară. Continuau să se apropie. În orice clipă urmau să bată la ușă, mai bine zis, în perete, de vreme ce nu se vedea nicăieri vreo ușă.

Dar atunci, se opriră și sunetele surde percepute puțin mai înainte se auziră din nou.

– Geordi, spuse Data privind în continuare datele de pe tricorder, bănuiesc că mai este un sas similar acestuia de partea cealaltă a peretelui, că formele de viață tocmai au pătruns în el și închid ușa din spatele lor. Sunetele pe care le-am auzit, deși atenuate de aparenta

proprietate a peretelui de a bloca pătrunderea zgomotelor, seamănă destul de mult cu zgomotul pe care l-am făcut noi atunci când am închis și am deschis ușa din interior.

Sunetele erau prea slabe pentru ca Geordi să-și dea seama dacă e așa sau nu, dar automat, presupuse că Data are dreptate. În fond, a avea un sas în afara unui perete gros are tot atâta sens cu a avea unul în interior. Poate pentru simetrie, dacă nu pentru altceva.

Dând din cap, Geordi era atent când la sas, când la datele de pe tricorder.

Se întreba: Oare e vreun comitet de întâmpinare? Sau echivalentul unui detașament de poliție care venea să vadă din cauza cui a pornit alarma? Sau, chiar mai rău, vânători care veniseră să vadă cine s-a mai prins în cursă de data asta.

Șovăind, Geordi luă fazerul de la brâu și îl îndreptă, în poziție de atac.

– Data, spuse el în șoaptă, oricine sau orice ar fi aceste creaturi, ar putea fi prieteni sau dimpotrivă, așa că unul din noi ar trebui să nu stea în raza lor vizuală în momentul în care vor intra. Și, de vreme ce timpul tău de reacție e de

zece ori mai bun decât al meu, ești candidatul logic.

Data privi o clipă în gol, apoi îl aprobă cu un semn din cap:

– Înțeleg. Vrei ca eu să te acoper.

– Ceva de genul ăsta, da.

Îndreptându-și propriul fazer în poziție de atac, Data se îndreptă fără să ezite spre cel mai apropiat perete și se aplecă în spatele piedestalului de hibernare. Geordi îl urmă pe Data, dar luă poziție de atac, cam la doi metri în fața ușii.

Și apoi, așteptară.

Dincolo de zid, cele trei forme vii se aranjau într-o anumită ordine, unul după altul și...

Atunci, din podeaua de lângă sas, senzorii din vizorul lui Goerdi prinseră radiația întâmplătoare a unui circuit de teleportare.

Desigur, se gândi el, cum altfel să intre aici? Dar de ce sunt afurisitele astea de sasuri?

Timp de cel puțin un minut, nu se auzi nici un zgomot din direcția celor trei care se aflau acum, în sas.

În cele din urmă, conform datelor tricorderului, unul dintre ei trei luă poziție chiar în fața

ușii, în timp ce ceilalți doi se instalară, unul în dreapta, celălalt în stânga. Atunci când se opriră, fiecare dintre cei doi era așezat într-unul din colțurile coridorului. Dacă ușa s-ar fi deschis, ei ar fi rămas ascunși vederii. Numai cel aflat chiar în fața ușii urma să fie văzut.

Degetele lui Geordi s-au crispaat pe fazer, dar au continuat să-l țină îndreptat în jos. Oricine ar fi fost cei aflați de partea cealaltă a ușii, acționau cu aceeași precauție ca și el și Data și, cu cât situația le va părea mai puțin amenințătoare în momentul în care vor deschide ușa, cu atât vor intra mai puțin în panică și nu vor trage.

Așa spera.

Mecanismul de închidere al ușii începu să se învârtească ușor și cu zgomot.

După ce rotirea fu completă, mai trecu o jumătate de minut într-o tăcerea totală.

În sfârșit, cu un scârțâit ușor, ușa se dădu încet de perete.

Ființa care stătea în fața lui Geordi, cu cizmele magnetice prinse de podeaua metalică a coridorului, nu purta un costum special. Arăta în orice caz la fel de uman ca și Data sau

Geordi. Părul negru era tăiat scurt, aproape militărește și trupul subțire, care răspândea o ușoară lumină albăstrie, era acoperit cu o uniformă dintr-o singură bucată, având pe piept figura stilizată a unui om. Ceea ce părea a fi o armă demodată, împotriva căreia un costum efect-de-câmp n-ar fi reprezentat cine știe ce protecție, atârna de o cingătoare care strângea uniforma la nivelul pieptului.

Și, așa cum se așteptase Geordi, omul părea foarte nervos.

Pentru o clipă, ce păru că durează o veșnicie, toți păstrară tăcerea. Data aștepta și asculta stând pe vine, nemișcat, în spatele piedestalului de hibernare. Ochii străinului, deja larg deschiși, se deschiseră și mai mult în momentul în care-l observă pe Geordi, care rămase nemișcat.

În cele din urmă, mulțumit că Geordi nu avea de gând să atace, străinul făcu un gest nervos către ceilalți doi, care păși nehotărâți ieșind la vedere. Uniforma lor era de un albastru mai închis și purtau fiecare câte o armă la cingătoare. Ochii lor, asemănători ochilor primului străin, deveniră și mai mari în

momentul în care zăriră vizorul lui Geordi, dar rămaseră tăcuți și nemișcați.

Încet, încercând să nu facă mișcări bruște, Geordi își puse fazerul la brâu și făcu semn lui Data să se apropie.

Mâinile lor se îndreptară în direcția armelor în momentul în care apăru Data, dar nu duseră gestul până la capăt.

– Cine sunteți voi? întrebă încet Geordi, sperând că se va face înțeles de ceilalți prin intermediul "traducătorilor" universali.

Îi trebui o clipă bună până să-și dea seama că reușise un lucru peste așteptările lui. Aproape în aceeași clipă în care cuvintele îi ieșeau din gură, străinul aflat în centru începu să vorbească repede, înăbușit, uneori repetându-se, poticnindu-se ca și când ar fi fost un școlar căruia îi era teamă să recite o poezie din memorie.

În mai puțin de două minute, când traducătorii universali începură să emită cuvinte și fraze la întâmplare, vorbitorul deveni și mai speriat, ochii lui îndreptându-se tot mai înspăimântați spre dispozitivele cilindrice. În

acel moment Geordi își dădu seama că străinul ținea un discurs.

Era un discurs de bun venit.

"Noi sperăm foarte mult", spunea străinul oprindu-se pentru a-i lăsa pe traducători să încheie propoziția... "că veți fi de acord cu modul în care am folosit minunatele daruri pe care ați avut bunăvoința să ni le oferiți".

– La ce daruri vă... începu Data inocent, când străinul se poticni, se opri cu ochii la traducători, dar Geordi interveni cu blândețe.

– Sunt sigur că așa va fi, spuse el făcând un gest discret spre Data și ridică vocea, pentru a evita traducerea întrebării neterminate a androidului. Când, o clipă mai târziu, traducerea cuvintelor lui Geordi începu să fie făcută, străinul din centru se răsuci de parcă ceva l-ar fi lovit, cu ochii la cei doi însoțitori ai lui.

– E numai un dispozitiv care traduce, continuă Geordi, ca să ne putem înțelege unii pe alții.

Pentru o clipă, cei trei i-au privit, dar apoi cel din stânga, mai scund și mai îndesat și chiar mai nervos decât ceilalți izbucni:

– Voi sunteți "Constructorii"?

Înainte ca Geordi sau Data să fie în stare să răspundă, cel care părea conducătorul grupului făcu un gest tăios către cel care vorbise, apoi se întoarse și privi drept în vizorul strălucitor al lui Geordi.

– Vino, spuse el aproape temător. Vom fi deosebit de onorați dacă ne vei îngădui să te ducem în fața conducătorului nostru. Dorința lui de-o viață a fost să i se ofere posibilitatea, înainte de a muri, să-i cunoască pe cei care au făcut posibil ca el să evite distrugerea lumii noastre.

– Am fi foarte încântați să-l cunoaștem, improviză Geordi, încercând să-și imagineze ce ar fi făcut căpitanul într-o asemenea situație. Nu-i așa, Data? adăugă el în șoaptă, astfel încât numai auzul foarte fin al androidului să-l poată auzi.

Ochii aurii ai lui Data îi făcură semn că a înțeles.

– Da, spuse el, suntem foarte interesați să vorbim cu stimatul vostru conducător. Apoi, în timp ce se apropie de Geordi scoase un sunet de care orice ventriloc ar fi fost mândru. Experiența mea în situații în care trebuie să

minți este destul de limitată, Geordi, dar te voi urma.

– Vă rugăm să ne urmați, spuse conducătorul grupului și toți se dădură la o parte din fața ușii coridorului.

Afișând o încredere pe care nu o avea, Geordi păși înăuntrul coridorului, urmat îndeaproape de Data. Mișcându-se foarte ușor, intrară și cei trei străini, iar cel care îi conducea închise ușa în urma lor și o blocă.

Ciudat, pe coridor nu erau lumini, ei rămânând cu totul în întuneric, dar zona infraroșie a spectrului îi asigura lui Geordi o imagine perfect clară. Urmărindu-i pe toți trei, el așteptă să facă ceva pentru a activa teleportorul.

Dar nici unul dintre ei nu o făcu. În loc de asta, cel care îi conducea se îndreptă spre ușa de la celălalt capăt al compartimentului, îmbrâncindu-i pe Geordi și pe Data atunci când își făcu loc printre ei ca să ajungă la ușă.

Apoi, fără ca cineva să fi apăsat pe vreun buton, teleportorul se activă. Geordi reuși să se stăpânească în momentul în care simți energiile

ridicându-se în jurul lui, aproape umbrind imaginile celorlalți.

Chiar mai mult decât pe nava părăsită, energiile erau pale pentru senzorii din vizorul lui și el se întreba dacă, în al doilea stadiu, în cazul în care exista un al doilea stadiu de data asta, energiile vor fi intense, orbitoare, mai orbitoare decât cele care îi aduseseră aici.

Dar, de data asta, nu mai exista un al doilea stadiu.

În momentul în care energiile scăzură în intensitate, el văzu că se aflau în afara sasului, un loc care semăna foarte bine cu interiorul sasului.

Conducătorul grupului căuta un mecanism la ușa exterioară, comportându-se ca un orb în întuneric.

Dar tot prin întuneric, unul din ceilalți doi, cel mai nervos, cel care întrebase dacă Data și Geordi erau "Constructorii" – puse mâna pe arma atârnată la cingătoare.

În tăcere, scoase arma din teaca ei și, Geordi văzu că era într-adevăr o armă primitivă, cu proiectil. Spre deosebire de un fazer, nu avea și proiectile care să nu fie mortale.

Atât din imaginile în infraroșu emanate de pielea omului, cât și din intensitatea cu care apucase arma, lui Geordi îi era clar că omul plănuise să tragă, în momentul în care ar fi fost destulă lumină pentru a putea nimeri ținta.

Acoperit de ceea ce, pentru toți ceilalți, era un întuneric total, Geordi scoase fazerul și trase.

Chiar înainte ca lumina fazerului să se fi stins el se răsuci spre ceilalți doi, cu degetul pregătit să apese din nou pe trăgaci.

Dar înainte să poată trage pentru a doua oară, o nouă aură apăru, înghețându-l pe loc. Pentru o clipă, crezu că erau precursoarele energiilor teleportoare, dar în aceeași clipă, își dădu seama că aura semăna mai mult cu cea produsă de fazerul unei nave.

Apoi, mintea i se tulbură, mușchii i se înmuiară, făcându-l să pară asemeni unei păpuși de cârpă, în gravitația zero din coridor.

Capitolul Șase

– Începem căutarea cu energia de propulsare, spuse locotenentul Worf aflat lângă Conn.

– Timpul estimat pentru încheierea cercetării, până la douăzeci de mii de kilometri, locotenente? întrebă Picard.

– Aproximativ cincizeci de minute, căpitane.

Picard dădu din cap și se așeză la loc pe scaunul lui urmărind monitorul în așteptare. În acel moment nu avea altceva de făcut decât să aștepte.

Să aștepte rezultatele cercetării și rapoartele de la ofițerul I și de la Argyle, amândoi

făcând acum parte din echipa de cercetare teleportată pe nava părăsită. Să aștepte și să încerce să-și ascundă nerăbdarea, enervarea de a fi țintuit la bord, neputința de a fi în mijlocul echipei de cercetare care urma să descopere secretele navei părăsite, secrete care, spera el din tot sufletul, urmau să-i ducă la comandantul Data și la locotenentul La Forge.

După numai câteva minute au aflat că, în încăperea din care fuseseră teleportați Data și La Forge, nu existau explozibili mascați așa cum fuseseră pe nava părăsită. După alte câteva minute au primit informații despre camerele de hibernare, despre faptul că erau deschise și, așa cum indica tricorderul lui Riker, erau complet goale.

Argyle și câțiva dintre oamenii lui analizau teleportorul, ca să vadă dacă acesta ar fi avut posibilitatea de a-i fi teleportat pe Data și pe La Forge. Alte grupuri, se împrăștiaseră prin coridoarele înguste de acces, încercând să pătrundă în celelalte încăperi – care se dovedeau acum a fi compartimente echipate – fără să tragă vreun semnal de alarmă prin circuitele care se aflau acolo.

Toate aceste persoane fuseseră trimise de Picard să cerceteze unde anume ar fi putut fi teleportați cei doi. După ce spirala tridimensională a cercetării ar fi fost încheiată, n-ar fi rămas metru cub de spațiu care să nu fi fost cercetat. Dacă în interiorul acestei carcase se mai afla o navă, ea ar fi trebuit să fie găsită.

– Căpitane, se auzi vocea inginerului șef Argyle. Cred că am găsit o soluție pentru a afla unde ar fi putut să fie trimiși oamenii noștri, dar nu cred că o să ne încânte ceea ce vom afla.

Picard atinse rapid insigna emițător.

– Șef Argyle, orice informație e mai bună decât nimic. Ce ai aflat?

– Destinația acestui teleportor era, aproape sigur, undeva în interiorul navei însăși. Dar...

– Asta înseamnă că oamenii sunt încă pe navă? În ciuda a ceea ce arată senzorii tricorderelor?

– Nu, căpitane, aproape sigur că nu. Aparent, teleportorul ăsta i-a purtat până la prima escală a călătoriei lor – în una din cele o sută de încăperi. Și nu există nici o cale să aflăm în care dintre ele. Problema este că fiecare dintre aceste încăperi pare să aibă

propriul teleportor. N-am reușit să intrăm în nici una din încăperi încă, dar datele pe care ni le-au dat tricorderele din afara lor, indică existența unei oarecare forme de circuite teleportoare. Trebuie să presupunem că, în oricare dintre încăperi ar fi fost teleportați Data și La Forge, a fost numai un pas spre o a doua destinație.

Trăsăturile lui Picard se înăspriră în momentul în care un gând îi trecu prin minte.

– Ei... formele lor, n-ar fi putut pur și simplu să fie "storate" într-una dintre matricele teleportorului?

– N-am detectat nici un circuit care să indice posibilitatea unei asemenea "storări", căpitane. Argyle făcu o pauză înainte să continue, nesigur pe el:

– În orice caz, căpitane, mă îngrijorează gândul că ei ar fi putut să fie "transmiși" dar... dar nu și "recepționați".

Căpitanul Picard își reținu un fior. Din primele zile când se dusese la Academie, auzise despre oameni care fuseseră transmiși – descompuși, convertiți în energie și această energie, apoi, transmisă mai departe – dar care

nu a fost niciodată recepționată, niciodată reconvertită în materie și recompusă la locul de destinație. Oficial, firește, toate aceste povești erau considerate ca zvonuri nefondate, care circulau mai ales pentru a-i speria pe noii veniți. Dar posibilitatea unor asemenea întâmplări reprezenta, pentru Picard și mulți alții care depindeau atât de des de teleportare, pentru a se putea mișca, echivalentul modern al ideii de a fi ars de viu. Nu reușise niciodată să scape de groaza pe care i-o inspira această ipoteză. Și acum, când se gândea că așa ceva se putuse întâmpla celor doi oameni ai lui, doi oameni la care ținea, pe care-i considera prieteni...

– Intrați în încăperile astea, Argyle, spuse Picard, încercând să-și ascundă sentimentele care îl cuprinseseră. Intrați în încăperi cu orice preț! Aflați ce s-a întâmplat cu comandantul Data și cu locotenentul La Forge!

În acel moment, Geordi se trezi – își recăpătă cunoștința. Cât își dorea să poată face ceea ce alții făceau în mod normal – să poată

deschide ochii mai încet sau mai repede, după cum ar fi dorit.

Dar vizorul nu era echipat cu echivalentul unor pleoape. Atunci când se trezea, în momentul în care centrii vizuali ai creierului său intrau în linie, era asaltat de o furtună de unde, care îi bombardau vizorul și nu era nici o posibilitate să le alunge, nici măcar să le oprească sau să le întârzie.

Tot ce putea face era să stea întins, nemișcat, încercând să evite confuzia provocată de propriile lui mișcări. Aștepta momentul în care reușea să se descurce între formele care reprezentau obiectele solide, curcubeele scânteietoare care reprezentau câmpuri de energie neînsuflețită dar vibrantă și alte lumini care reprezentau aura ființelor vii.

Dar acum, chiar înainte ca imaginile să se așeze, își dădu seama că începe să-și simtă greutatea. Stătea întins pe ceva foarte moale și luxos, ținut acolo de o gravitație foarte apropiată celei a Pământului.

Numai că... Nu era gravitație.

Lipsa aurei slabe care învăluia totul într-un câmp artificial de gravitație era una din primele

informații care porneau din senzorii vizorului. O clipă mai târziu, își dădu seama că aura gravitației normale a planetei lipsea, pentru că oricât de palidă ar fi fost, s-ar fi putut distinge.

Asta însemna că, dacă nu era în prezența unei tehnologii necunoscute Federației și care era capabilă să gereze gravitație, ceea ce trăia el era rezultatul unei forțe centrifuge. Orice ar fi fost obiectul în care se afla, acesta se învârtea, ca o stație spațială a secolului douăzeci și unu, creându-i senzația de gravitație.

Între timp, amestecul de unde diferite începu să se ordoneze și imaginile începură să apară.

Data, cu ochii lui vioi și atenți, îi apăru primul, stând și uitându-se la el.

Apoi, văzu camera în care se afla, apoi își dădu seama că era întins pe o canapea moale.

Și tot ce putea vedea în încăpere era la fel de luxos ca și canapeaua. Pe podea, era un covor roșu-cenușiu, făcut din fire sintetice, nu organice, așa cum reieșea din datele spectrografice. Este foarte gros, cam cât șase covoare de pe *Enterprise* puse unul peste altul. Întregul perete din fața canapelei lângă care

mai erau încă două identice – era ascuns în spatele unor draperii din catifea, lungi până în podea.

Brusc, Geordi sări în picioare și privi în jur, absorbind imaginea întregii încăperi într-o fracțiune de secundă.

În spatele canapelei, cu fața spre celălalt perete, erau mai multe scaune, toate moi, în care trupul se afunda. Scaunele erau aranjate într-un semicerc și, în fața lor, era un scaun mai impozant. Nu era chiar un tron, dar asta era impresia pe care ți-o crea.

Sus, deasupra acelui scaun, pe peretele opus celui acoperit de draperii, era desenată o versiune cam de un metru înălțime a corpului stilizat care se afla pe uniformele celor trei care veniseră să-i întâmpine – și să-i omoare – pe el și pe Data. Sub desen era o ușă glisantă, dar care nu părea să poată fi deschisă foarte ușor. Era perfect plană, fără nici o clanță sau adâncitură.

Pe pereții laterali, acoperind aproape fiecare centimetru pătrat, cu excepția ușii de doi metri aflată pe unul dintre pereți, erau două picturi murale. Una reprezenta un oraș distrus,

cu străzile pline de trupuri sfârtecate și de moloz, clădirile erau dărâmate, iar în depărtare, se putea vedea binecunoscutul nor ciupercă al unei primitive, dar puternice explozii nucleare. Pictura de pe peretele celălalt reprezenta tot un oraș, probabil același, dar strălucind în soare, cu străzile pline de oameni zâmbitori. La capătul unei străzi era un parc și, în depărtare, în golul rămas între două clădiri se vedea o imagine rurală, asemănătoare parcului.

Și pe cer, în locul norului ciupercă din celălalt tablou, era același trup stilizat, dar de data asta nu atât de grosolan, ci schițat cu oarecare subtilitate. Plutea printre nori care pluteau pe un cer mai albastru decât cel al Pământului.

– Te simți bine, Geordi, întrebă Data.

– Foarte bine, cred, dar unde naiba suntem?

– În contextul metaforei tale despre Oz, aș spune că suntem "undeva, dincolo de curcubeu", spuse Data cu solemnitate, apoi adăugă privind corpul stilizat – iar ăsta trebuie să fie Vrăjitorul. Iar eu, în mod logic aș putea fi considerat, Omul de Tinichea.

Geordi nu putu să-și rețină un zâmbet, cu toate că situația nu era deloc amuzantă.

– Asta ar însemna că noi am supărat-o pe Vrăjitoarea cea Rea din Vest, oricine ar fi ea.

– Se pare că ei au încredere în noi, oricine ar fi cei care ne-au capturat, spuse Data. Nu ne-au luat echipamentul și nici măcar fazerele.

Geordi privi în jos și văzu că Data avea dreptate. Mai observă că traducătorii fuseseră opriți. Când Geordi se întinse spre el, Data spuse:

– Mi-am luat libertatea să-i dezactivez. M-am gândit că ai să vrei ca primele remarci, după ce te trezești, să rămână numai între noi.

Geordi privi din nou prin cameră.

– Crezi că ne ascultă?

– N-avem cum să știm, dar nu am nici un motiv să cred că nu o fac.

Geordi îl aprobă din cap.

– Ai gândit bine. Dar când o să apară cineva – *dacă* o să apară – să nu știe că ai oprit traducătorul deliberat. Lasă-i să creadă că aparatele noastre se mai strică din când în când. Asta ne va folosi mai târziu, ca să putem discuta numai între noi, dacă va fi nevoie.

– Voi continua să-ți urmez sfaturile, Geordi.

– Și eu pe ale tale. Se uită din nou prin cameră. Ai vreo idee cum am ajuns aici? Ultimul lucru de care-mi amintesc este faptul că am fost lovit de ceva asemănător unui fazer, imediat după ce a trebuit să-l lovesc eu pe unul dintre cei trei, când și-a scos arma și era gata să ne omoare.

– De atunci nici eu nu știu mai multe decât tine, spuse Data. Aparent, fiecare descoperise în memoria lui comedia ieftină cu cele trei personaje, dar fiecare hotărâse să nu amintească de ea.

– M-au adus și pe mine în stare de inconștiență și mi-am recăpătat simțurile numai cu câteva clipe înaintea ta, pe canapeaua de alături.

– De asta mi-a fost frică, spuse Geordi, apoi se întoarse și se îndreptă spre draperii, căutând șnururile care le-ar fi putut da la o parte.

Presupun că nu știi nici ce e în spatele lor.

– Nu, Geordi. Mi s-a părut mai importat să mă asigur că n-ai pățit nimic.

În timp ce Data vorbea, Geordi căuta șnururile, dar nu găsi nici unul, așa că renunță și dădu draperiile la o parte cu mâna.

Dacă Geordi ar fi putut să clipească, ar fi făcut-o, în momentul în care senzorii vizorului fură loviți de un nou haos informativ.

În spatele draperiilor se afla o fereastră, înaltă din tavan și până în podea, asemeni picturilor murale.

Și, dincolo de fereastră, era o întreagă lume: trei văi pline de pomi, lanuri și case pe jumătate ascunse. Între văi erau crăpături, aproape la fel de întinse, întinzându-se pe lungimea peretilor cilindrici și, dincolo de crăpături, numai parțial vizibile, oglinzi care reflectau lumina de la un soare de tip G, oarecum diferit de Sol și care lumina văile.

Era un habitat.

Cu excepția culorilor vegetației – o ușoară culoare albăstrui-verzuie – putea să fie unul din habitatele spațiale ale lui O'Neil, din secolul douăzeci și unu al Pământului. Văzuse imagini holografice la Academie luate din șase astfel de lumi, dar nu văzuse nici una adevărată.

Până acum.

El și Data se aflau în fața unui habitat spațial. Firește, nu fusese creat de O'Neil, nu aici, în acest misterios punct al Galaxiei, dar

oricine ar fi fost cel care îl concepuse, folosise aceleași principii.

Geordi fluieră neîncrezător.

– Să vorbim despre acel "undeva, dincolo de curcubeu"...

– Ah, spuse Data, asta ar explica cele câteva sute de forme de viață pe care le-a detectat tricorderul. Probabil că am fost, fie, undeva de-a lungul axei de rotație a acestei structuri, fie, într-o structură separată, care nu se rotește.

– Ai idee în care dintre ele?

– În funcție de distanța și de distribuirea formelor de viață, așa cum sunt ele înregistrate de tricorder, presupun că suntem pe un satelit separat.

– Dacă ar fi nevoie, crezi că l-am mai găsi?

– Nu fără niște informații în plus.

Încruntat, Geordi privi la spațiile unde unghiul format de oglinzi nu bloca vederea complet. Dar nici măcar senzorii vizorului nu puteau să-i dea nici o informație. Dacă mai erau și alți sateliți, sau chiar o planetă – planeta pe care o văzuseră pe monitor în celălalt loc, de exemplu – afară nu se vedea nimic.

O clipă mai târziu, ușa din spatele scaunului mai mare, și aflată dedesubtul corpului stilizat se deschise fără zgomot.

Cu agilitate, un om se strecură înăuntru și ușa se închise în urma lui. Era bătrân și era la fel de asemănător oamenilor ca și ceilalți trei pe care-i văzuseră mai devreme. Era îmbrăcat într-o uniformă dintr-o bucată, cu o cataramă, asemănătoare cu cele purtate de ceilalți, cu singura deosebire că era de un galben strălucitor și că în locul trupului stilizat, pe piept avea un simplu cerc, de un galben și mai intens. Pentru o clipă, Geordi fu mirat de absența corpului stilizat, dar imediat înțelese motivul. Acest bărbat trebuie să fi fost, cu zeci de ani în urmă, prototipul pentru acel corp. Chiar și acum, asemănarea era vădită.

Omul începu să vorbească, dar cuvintele lui, fără ajutorul traducătorului erau de neînțeles.

Geordi făcu gestul de a porni, dar își aminti la timp strategia pe care chiar el i-o sugerase lui Data. Aruncând o privire încruntată spre "traducător" îl scoase de la cingătoare. Îl lovi ușor cu un deget, ascultă o clipă, apoi i se

adresă lui Data privind spre bărbatul care tocmai intrase.

– Zgâlțâie puțin "traducătorul" și pe urmă, fără ca el să-și dea seama, deschide-l.

Data, tot cu ochii ațintiți asupra noului venit spuse:

– Îți urmez sfaturile.

În timpul ăsta, bărbatul încetă să mai vorbească, privind când la unul, când la celălalt nelămurit. Mimând uimirea, dorind să lase impresia că nu știu ce se întâmplă, ei continuau să scuture și să lovească "traducătorii" până când, Geordi îl conectă discret pe al lui. O clipă mai târziu, Data făcu același lucru.

– Așa e mai bine, spuse Geordi privind din nou spre bătrân. Din când în când aparatele astea ne fac necazuri.

Ochii bătrânului se măriră o clipă, până în momentul în care "traducătorii" începură să-i vorbească în limba lui, apoi Geordi remarcă cum tot trupul îi devine rigid.

– Fiți bineveniți în Lumea Gardienilor Păcii, spuse el. Eu mă numesc Shar-Lon, președinte al Consiliului Gardienilor Păcii. Vă rog să-mi permiteți să vă exprim gratitudinea noastră

nemărginită, pentru ceea ce Darurile voastre au făcut să fie posibil. Dacă este ceva cu care vă putem ajuta, nu trebuie decât să ne cereți.

– Ai putea începe prin a ne spune de ce unul dintre oamenii tăi a încercat să ne omoare, improvizã Geordi cu o voce dură, și de ce ne-ați adormit, ca apoi să ne aduceți aici?

Aparent n-a fost nici o schimbare pe chipul lui Shar-Lon, poate doar o ușoară încordare în jurul ochilor, dar zona de infraroșu a senzorilor vizorului lui Geordi dovedea o scădere bruscă de temperatură la suprafața feței și a mâinilor lui Shar-Lon, reflectând o schimbare în circulația sângelui prin vene. La un om, o asemenea reacție ar indica o teamă crescândă, chiar spaimă. Nu era nici un motiv să creadă că în cazul lui Shar-Lon indica altceva.

– Nu pot decât să-mi cer scuze că s-au putut întâmpla lucruri atât de regretabile și vă asigur că pedeapsa dată acelui individ va fi cea pe care o veți cere voi. Ajutorul meu, Kel-Nar, care v-a transportat aici, i-a pus pe cei trei sub pază, în așteptarea hotărârii voastre.

– Numai unul a părut că vrea să ne atace, spuse Geordi solemn, dar înainte să hotărâm

ce trebuie să faceți cu el, spune-ne de ce s-a purtat așa. Înțeleg că nu tu i-ai poruncit asta.

Bătrânul clătină cu putere din cap.

– Niciodată n-aș fi... începu el cu un ton rugător, dar imediat se opri ca și când și-ar fi recăpătat controlul. Din nefericire, continuă el, cu aceeași voce monotonă, sunt câțiva – foarte puțini – indivizi nebuni, care nu se bucură alături de noi, de sosirea voastră.

– Chiar printre oamenii tăi? Presupun, după uniformele pe care le purtau, că cei trei care au venit să ne întâmpine și au vrut să ne omoare – erau trimiși de tine.

– Așa este. Dar nu este întotdeauna posibil să știi pe cine va lovi nebunia.

– Cum putem fi siguri că nu te va lovi și *pe tine*?

– Așa ceva e de neconceput! spuse Shar-Lon tremurând. Apoi, plecând capul, continuă. Vă stau la dispoziție. Singura mea dorință este să fac voia Conducătorilor. Faceți cu mine ceea ce vreți. Armele cu care l-ați făcut neputincios pe cel care v-a atacat sunt încă în posesia voastră.

Asta era foarte adevărat. Și fazerele erau încărcate, așa cum constatase și Geordi.

Studiindu-l din nou pe bătrân, Geordi se întrebă: Cât de mult era bine să-l lase să știe? În primul rând, era bine să-l lase să știe că Data și cu el nu erau cei despre care bătrânul și ceilalți credeau că ar fi cei răspunzători pentru Daruri, adică așa numiții "Constructori"?

Înclinația normală a lui Geordi, în aproape orice situație, era să spună pur și simplu adevărul, dar în cazul ăsta nu avea de unde să știe care va fi reacția bătrânului la aflarea adevărului. Shar-Lon părea să venereze sau în orice caz, să se teamă de acești "Constructori", oricine ar fi fost aceștia. Dar ce-ar mai fi simțit față de doi impostori? Dacă această teamă s-ar fi transformat în mânie, o biată pereche de fazere n-ar fi putut ține la respect sutele de locuitori, a căror prezență le fusese indicată de tricordere în acea lume cilindrică. Mai ales, dacă majoritatea aveau aceleași proiectile mortale ca cei trei? Era posibil ca cel din sas să fi realizat adevărul și anume, că Geordi și Data *nu erau* așa-numiții "Constructori" și din cauza asta a încercat să-i omoare?

Pe de altă parte, dacă încercau să treacă drept acei "Constructori", trebuiau să se prefacă a ști infinit mai mult decât știau cu adevărat. Și mai rău, ei n-ar fi îndrăznit să pună nici una din nenumăratele întrebări la care trebuiau să primească un răspuns, înainte de a reuși să găsească drumul înapoi spre *Enterprise*.

Mai era și faptul că a spune o minciună cât de mică, era pentru Geordi cel mai neplăcut lucru. Și, cu toate astea...

Încă o dată, Geordi și-l imagină pe Picard în situația dată și încerca să-și dea seama cum ar fi procedat el. Și, ca întotdeauna gândul acesta păru să-i dea tărie sau cel puțin hotărâre.

– Da, spuse în cele din urmă Geordi, mângâind cu degetele fazerul, am remarcat că echipamentul ne-a fost lăsat intact și apreciem această amabilitate. Așa cum vor fi și superiorii noștri atunci când le vom da raportul, adăugă el încântat de inspirația de moment.

Shar-Lon deveni și mai încordat.

– Deci ați venit cu un scop precis!

– Firește. Așa cum îți închipui, am vrea să aflăm ce ați făcut cu Darurile noastre.

În clipa în care ultimele cuvinte fură traduse, Geordi își dădu seama că, nu se știe din ce motiv, spusese exact ceea ce trebuia. Cu toate că Shar-Lon făcea tot posibilul ca trăsăturile lui să rămân neschimbate, se liniști vizibil și încă o dată, spectrul infraroșu relevă o schimbare extensivă, de data asta indicând o scădere bruscă a tensiunii, aproape o relaxare.

– Esența este aici, spuse el făcând un gest spre picturile murale. Asta, continuă el arătând spre orașul distrus de ciuperca nucleară, asta s-ar fi întâmplat dacă nu am fi primit Darurile voastre. Și asta – făcu el un gest spre cealaltă pictură, spre orașul ideal cu imaginea propriului său chip pe fundal – asta este ceea ce avem. Asta este lumea care există.

– Foarte impresionant, spuse Geordi evaziv. Dacă totul este așa cum spui, nu mă îndoiesc că raportul nostru va fi favorabil și superiorii noștri vor fi mulțumiți.

Pentru o clipă, bătrânul rămase nemișcat, fără ca Geordi să-i poată descifra expresia. Chiar și reacțiile în infraroșu erau confuze, ca și când trăirile bătrânului nu mai erau legate de realitate. Relaxarea, evidentă cu câteva clipe în

urmă, dispăruse dar Geordi nu putea să spună cu ce fusese înlocuită.

– Vino, spuse dintr-o dată bătrânul, cu o vocea ciudat de lipsită de emoție, vino și am să-ți arăt ce am făcut cu Darurile voastre.

În momentul în care se întoarse, ușa se deschise fără zgomot, cu un fâșâit înăbușit și draperiile se traseră, ascunzând vederii panorama habitatului interior.

Capitolul Șapte

– Am terminat cercetarea pe douăzeci de mii de kilometri căpitane, raportă locotenentul Worf. Rezultatul, negativ.

Picard se încruntă la steaua nemișcată de pe monitor.

– Foarte bine, locotenente, spuse el însufleţit. Extinde cercetarea pe patruzeci de mii de kilometri.

– Extind cercetarea, căpitane, tună Worf, fără să mai adauge faptul că asta însemna să ajungă la o distanță care era de două ori mai mare decât era posibilă pentru teleportare.

– Mai faceți un plan de curs pentru a ne întoarce în raza de teleportare a navei părăsite. Să fie mereu reînnoit și să fiți pregătiți pentru implementare imediată!

– Cursul planificat și pregătit, căpitane.

– Sublocotenent Carpelli, fii pregătit să teleportezi, cât mai repede posibil pe oricine!

– Gata, căpitane, răspunse Carpelli din principala cameră de teleportare.

– Șef Argyle! Comandant Riker, spuse Picard atingând insigna emițător, extindem cercetarea. Vom ieși din raza de teleportare, dar ne putem întoarce în câteva secunde.

– Am înțeles, căpitane, răspunse Riker pentru amândoi.

– Domnule Argyle, ai progresat?

– Puțin, căpitane, răspunse Argyle, cu un sentiment neplăcut. Căpitanul avea o minte deschisă, dar asta nu-l făcea pe Argyle să se simtă mai bine în momentul în care trebuia să recunoască, dacă nu chiar nereușita, în orice caz un succes foarte limitat.

– Așa cum am raportat mai devreme, n-a durat mult ca să aflăm cum să dezafectăm armele aflate în panouri și să găsim accesul în

încăperi – mai curând compartimente. Dar mă bucur că n-am avut chiar atât de mult noroc în privința a ceea ce am găsit înăuntru.

– Continuă, Argyle! îl îndemnă Picard atunci când acesta ezită, de parcă ar fi încercat să-și pună ordine în gânduri. Lipsesc doi oameni și, probabil, viețile lor depind de ceea ce tu și oamenii tăi veți fi capabili să aflați. Și de cât de repede o să aflați.

– Desigur, îmi dau seama de toate astea, căpitane.

– Atunci continuă raportul

Argyle reluă:

– Până acum am investigat numai douăzeci de încăperi, căpitane, dar toate par absolut identice. De fapt nu sunt încăperi, ci compartimente echipate, în primul rând pentru teleportare, așa cum ne-am imaginat. Panourile asigură accesul la circuite, probabil pentru a permite posibilitatea mai rapidă de reparare. Rapidă în condițiile în care cunoști secretul de a umbla fără să declanșezi circuitele de autodistrugere.

– Și platformele de teleportare? Butoanele?

– Până acum n-am reușit să localizăm așa ceva. Presupunem că totul este controlat de un computer central. Și platformele de teleportare sunt în interiorul transportoarelor.

– Înăuntru? Domnule Argyle...

– Știu că pare o nebunie, căpitane, dar așa este. Nu ne putem uita la ele direct, dar din datele pe care le-am primit, în toate cele douăzeci de zone, există o cavitate exact în centrul fiecărui transportor. Suntem încredințați că aceste cavități, fiecare de aproximativ trei metri înălțime și un metru lățime, sunt destinațiile pe rază scurtă ale teleportoarelor. Orice ar fi trimis acolo, se pare că este imediat trimis către următoarea destinație.

– Așa cum au fost trimiși comandantul Data și locotenentul La Forge?

– Da, căpitane. Suntem aproape siguri că asta li s-a întâmplat.

– Atunci, dacă poți determina care transportor a fost folosit, poți inversa sensul și-i poți aduce înapoi.

– Mă tem că nu, căpitane. În primul rând, până acum nu am descoperit posibilitatea de a

afla care transportor a fost folosit. În al doilea rând...

– Atunci inversează-le pe toate! Câte unul, pe rând.

– Asta este, probabil imposibil, căpitane. Transportoarele astea par să funcționeze numai într-un singur sens.

– Într-un singur sens, șef Argyle?

– Da, căpitane. Cea mai bună analiză pe care am reușit s-o facem circuitelor, indică faptul că transportoarele pot funcționa numai ca transmițătoare, nu și ca receptoare.

Picard simți un nod în stomac.

– Deci Data și La Forge *chiar sunt* în neant! Nu este nici o cale...

– Nu, căpitane, nu asta am vrut să spun, spuse Argyle în grabă. Aceste transportoare par să fie capabile să transmită un obiect și să-l recompună la orice destinație pentru care este programat, exact așa cum fac și teleportoarele noastre. Ceea ce *nu sunt* capabile să facă este să readucă obiectul, sau orice obiect, înapoi. Orice a fost teleportat, rămâne teleportat.

– Asta n-are nici un sens, Argyle! protestă Picard. N-ar fi posibil ca circuitele de

recepționare să se fi defectat? De câte ori navele stelare vizitează planete închisoare, circuitele de recepționare sunt închise pentru ca nimeni să nu se poată teleporta fără ca operatorul să introducă un anumit cod. Poate că și aici...

– Nu pare să fie așa, căpitane. Deși nu putem verifica perfect toate circuitele, se pare că circuitele de recepționare, pur și simplu, lipsesc.

– N-ar putea opera în pereche? N-ar fi posibil ca încăperile pe care nu le-ați văzut încă să conțină circuitele de recepționare?

– S-ar putea, căpitane, dar mie nu-mi vine să cred. Încăperile pe care le-am verificat au fost alese la întâmplare și, până acum, n-a fost nici o deosebire. Fiecare conține un singur transportor – transmițător – și un receptor subspațial, care pare să fie legat la computerul central.

– Ați reușit să activați vreunul din aceste transportoare? Ați trimis un semnal luminos pentru a determina unde se duce?

– Nu, căpitane. Chiar dacă panourile ne asigură accesul direct la mare parte din circuite,

incluzând circuitele de control care, în mod normal, ar putea fi manipulate direct, nu putem face nimic în privința asta. Sunt prea multe circuite de siguranță, mult prea complexe și dificil de analizat sau de lucrat pe ele. Până nu găsim o soluție prin care să neutralizăm circuitele de siguranță este imposibil să activăm echipamentul din aceste încăperi.

– Când credeți că veți reuși, domnule Argyle?

– Nu am nici o posibilitate să știu asta, căpitane.

– Dar trebuie să ai măcar o idee, o speranță, măcar!

– Am, căpitane, dar n-o să-ți placă.

Picard se încruntă amenințător.

– Spune-mi domnule Argyle! Cu cât vei sta mai mult și vei evita întrebările mele, cu atât va dura mai mult... Spune-mi, domnule Argyle!

Argyle înghiți cu greu.

– Nu cred că *putem* activa teleportoarele, domnule.

– Dar adineauri mi-ai spus că cel puțin unul *a fost* deja activat. Din acest motiv, conform

rapoartelor tale anterioare, comandantul Data și locotenentul La Forge lipsesc acum.

– Știu, căpitane, dar în cazul ăsta, numai computerul navei a putut face asta.

– Și ce te oprește să-l pui din nou în funcțiune?

– Circuitele de siguranță, căpitane. Așa cum am mai spus, sunt mult mai complexe decât acelea care protejează panourile de acces. Computerul central – și până acum fiecare transportor – pare să aibă un cod de siguranță. Fără acest cod, orice încercare de a face ceva cu ele, fie direct, fie prin intermediul computerului are ca rezultat distrugerea totală a circuitelor cheie.

– Dar sunt convins că se poate lega computerul de pe *Enterprise*...

– Și să-i dăm un milion de coduri până când îl nimerește pe cel bun? S-ar putea, dar ne-ar fi de ajutor numai dacă l-ar nimeri pe cel bun de prima dată. Odată introdus un cod greșit, nu mai există o a doua șansă. Circuitele se topesc în câteva milisecunde. Am pierdut deja unul așa. Și nimic nu indică faptul că celelalte ar fi construite altfel.

– Atunci îndepărtează circuitele de auto-distrugere. Am înțeles că ai reușit să faci asta cu circuitele de la uși.

– Imposibil, căpitane. Totul e complet integrat, încât nici un circuit individual nu poate fi îndepărtat fără să distrugi alte o mie de circuite sau fără să provoci topirea lor. Argyle clătină din cap. Ar fi ca și cum ai vrea să faci un transplant de inimă, atunci când inima și creierul, plămânii și ficatul ar fi un singur organ, inseparabil, pereții inimii fiind și țesutul creierului, de exemplu.

Picard se strâmbă imaginându-și acest lucru și rămase o clipă tăcut. În cele din urmă, spuse:

– Foarte bine, domnule Argyle. Vei continua împreună cu echipa, până când fiecare încăpere de pe nava asta va fi deschisă și conținutul analizat. Între timp, *Enterprise* va continua să extindă cercetările încercând să acopere fiecare milimetru, pe orice rază acoperită de aceste teleportoare. Ține-mă...

– Asta e o altă problemă, domnule, îl întrerupse Argyle. Raza acoperită de teleportor, ar putea fi mai mare decât îți închipui.

Picard se încruntă, gândindu-se că cercetarea lui a avansat fără succes, pe mii de kilometri sub raza maximă a teleportoarelor Federației.

– Cu cât mai mare, Argyle? întrebă el repede.

– De mii, chiar milioane de ori mai mare, spuse Argyle înghițind în sec. Simt că există posibilitatea ca ei să opereze prin subspațiu. Și dacă este așa, comandantul Data și locotenentul La Forge ar putea fi la sute de parseci de aici.

Geordi și Data priviră cum se deschide ușa, lăsând să se vadă un lift, cu aceeași figură stilizată pe peretele din spate. Pereții laterali erau vopsiți în culori contrastante, unul în același galben tare ca și uniforma lui Shar-Lon, celălalt într-o nuanță deprimantă de cenușiu. Geordi se întrebă dacă cele două culori aveau același mesaj ca și cele două picturi murale. Shar-Lon rămase tăcut și introduse un cod în celula care controla liftul. Nu se uita la nici unul dintre cei doi pasageri, și imaginea în infraroșu

percepută de Geordi dovedea că fiecare particulă a pielii lui devenise atât de rece, încât parcă nu mai era vie, de parcă ar fi fost într-o stare de șoc.

Dar, în timp ce liftul urca spre capătul habitatului, trupul bătrânului se îndreptă și trăsăturile lui, cu toate că erau lipsite de expresie, pierduseră cel puțin zece ani. Din lift îi conduse printr-o serie de uși, spre un hangar gol, în care se aflau câteva navete mici, primitive. Toate aveau desenate pe una din laturi aceeași figură stilizată, fie că era de dimensiunile unui semn de recunoaștere, fie că acoperea un metru din latura navei. Conducându-i către o navetă cu partea de deasupra transparentă, Shar-Lon deschise ușa și îi invită cu un gest să intre. În momentul în care pluti în urma lor și degetele lui atinseră butoanele, profilul văzut în infraroșu se transformă, de parcă o luptă interioară fusese, pentru moment, încheiată.

Încet, conduse naveta prin hangar și, odată afară, sub soarele orbitor, acceleră, apoi făcu o întoarcere de nouăzeci de grade și, aproape imediat, țâșni înainte. Planeta albastră și albă

de pe monitor se înfățișă în fața lor, la mai puțin de treizeci de mii de kilometri distanță.

Pentru o clipă, Geordi privi pur și simplu planeta. Dacă existase o cât de mică îndoială că teleportorul străinilor îi trimisese la distanță de parseci și nu de kilometri, imaginea din fața lui făcea să-i piară această îndoială. Planeta era reală, nu o imagine sau o iluzie.

– Fără Darurile de la voi, spuse, în cele din urmă, Shar-Lon, cu o voce asemeni unei șoapte reverențioase, lumea noastră s-ar fi tranformat în cenușă.

– Explică, spuse Geordi păstrându-și vocea severă.

Câteva secunde, Shar-Lon rămase tăcut și trăsăturile lui avură tendința de a deveni din nou aspre. Apoi căpătară un aer de tristețe și Geordi nu putu să nu se gândească la un actor ce se pregătește pentru un monolog dificil.

– Deși îmi este rușine să o spun, începu Shar-Lon, poporul meu era, cu zeci de ani în urmă, ceva mai avansat decât sălbaticii. Sălbaticii, care ajunseseră la o cunoaștere ce ar fi făcut posibilă distrugerea lor și a fiecărei ființe vii din lumea asta. Atunci când am găsit,

orbitând în jurul lumii noastre, Depozitarul Darurilor, erau aproape o sută de națiuni separate. De-a lungul istoriei, nu existase nici o perioadă de pace și mai mult de un sfert din națiunile noastre aveau propriile arsenale nucleare. Unele fuseseră plasate pe orbită, unele ascunse sub pământ, altele, în adâncurile mărilor.

– Astea sunt locurile obișnuite, spuse Geordi cu solemnitate, când bătrânul făcu o pauză, de parcă ar fi așteptat un răspuns.

Ochii lui Shar-Lon se măriră, dar nu-și întoarse fața de la planetă.

– Asta înseamnă că ați împărțit Daruri și altora, la fel cum ni le-ați dat nouă?

– Firește, improviză Geordi, fiind răsplătit cu o privire din partea lui Data, deși nu mulți le-au folosit cu atâta înțelepciune ca voi. Spune-ne, Shar-Lon, cum ați ajuns să folosiți Darurile noastre? Chiar tu, personal, le-ai primit?

– A fost... spuse el prompt, privind în lături, de parcă l-ar fi părăsit memoria. Am fost Cel Ales. În acea perioadă a vieții mele eram, deși mă doare că trebuie s-o recunosc, eram la fel de sălbatic ca și ceilalți de pe planeta mea. Mai

devreme, în tinerețe luptasem mult și din greu pentru păstrarea păcii. Fusesem printre primii care se alăturaseră grupului care purta numele nostru, dar curând am fost deziluzionat. Mi-am dat seama că, departe de a fi adevărații Gardieni ai Păcii, noi nu eram altceva decât niște agitatori și nu eram nici eficienți. Aveam câțiva membri și nici o putere. Protestele noastre abia dacă erau luate în seamă. Înfurial de zădărnicia eforturilor noastre, am părăsit organizația și m-am aruncat în ceea ce am considerat eu atunci a fi singura alternativă – o lume în care, propria mea națiune era destul de puternică pentru a păstra o pace, care nu putea fi altfel garantată.

– A fost o nebunie, știu, dar dezertarea mea, mi-am dat seama mai târziu, era parte integrată din destinul meu. Fără această deziluzie, fără să fi dezertat, fără să mă fi retras într-o mândrie naționalistă distructivă, cum aș fi putut să fiu acceptat în rândurile militarilor din națiunea mea? Și fără această acceptare, cum aș fi putut câștiga poziția de încredere care mi-a permis să fiu exact în acel loc și exact în acel

moment, când Semnele au apărut și Depozitarul Darurilor s-a arătat lumii?

Din nou Shar-Lon tăcu și imaginea în infraroșu se umplu de pete.

– Povestește-ne, îl îndemnă din nou Geordi. Ce le spusese până atunci Shar-Lon nu reprezenta o informație suficientă pentru a le fi de folos. Spune-ne ce s-a întâmplat.

– Da, adăugă și Data brusc, părând foarte încântat de sine. Superiorii noștri vor fi foare interesați să afle un raport complet despre ceea ce ați făcut. Așa cum a spus și colegul meu, voi ați folosit Darurile cu un succes nebănuit și amănuntele ne-ar putea fi de mare folos. Superiorii noștri le-ar putea analiza pentru a îmbunătăți metodele și modul de a face aceste Daruri și altora, în viitor.

Geordi se abținu să nu râdă în momentul în care Data încheie. Pentru cineva care se plângea că nu are experiență în privința tehnicilor de a minți, Data învăța chiar foarte repede.

– Colegul meu are dreptate, confirmă Geordi. Sunt nenumărate alte lumi și superiorii noștri sunt întotdeauna dornici să îmbunătă-

țească această metodă pentru ca, într-o zi, toate lumile să poată folosi Darurile la fel de bine ca voi.

După această ultimă frază lingușitoare, Shar-Lon păru să rezolve din nou conflictul care se dădea în el și începu, să vorbească. Și, în timp ce Shar-Lon vorbea – sau recita – memoria fără greș a lui Data înregistra toate cuvintele, iar Geordi căuta întruna cheia care să dezlege misterul acelui "Depozitar" cu "Darurile" sale. Spera să se poată folosi de ele pentru a găsi drumul înapoi pe nava părăsită și apoi, pe *Enterprise*.

Cu cincizeci de ani în urmă, povesti Shar-Lon, el și fratele lui, Shar-Tel erau piloți în Flota de apărare a națiunii lor. Mai precis, ei erau doi din cei peste douăzeci de piloți care făceau permanent aprovizionarea cu materiale, hrană și personal, pentru sateliții spioni și pentru platformele de lansare a rachetelor care mențineau sub observație fiecare metru pătrat al suprafețelor planetei, dar reprezentau și o permanentă amenințare de distrugere instantanee. Fiecare națiune, cu o economie suficient de puternică, ori avea sateliți similari, ori avea

mai multe rachete nucleare, pe undeva pe suprafața planetei sau îngropate, toate îndreptate spre celelalte națiuni, care erau similar înarmate. Nici una dintre rachete n-a fost folosită decât pentru testări. Dar nu trecuse un an, când au început șase războaie minore, cu arme convenționale. Până în acel moment, nici unul dintre conflicte nu ajunsese la punctul critic, punct în care n-ar mai fi fost altă soluție decât lansarea primei rachete. Trecusem de multe ori pe lângă punctul critic.

– Semnul mi-a apărut la cea de a douăzeci și opta aniversare, continuă Shar-Lon. Vocea îi era acum aproape monotonă, în ciuda faptului că imaginea în infraroșu arăta un conflict interior care nu putea să rămână ascuns mai mult de un minut, două. Pilotam împreună cu fratele meu o navetă de aprovizionare, fără alt personal la bord. Trecuserm de orbita preliminară, ne pregăteam să pătrundem pe orbita de transfer, care urma să ne ducă pe orbita sateliților noștri. În timp ce așteptam semnalul de la sol, care să confirme calculele computerelor noastre, m-am trezit privind spre lumea care se întindea dedesubtul meu. Și mi-a

trecut prin minte un gând, un gând care revenise mereu și mereu, de sute de ori, cu mult înainte de primul zbor, chiar de prima dată când am văzut imaginile lumii noastre transmise de primii sateliți, cu zeci de ani în urmă. M-am gândit că această frumusețe a lumii noastre era îngrozitor de fragilă din cauza jocurilor mortale pe care locuitorii ei – chiar și eu și fratele meu – le jucam la vremea aceea. Și atunci...

Shan-Lon făcu o pauză și Geordi zări pe chipul lui o emoție reală, de parcă această clipă de amintire fusese destul de puternică pentru a îndepărta orice conflict interior care l-ar fi sâcâit.

Shar-Lon flutură mâna către planetă...

– Și atunci, numai pentru o clipă, de la un orizont la celălalt, planeta se zgudui și se cutremură chiar sub ochii mei, de parcă ar fi fost reflexia suprafeței încrețite a unui lac.

Cât ai clipi din ochi, planeta căpătă o culoare roșie-sângerie. Oceanele, continentele, norii, totul a fost brusc scăldat în sânge.

Și, în acel moment, am înțeles că această viziune este un Semn, și am știut că este o prevestire. În acea clipă am știut că lumea mea

e pe cale să moară. Era pe cale să fie transformată într-un osuar, într-un glob al morții. Până la urmă, rachetele urmau să fie lansate, și fiecare vietate, fiecare formă de viață de pe planetă, urma să moară.

Această înțelegere m-a îngrozit mai mult decât orice altceva. Am văzut rachetele în locașurile lor de pe sateliți. Le văzusem puterea devastatoare în demonstrații și teste și știam cât sunt de numeroase. Mai știam și ușurința cu care puteau fi lansate.

Și atunci, mai viu decât realitatea însăși, am văzut ceea ce urma să se întâmple.

Am văzut orașele noastre tranformate în zgură și moloz radioactiv, câmpiile transformate în deșerturi otrăvite, lipsite de viață.

Am văzut oamenii murind în sute de moduri diferite, mai ușor sau mai greu.

Am văzut carnea propriului meu frate smulsă de pe oase.

M-am văzut pe mine, mi-am văzut trupul slăbit și murind într-o agonie lungă, fără să mai fie cineva care să-mi facă o slujbă religioasă mie sau milioanelor de semeni ai mei care au

avut nenorocul de a supraviețui nu secunde, nici minute, ci luni.

Am văzut întreaga lume cutremurându-se și murind, iar pe mine privind-o neputincios. Știam că nu puteam face nimic ca să împiedic această viziune să devină realitate. Puteam să aleg sute de acțiuni care să *pornească* distrugerea, dar nici una care să-mi permită s-o preîntâmpin sau s-o opresc odată ce-ar fi început. Chiar și simpla acțiune care-mi era la îndemână în acel moment – folosirea navetei de aprovizionare pe care o pilotam pentru a distruge satelitul de care urma să ne apropiem în curând – n-ar fi însemnat numai propria noastră moarte, dar putea să pornească chiar acel holocaust, pe care știam că trebuie să-l preîntâmpin.

În cele din urmă, când mi-am revenit suficient pentru a putea să vorbesc, m-am uitat la fratele meu. Dar mi-am dat seama că el nu avusese aceeași viziune ca mine. El fusese atent la instrumente, verificând din nou amplasamentul nostru față de sistemul de ghidaj, așa cum făcea întotdeauna înainte de manevra finală, ce urma să ne plaseze pe orbita de transfer.

Apoi, în momentul în care am început să vorbesc, s-a auzit un semnal de la sol care ne atrăgea atenția că, în conformitate cu instrumentele lor, traiectoria noastră fusese ușor deviată și că se impunea o corecție ușoară a cursului, înainte de a pătrunde pe orbita de transfer. Dar în aceeași clipă, înainte să pot distrage atenția fratelui meu de la instrumente, Semnul dispăru lăsând loc imaginii lumii noastre încă neatinse.

O clipă m-am simțit ușurat. A fost o iluzie, mi-am spus eu, în timp ce fratele meu introducea noile date în computer, o iluzie provocată de vina pe care o resimțeam, deși era foarte mică în nebunia care distrugea lumea noastră.

Numai o clipă mai târziu, în timp ce computerul comanda aprinderea motorului principal, Semnul a revenit. Lumea noastră era din nou scăldată în sânge și atunci am știut că nu era o iluzie.

Pentru că văzuse și fratele meu.

Dar el n-a înțeles Semnul și, când am încercat să-i explic, a râs de mine.

Dar tocmai când lumea noastră era mai plină de sânge și în cel mai profund întuneric, a apărut Depozitarul Darurilor. Pur și simplu a acoperit imaginea lumii noastre aflată pe moarte. Fratele meu n-a mai putut nega realitatea celor văzute. Și, o clipă mai târziu, stația de la sol ne-a spus că imaginea noastră pe radar fusese estompată de o imagine mai mare, dar greu de identificat.

Și, în acea clipă, în care realitatea fizică a Depozitarului fusese confirmată, mi-am dat seama că acolo era salvarea noastră.

Și am mai știut că era obligația mea, a mea și nu a altora, să aduc această salvare.

Eu, cel care cu aproape zece ani în urmă dezertasem din rândurile Gardienilor Păcii din cauza nerăbdării, eu fusesem ales să salvez lumea noastră din sângerosul holocaust care ar fi distrus-o. Depozitarul vostru, nu slabele, deși bine intenționatele eforturi ale foștilor mei tovarăși, era mijlocul prin care trebuia să îndeplinesc misiunea de salvare a omenirii.

Dar fratele meu n-a înțeles. El n-a văzut salvarea, ci o amenințare cumplită, o amenințare de care lumea trebuia încunoștiințată. Și eu

n-am putut să-l opresc. Dacă nu-l omoram cu mâna mea, ceea ce oricum n-aș fi putut să fac, nu-l puteam opri să ia legătura cu superiorii noștri, acei nebuni care, asemeni altor nebuni din alte națiuni, ar fi fost resposabili pentru începutul unui masacru pe care eram hotărât să-l evit prin orice mijloace.

Așa că am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac – m-am îndreptat spre Depozitar. În timp ce fratele meu vorbea cu superiorii noștri, mintea lui era atât de absorbită de imaginea Depozitarului, încât nu-și dădea seama ce făceam eu. Am luat costumul lui spațial, l-am luat și pe al meu, am intrat în sas și l-am încuiat. Apoi, mi-am îmbrăcat costumul spațial și am părăsit naveta luând și costumul fratelui meu. Când și-a dat seama că am plecat, m-a implorat să mă întorc. Superiorii noștrii, spunea el, vor trimite o rachetă să distrugă Depozitarul – Invadatorul, cum îl numeau în nebunia lor – și dacă noi nu ne vom deplasa de pe rază, vom fi distruși la rândul nostru.

Dar eu nu m-am oprit. Nu exista altă cale. Fusesem ales și nu puteam da înapoi.

Și când mă apropiam de Depozitar, în timp ce fratele meu se îndepărta în siguranță cu naveta – mi s-a arătat ultimul Semn. Pentru o clipă, traiectoria mea prin spațiu a trecut printr-un punct din care eram capabil să văd lumea de dedesubtul Depozitarului. Și în acea scurtă clipă am văzut că imaginea ei – chiar a lumii noastre – era mult mai minunată și mai curată decât fusese vreodată. Nu mai rămăsese nici o urmă de sânge, iar petele albastre, verzi și albe de pe suprafața ei erau mai luminoase ca niciodată.

Atunci am *știut* că misiunea mea va avea succes.

Când am ajuns la Depozitar, chiar din clipa în care i-am atins suprafața intactă, am fost imediat acceptat și am fost tras înăuntru ca prin farmec, chiar prin pereți.

Și am rămas acolo, doar cu proviziile din costumul meu și al fratelui meu până am învățat să folosesc Darurile.

Mai întâi, n-am putut decât să distrug rachetele care erau trimise nebunește împotriva mea, atât de către propria mea patrie, cât și de celelalte națiuni, care se alăturau orbește

națiunii mele în efortul lor nebunesc de a mă distruge. În cele din urmă, când am reușit să aflu cum să folosesc toate Darurile voastre, am putut să descopăr rachetele în ascunzătorile lor, să le trimit în spațiu și, acolo, să le distrug.

Și când toate rachetele au fost distruse, când sângeroasa amenințare a morții planetare a fost înlăturată, mi-am adunat foștii tovarăși în jurul meu, spre a ne bucura că, în sfârșit, lumea noastră renunțase la armele distrugătoare și trăia din nou în pace. Chiar și fratele meu, adăugă el – și primul surâs adevărat i se putu vedea pe chip – a reușit să înțeleagă ce descoperisem noi în ziua aceea și s-a alăturat muncii noastre.

În momentul în care termină de vorbit, Shar-Lon atinse comenzile navetei și acesta începu să se învârtească. Încet, planeta dispăru pentru a face loc imagini habitatului. Pentru prima oară, Data și Geordi reușiră să vadă întregul ansamblu.

Capătul prin care ieșiseră, capătul veșnic îndreptat spre soare, era răsucit încetișor. Cilindrul lung de un kilometru avea o culoare cenușie, tristă, cu excepția oglinzilor care

reflectau în interior soarele, prin cele trei fante transparente din interior, dintre văi. Din centrul capătului opus, sistemul tubular se extindea pe încă două sute de metri, sfârșind într-un fascicol de ansamble unghiulare, înconjurate de o oglindă parabolică masivă, cu un diametru de aproape un kilometru. Era clar că era centrala electrică. Lumina soarelui focalizată de oglindă era mai mult decât suficientă pentru a produce întreaga energie necesară pentru habitat, fie că ei își procurau energia cu ajutorul panourilor solare, fie folosind căldura prin demodatele generatoare cu turbine cu aburi.

– Drept mulțumire, oamenii ne-au dat Lumea Gardienilor Păcii, spuse Shar-Lon, din nou cu o voce lipsită de emoție, de parcă ar fi recitat pe dinafară. De aici putem continua să veghem asupra lor cu ajutorul Darurilor voastre. Construirea ei n-ar fi fost posibilă fără pacea și sănătatea aduse de Darurile voastre, dar odată eliminată nevoia sinucigașă de arme și armate, totul a devenit posibil.

Pentru un lung moment, Geordi absorbi imaginea. Pentru o tehnologie limitată, gândi el, habitatul era într-adevăr remarcabil, mai ales

că, așa după cum reieșea, nu aveau o lună de pe care să scoată materii prime. Doar dacă nu găsiseră și remorcaseră vreun asteroid cu o compoziție convenabilă, tot ce intrase în cilindrul lung de un kilometru trebuise să fie desprins de gravitația planetei numai cu ajutorul rachetelor chimice. Proiectul fusese deosebit de măreț.

Apoi, Shar-Lon manevră naveta înapoi spre sas, spre capătul mereu însorit al cilindrului. Trăgând adânc aer în piept, Geordi își îndepărtă aceste gânduri din minte. Nu era treaba lui modul în care acești oameni reușiseră să construiască un habitat, nici cu câtă greutate îl realizaseră. Singura lui preocupare, a lui și a lui Data era "Depozitarul" și "Darurile" pe care le conținea și posibilitatea ca, printr-un mare noroc, unul dintre ele să fie cheia reîntoarcerii lor pe *Enterprise*.

Capitolul Opt

– Cercetarea a fost făcută pe patruzeci de mii de kilometri, căpitane, spuse el din apropierea lui Conn. Rezultatele sunt negative.

Picard își reținu o strâmbătură. În prima încercare, au acoperit fiecare milimetru cub, pe o suprafață de douăzeci de mii de kilometri ale așa numitei nave abandonate, ceea ce reprezenta mai mult decât raza de teleportare pe *Enterprise*. Cu toate astea, n-au găsit nimic mai mare sau mai complex decât atomii de hidrogen. Nici o dovadă a scuturilor. Nici o dovadă a dispozitivelor de acoperire. Nici o dovadă a formelor de viață sau măcar a

rămășițelor dezintegrate ale formelor vii. Nici o dovadă, *nimic.*

Acum încercaseră o cercetare pe patruzeci de mii de kilometri și cu toate astea, nimic. Afirmația lui Argyle, că teleportoarele de pe nava abandonată ar fi lucrat mai curând în subspațiu decât în spațiul normal, începea să pară din ce în ce mai verosimilă. Or, Data și La Forge fuseseră transportați pe o navă care avea dispozitive de ecranare mult mai avansate decât întreaga tehnologie a Flotei Stelare. Chiar dacă presupusa navă ar fi plecat imediat împinsă de orice fel de energie, senzorii de pe *Enterprise* ar fi prins ceva – doar dacă nava n-ar fi avut dispozitive de ecranare care să-i fi dat o libertate mai mare de acțiune decât orice navă a Federației.

– Sublocotenent Carpelli, spuse Picard brusc, pregătește-te să-i teleportezi pe Argyle și pe comandantul Riker înapoi pe *Enterprise.* Locotenent Worf du-ne în raza de teleportare a navei abandonate. Imediat ce Argyle și Riker vor fi la bord mărim raza de cercetare la optzeci de mii de kilometri.

Picard se ridică și porni spre cabina lui. În urma lui, Worf execută imediat manevra automată, care urma să-l ducă în raza de teleportare.

În cabina lui, Picard rămase o clipă tăcut, până când ușa se închise cu un zgomot ușor în urma lui. Închizând ochii, trase aer adânc în piept, obligându-și mușchii să se relaxeze după tensiunea în care stătuse din momentul în care cei doi dispăruseră. Când deschise ochii, privirea i se opri asupra peștilor-tigrū care înotau leneși în acvariul lor și se imaginā cā face și el același lucru, înotând leneș în apa care îl mângâie.

O umbrā de zâmbet în flutură pe buze. Asemeni peștilor, era "expus la vedere". Spre deosebire de ei, era veșnic conștient de cei care-l urmăreau și de faptul cā trebuie să le ofere imaginea potrivită, să-și ascundă slăbiciunile și nesiguranța în spatele ținutei de comandant – cu excepția acelor rare momente când se retrăgea aici, singurul loc de pe *Enterprise* care putea să fie numai al lui, absolut singur.

Dar nu-și putea permite această relaxare, nu acum, nu mai mult decât câteva secunde pe care, de fapt, le furase. Cu nici zece minute în urmă, inginerul șef Argyle raportase că deschisese ultimul compartiment de pe navă și că interiorul nu era diferit de al celorlalte – un transportor cu o singură direcție și câteva circuite de recepționare subspațială. Nici unul din dispozitive nu putea fi activat fără că toate circuitele vitale să nu fie distruse instantaneu.

Dar de data asta, Riker fusese alături de Argyle. Amândoi, spusese Riker, puseseră la cale un plan pe care voia să-l discute cu el.

Un plan care putea, recunoștea Riker, să distrugă complet nava, omorând pe oricine ar fi participat la acest plan.

Dar era un plan care le dădea măcar șansa de a-i localiza pe comandantul Data și pe locotenentul La Forge, ba chiar șansa de a-i aduce înapoi, dacă nu muriseră deja.

Când Riker și Argyle intrară în cabina căpitanului, la numai un minut după ce acesta se retrăsese acolo, căpitanul le făcu semn să se așeze. Se așezară, Argyle părând că nu se

simte la locul lui, Riker, cu un formalism neobișnuit la el:

– După cum am înțeles din rapoartele dumitale, domnule Argyle spuse Picard brusc, echipa dumitale n-a reușit să afle cum se dezactivează teleportoarele și cum se pot activa.

– Așa este, căpitane.

– Și fără să fie activate nu este posibil să se determine destinația lor.

– Și asta este adevărat, căpitane.

– Atunci care este planul pe care l-ați gândit voi?

Argyle aruncă o privire spre Riker, lăsând în mod clar, primului ofițer cinstea de a prezenta planul.

Riker se aplecă ușor înainte și spuse:

– Știm că atât teleportorul pe distanță scurtă din camera de control cât și, cel puțin, unul din celelalte teleportoare au fost activate o dată, căpitane, atunci când i-au dus pe comandantul Data și pe locotenentul La Forge spre destinația lor finală, oricare ar fi fost ea. Mai știm și condițiile în care a avut loc această activare. În

sfârșit, avem o teorie despre *motivul* pentru care s-a făcut activarea.

Picard se încruntă atunci când Riker se opri.

– Ei bine, ofițer I?

Riker schimbă o privire cu Argyle, apoi continuă:

– Folosind coordonatele pe care sunt fixate transportoarele noastre, am reușit să descoperim unde erau Data și La Forge în momentul în care primul teleportor i-a luat. Ei *nu erau* pe platforma teleportorului. Erau la cel puțin cinci metri de ea, în ușă sau în coridor. Cu această informație drept punct de plecare, am privit din nou construcția platformei. Pare să fie capabilă să capteze existența oricărui obiect – al oricărei ființe vii, bănuim noi – care se află fie în încăpere, fie în camera de control de alături, și s-o transporte la oricare din celelalte teleportoare.

– Dar ce a făcut-o să se fixeze asupra lui Data și a lui La Forge chiar în acel moment? Au activat-o ei din greșeală? Sau au activat-o undele teleportoare de pe *Enterprise*?

– Nu, comandante. Ceea ce *credem* noi că s-a întâmplat, e faptul că a fost activată ca

rezultat al scurgerii de radiații din miezul de antimaterie. Credem că scurgerea de radiații a activat vreun sistem automat de evacuare, un sistem conceput să teleporteze pe oricine aflat în acea încăpere – în sau în afara camerelor de hibernare – afară de acolo, oricum, undeva unde să fie în siguranță. Care este interacțiunea dintre un teleportor și cele din celelalate camere, asta nu știm, s-ar putea să nu știm niciodată. Dar suntem siguri că programul afectat acestei situații, a ales din toate destinațiile posibile una și, drept urmare, i-a trimis acolo pe Data și pe La Forge.

– Dar nu știți care dintre sutele de teleportoare au preluat recepționarea. Sau chiar dacă știți, nu puteți determina destinația fără să-l puneți în funcțiune, ceea ce nu se poate pentru că el s-ar autodistruge. Picard clătină din cap. Nu văd unde ne poate duce povestea asta.

Riker spuse dintr-o suflare:

– Ceea ce propunem noi, căpitane, este să reproducem condițiile inițiale – în primul rând nivelul de radiație – pentru a vedea dacă putem păcăli programul să mai teleporteze pe cineva.

Cineva mai bine pregătit și mai bine echipat, care să se întoarcă și să ne spună.

Picard se încruntă și mai tare.

– Nu-mi place ideea asta, ofițer I.

– Nici mie nu-mi place, căpitane, dar din tot ce ne-a spus Argyle, ar putea fi singura șansă.

– Dar cât de mare e șansa?

– Nu despre asta e vorba, căpitane. Important e faptul că este *singura* șansă. Și eu sunt mai mult decât dispus să încerc.

– Ți-aș putea ordona să n-o faci.

– Știu, căpitane.

Picard rămase mult timp tăcut, cu ochii țintă în ochii lui Riker, căutând orice urmă de îndoială, orice urmă de teamă.

Dar nu descoperi așa ceva. Era ceea ce văzuse dintotdeauna în ochii primului ofițer, atunci când de el depindea viața altora– hotărârea.

Se uită și la Argyle.

– Și părerea dumitale, inginer-șef?

– Aceeași cu a comandantului Riker. Există o șansă de reușită, dar nu știu cât de mare. Nu putem să calculăm asta acum.

– E de la sine înțeles că știi care sunt riscurile, ofițer I.

– Desigur, căpitane. Și voi avea grijă ca toți voluntarii care mă vor urma să le înțeleagă foarte bine.

În cele din urmă, Picard aprobă.

– Foarte bine, ofițer I. Anunță-mă atunci când ai terminat pregătirile.

– Desigur, căpitane, acceptă Riker, apoi se întoarse și se îndreptă spre ușă și de acolo, spre punte. Argyle îi aruncă o ultimă privire lui Picard, apoi plecă lăsându-l pe căpitan singur.

– Vreți să ne faceți cinstea de a vorbi Consiliului Gardienilor Păcii și apoi să ne permiteți să vă mulțumim așa cum se cuvine pentru ajutorul vostru?

Shar-Lon, a cărui stare emoțională fluctua (după cum putea să-și dea seama Geordi), se întoarse cu fața la Geordi și la Data, în clipa în care liftul își începu coborârea...

– Faptul că ați folosit Darurile cu înțelepciune este suficient ca să fim mulțumiți, spuse Geordi aproape roșind pentru aceste

vorbe pompoase. Erau chiar mai penibile decât celelalte lucruri pe care le spusese până atunci lui Shar-Lon.

Shar-Lon, ale cărui trăsături începură să se lase din cauza forței centrifuge care creștea pe măsură ce liftul se apropia de celălalt capăt al tubului, spuse:

– Asta este adevărat, firește, dar știu că tovarășii mei, Gardienilor ai Păcii ar fi foarte dezamăgiți, mai ales cei din Consiliul celor Bătrâni, cei care au servit primii Consiliul. Au așteptat mai bine de cincizeci de ani să-și exprime recunoștința. Nu cred că nu le veți acorda această șansă.

– Desigur, spuse Geordi, cu fermitate, dar până când vom putea fi siguri de primirea care ne va fi făcută, credem că e mai bine – și mai sigur– dacă despre prezența noastră ar ști cât mai puțini oameni.

O clipă avu impresia că bătrânul va continua să protesteze, dar el coborî privirea, în semn de supunere.

– Va fi precum doriți. Neîncrederea voastră este de înțeles, având în vedere atacul pe care l-ați trăit.

– Da, spuse Geordi, așa este. De aceea, nu mă îndoiesc că vei înțelege dorința noastră de a ne întoarce pe Depozitar cât mai curând posibil, pentru a face un raport. Superiorii noștri ar putea fi îngrijorați.

– Dar sper că nu plecați! Nu atât de curând! Nu înainte de a putea...

– Sigur că nu. Acesta va fi numai un raport preliminar, spuse Geordi, apoi adăugă amenințător: Dacă raportul nu e primit la timpul stabilit, reprezentanții noștri – unii mai puțin înțelegători – ar putea fi trimiși pentru a afla motivul întârzierii noastre.

Shar-Lon se cutremură în fața acestui reproș.

– Nu voi face nimic să vă rețin de la misiunea voastră, spuse el împăciuitor. Îi voi desemna pe oamenii mei cei mai de încredere să vă conducă înapoi pe Depozitar.

Geordi îl aprobă din cap.

– Mulțumesc, Shar-Lon. Apreciem înțelegerea de care dai dovadă. Dar am vrea să vorbim cu cineva anume înainte să facem raportul preliminar.

– Cu oricine. Dar cine...

– Cu fratele tău. Am înțeles că se numește Shar-Tel.

Chipul lui Shar-Lon se încordă pentru o clipă.

– Aș vrea să se poată, spuse el în cele din urmă, dar nu este posibil. Shar-Tel a fost omorât cu mai bine de zece ani în urmă.

– Omorât? Cum?

– A fost victima unei ființe care suferea de aceeași nebunie ca cel care v-a atacat pe voi.

– Oh! Înseamnă că nebunia asta este mai frecventă decât mi-ai mărturisit.

– Nu! Categoric, nu! Numai că cei care suferă de astfel de manii sunt înclinați să reacționeze irațional cum a făcut și acela care v-a atacat. Efectul este invers proporțional cu numărul lor.

– Înțeleg. Dar care este această nebunie? De ce ar vrea cineva să ne omoare?

Din nou imaginea în infraroșu a lui Shar-Lon indică un conflict interior.

– Sper că nu vă veți simți jigniți dacă vorbesc deschis, spuse el încercând să ridice privirea spre Geordi și spre enigmaticul său vizor.

– Sigur că nu. Cu cât mai sincer, cu atât mai bine.

– Sunt acei câțiva – și repet, sunt *foarte* puțini – care, de la început n-au acceptat Darurile voastre și folosirea lor așa cum le-au folosit Gardienii Păcii. Îmi dau seama că pare o nebunie, dar acești câțiva demenți ar fi preferat ca națiunile lor să fie libere să se distrugă între ele – sau să distrugă restul omenirii – decât să se supună celor câteva interdicții necesare ca să trăim cu toții în pace. N-au fost niciodată capabili să se adapteze modului civilizat de viață pe care am reușit să-l instaurăm, de când Darurile voastre ne-au permis să scăpăm lumea de teroarea distrugerii nucleare.

– Atunci nu sunt atât nebuni, cât prost conduși.

– Oricare dintre termeni este, mă tem, mult prea generos. O intensitatea nouă se simți în cuvintele lui Shar-Lon. După mintea mea, oamenii ăștia sunt chiar esența răului pe care Darurile voastre ne-au ajutat să-l biruim. Este greu de înțeles cum cineva poate fi o victimă a minciunii așa ca ei, dar ca asemenea lucruri să

existe chiar în lumea Gardienilor Păcii, asta este de neconceput.

Geordi îl aprobă din cap, încercând să pară că-l înțelege. Retorica și starea interioară schimbătoare a lui Shar-Lon îl făceau să fie din de în ce mai nervos. Începuse să fie tot mai convins că ideea de moment de a inventa niște așa-ziși "superiori" care ar putea apărea în orice clipă pentru a-i răzbuna, fusese bună. Cu cineva atât de instabil ca Shar-Lon, adevărul – și anume acela că el și Data erau singuri și nu știau absolut nimic despre "Constructori" – putea foarte bine să-i aducă în situația de a fi omorâți.

– Sunt astfel de oameni în toate lumile, spuse Geordi. Dar despre asta putem discuta mai târziu. Acum este de cea mai mare importanță să ne întoarcem la Depozitar și să raportăm superiorilor noștri. Dacă nu cumva, adăugă el, mai-sunt și alții asemeni fratelui tău, care au fost martori la descoperirea și prima folosire a Darurilor.

– N-a fost nimeni, spuse Shar-Lon repede. Și fratele meu n-a fost martor decât la apariția

Semnului. Numai o dată, cu puțin timp înaintea morții a pătruns în Depozitar.

– Foarte bine, spuse Geordi, rezistând tentației de a întreba de ce a fost singura vizită. Atunci nu va trebui decât să așteptăm până vei găsi pe cineva de încredere, care să ne conducă în siguranță până la Depozitar. Și nu uita, timpul nostru este limitat!

În ciuda gravitației în creștere, tinzând către gravitația normală a Pământului, Shar-Lon țâșni în picioare, de parcă ar fi luat o hotărâre importantă.

– Am să vă conduc chiar eu, spuse el, întinzând mâna spre butoane pentru a schimba direcția liftului și a-l dirija spre hangar.

Dar înainte ca degetele lui să introducă codul, ușa liftului se deschise în aceeași încăpere ciudată în care fuseseră.

Dar, de data asta, șase oameni, cel puțin la fel de bătrâni ca Shar-Lon, stăteau în semicercul format de scaune și așteptau. Un al șaptelea, doar cu puțin mai tânăr, stătea lângă lift cu mâna întinsă pentru a opri ușile să se închidă. Toți purtau aceeași uniformă, numai că a lor avea o culoare cenușie și nu avea desenul

stilizat pe piept. Geordi și Data erau încordați. Mâinile li se îndreptară spre fazere, dar renunțară atunci când văzură că ceilalți nu erau înarmați.

– Deci, Shar-Lon, spuse cel de lângă ușă, coborând mâna într-un gest care sugera un salut de bun venit, deci e adevărat. Constructorii s-au întors.

– Da, Ki-Tor, este adevărt, spuse Shar-Lon bățos. Dar eu nu am convocat Consiliul Bătrânilor.

– Cu toate astea noi ne-am adunat.

Ceilalți dădură din cap în semn că-l aprobau pe cel care vorbise.

– Nu acum! spuse Shar-Lon tăios. Constructorii vor să se întoarcă pe Depozitar și...

– De data asta n-o să-i mai ascunzi de noi, Shar-Lon.

– Nici nu am intenția asta, Ki-Tor, te asigur. Ei au venit să vadă cum am folosit Darurile lor și acum, dacă au văzut, trebuie să-și facă raportul. Pentru asta, trebuie să se întoarcă la Depozitar. Sunt convins că nu vă veți opune dorinței lor.

Ki-Tor se întoarse spre Geordi și spre Data.

– Astea sunt dorințele voastre?

Geordi ezită. Era clar că erau contemporani cu Shar-Lon. Poate că, în ciuda a ceea ce le spusese Shar-Lon, ei știau ceva folositor despre navă, despre "Depozitar".

Ki-Tor se încruntă.

– Shar-Lon n-a *îngăduit* nimănui să participe direct la evenimente. N-a împărtășit Darurile cu nimeni. Chiar și acum, când toți au ajuns la sfârșitul vieții a refuzat să ne împărtășească secretele.

Deci, gândi Geordi dezamăgit, Shar-Lon e singurul care știe regulile jocului.

– Da, dorința noastră e să ne întoarcem pe Depozitar, spuse cu glas tare. Dar am fi foarte interesați să vă întâlnim pe toți imediat ce ne vom completa raportul și vom primi noi instrucțiuni de la superiorii noștri.

Cuvintele lui Geordi părură să fie exact ce-i trebuia lui Shar-Lon. Brusc, atinse un punct de pe catarama uniformei. După câteva secunde, ușa de la capătul îndepărtat al încăperii se deschise și un om îmbrăcat în uniformă și cu chip de șoim păși înăuntru. Ochii i-au scânteiat

în momentul în care privi la Bătrânii aflați în încăpere.

– Îl cunoașteți pe ajutorul meu, Kel-Nar, spuse Shar-Lon. El vă va conduce. Această adunare neconvocată s-a încheiat. Veți fi anunțați când – și dacă – "Constructorii" vor dori să mai vorbească cu voi.

În momentul în care ultimul dintre bătrâni ieși din încăpere, cineva într-o uniformă albastră – nici Kel-Nar, nici vreunul din primii trei întâlniți, remarcă rapid Geordi – apăru în ușă, aruncă o privire spre Geordi și spre Data și-i făcu semn lui Shar-Lon să se apropie. Încruntat, bătrânul se supuse.

În momentul în care amândoi se apropiară de ușă, cel mai tânăr începu să vorbească repede, la câțiva centimetri de urechea lui Shar-Lon. și mult prea încet pentru ca "traducătorul" să poată prinde cuvintele. Shar-Lon clătină capul și se întoarse, dar celălalt îl apucă de brat și continuă să vorbească la fel de repede. În cele din urmă, cu o stâmbătură, Shar-Lon se întoarse spre Geordi și spre Data.

– Îmi pare rău, dar trebuie să amân întoarcerea pe Depozitar pentru câteva minute.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Geordi în momentul în care, împreună cu Data, ieși din lift.

– Asta trebuie să aflu și eu. Am să mă întorc cât mai curând posibil.

Neâncrezător, Geordi privi înapoi spre liftul care avea încă ușile deschise. O clipă mai târziu întrerupse "traducătorul" și îi făcu semn lui Data să facă la fel.

– Nu ne mai prefacem că funționează prost? întrebă androidul făcând același lucru ca și Geordi.

Geordi clătină din cap.

– Având în vedere minciuna pe care am inventat-o ar fi "lipsit de caracter"...

Data se gândi o clipă, apoi îl aprobă din cap.

– Înțeleg. Dacă am fi continuat să ne prefacem că funționează prost, n-ar mai crede restul poveștii pe care am inventat-o.

Geordi zâmbi nervos.

– Așa este, Data. Sper numai că povestea asta o să ne fie de folos și nu să ne bage într-un bucluc și mai mare. Și, ca să-ți spun adevărul, încep să mă îndoiesc. Privi din nou spre ușa pe care ieșise Shar-Lon împreună cu

ceilalți. De fapt, cred că ar fi bine să ne pregătim fazerele pentru orice eventualitate.

– Ce bănuiești?

– Tare aș vrea să știu și eu. Ceva nu e-n ordine, dacă Shar-Lon a fost chemat urgent. Geordi clătină capul și se încruntă. Ăsta e nècazul când cânți după ureche. Nu-ți dai seama decât prea târziu dacă ai făcut ceva greșit.

– Să cânți după ureche?

– O altă expresie veche, Data. Înseamnă că... rezolv problemele pe măsură ce ajung la ele, reacționând la ceea ce se întâmplă așa cum "mi se pare potrivit" în momentul respectiv. Logica și bunul simț nu au nici un amestec, dar acum, categoric ceva nu mi se pare în ordine.

Data îl privi pe Geordi în tăcere, nu mai mult de o clipă. Apoi dădu din cap gânditor și în glasul lui se simțea o nuanță de melancolie:

– Este o altă formă a intuiției omenești – similară celei care te-a determinat să faci referirea la Kansas.

– Cam așa ceva. Dar poate fi și un semn de dezordine mintală. Geordi clătină din nou capul cu un sentiment de descurajare.

– Consilierul Troi ne-ar fi fost de mare folos aici. Ne-ar fi putut spune măcar când suntem mințiți, sau dacă acest Shar-Lon și prietenii lui sunt ciudați sau, pur și simplu, nebuni. Pot să aflu ceva verificându-i prin porțiunea infraroșie a spectrului, dar metoda nu e mai grozavă decât "presimțirea". Sunt două lucruri de care sunt sigur – sau în orice caz, aproape sigur. În primul rând, n-am încredere în cei care recită, în loc să vorbească, așa cum face Shar-Lon în cea mai mare parte a timpului. Și, în al doilea rând, în habitat nu vom afla nimic. Singura șansă de a scăpa de aici este să ne întoarcem pe așa numitul Depozitar. Ești de acord?

– De acord, Geordi, spuse Data fericit că s-a întors într-o zonă în care logica părea să poată fi aplicată. Depozitarul pare să fie un alt produs artificial, abandonat de același grup care a abandonat și nava pe care am găsit-o în spațiu. De aceea, oricare ar fi fost rezultatul primei cercetări a acelui obiect, este singurul loc unde găsim echipamentul necesar pentru a lua contact cu nava părăsită sau să ne întoarcem acolo cu nava părăsită.

– Ai dreptate. Tehnologia celor care au construit aceste aparate trebuie să fie egală cu

a celor din Federație – sau chiar mai avansată, cel puțin în domeniul teleportării. Nici un teleportor din Federație nu ne-ar fi putut duce atât de departe. Și ceea ce numea Shar-Lon prin "Semne", semăna foarte mult cu ceea ce se întâmplă atunci când vreun dispozitiv de ecranare cade.

– Da. N-ar fi de mirare ca un dispozitiv atât de vechi să se fi stricat.

Geordi oftă:

– Întrebarea este ce *altceva* s-a mai stricat. Cât din ceea ce n-am reușit să descoperim acolo lipsea cu adevărat sau numai funcționa prost. Teleportarea într-o singură direcție, în special. Cât de mult lipsește *cu adevărat*? Dacă ne-am putea da seama ce căuta "Depozitarul" tocmai aici, de ce tocmai pe orbita acestei planete, ca să nu mai spun că rămâne problema abandonării – sau de ce a fost abandonată nava și ce căuta tocmai aici, unde nu este nimic?

Geordi se întrerupse, zâmbind trist.

– Dar singurul lucru important este să ne întoarcem în Depozitar și să ne dăm seama ce se întâmplă aici. Dacă Shar-Lon a reușit să

învețe să folosească aparatura atât de repede, nu e nici un motiv ca noi să nu reușim.

– Dacă comenzile sunt în legătură cu casca, spuse Data, tu va trebui să înveți cum operează. Când am încercat eu a fost cu totul refractară.

– Știu. Cred că asta era încă o capcană. Probabil că acea cască analizează undele creierului, sau parametrii metabolici, sau cine mai știe ce și-i acceptă numai pe cei care se potrivesc parametrilor introduși acolo de ființele care au construit aceste aparate. Și încearcă să omoare pe oricine nu se potrivește acestor parametri.

Geordi făcu o pauză și clătină capul:

– Sunt în stare să fac pariu, că acești "Constructori" nu s-au gândit niciodată că altcineva, în afară de ei, le-ar putea semăna în vreun fel. Au vrut să fie siguri că numai ei vor putea să intre în aparat și să-l conducă. O asemenea gândire s-ar potrivi acelor minți paranoice care s-ar gândi să plaseze undeva, în spațiu, o bombă antimaterie care poate fi declanșată numai dacă cineva este teleportat la bord.

– Da, spuse Data atunci când Geordi tăcu. M-am gândit la asta și la alte aspecte privind cele două obiecte. Unul pe care Shar-Lon îl numește Depozitarul și celălalt, nava abandonată de pe care am fost teleportați noi. Am reușit să stabilesc niște corelații cu anumite informații din alte surse. Dacă...

– Ai o teorie legată de aceste aparate? îl întrerupse Geordi nerăbdător, ceva care poate să ne ducă acolo?

– Nu, Geordi, nu văd nimic are să ne poată ajuta în sensul ăsta. Dar poate vor fi de folos intuiției tale.

– Atunci, să te aud.

– Cum dorești. După cum știi, sectorul de spațiu prin care a călătorit *Enterprise* este foarte mult explorat de Federație. În trecut, ferengii au făcut schimb de informații cu Federația și, o mică parte a informațiilor pe care le-a primit Federația, s-ar putea să se refere la acest sector.

– Am auzit de schimburile astea, spuse Geordi, căruia îi mai scăzuse entuziasmul. Dar am auzit că am și fost păcăliți. Nu știu ce a dat Federația ferengilor, dar am auzit că ceea ce

am primit, au fost mai mult legende, zvonuri, povești pe care le-au cules ei de la diferite rase cu care au făcut comerț de-a lungul secolelor. Basme, la fel de credibile a și "Vrăjitorul din Oz".

– Așa este, Geordi. Cu toate astea, sunt elemente comune multor povestiri și unul din aceste elemente comune se referă la o navă despre care se spune că ar semăna foarte mult cu Depozitarul.

– Oh? Și când se presupune că au existat navele astea? Și ale cui erau?

– În toate povestirile se spune că, demult, într-o perioadă de timp nedeterminată în trecut, în mai multe sisteme stelare, ar fi fost găsite, orbitând în jurul unui număr de planete de clasă-M, nave similare Depozitarului. Nimeni nu povestește că ar fi funcționale și nici că în ele s-ar afla ființe vii.

– Se spune ceva despre scopul acestor nave?

– Nimic. Cu toate astea, în unele povești se spune că ar fi amestecate alte planete de clasă-M, ai căror locuitori ar fi fost pe punctul de a reuși să călătorească prin spațiu, dar au fost

împiedicați, unii de o "catastrofă nedefinită", alții "de invadatori din alte lumi". Dacă există vreo corelație...

– Deci *astea* sunt! spuse Geordi clătinând capul. Posturi de pază!

– Posturi de pază?

– Da. Nu înțelegi? Totul se potrivește! Nava părăsită era – ei bine, nu știu *exact* ce era, dar era un fel de centru sau sediu, sau ceva asemănător pentru paznici. Pariez că fiecare din acele teleportoare din nava abandonată e în legătură cu câte un post de pază aflat pe orbita câte unei planete. De asta teleportoarele acționează numai într-o direcție. Dacă una dintre planete reușește să trimită un echipaj în spațiu și nimerește în postul de pază, nu vor putea pleca mai departe. Nu vor reuși niciodată să ajungă la sediu, sau ce anume o fi nava.

– Dar de ce să aibă posturi de pază pe orbita acestor planete? Dacă ar fi fost planete închisoare...

– Nu știu. Nu sunt sigur, dar pariez că nebunia lor avea o legătură cu asta. Pariez... Geordi se întrerupse cu o strâmbătură. Din nefericire, nimic din toate astea nu ne ajută să luăm legătura cu *Enterprise*. Asta înseamnă că

șansele noastre sunt și mai mici decât înainte. Asta înseamnă că teleportoarele au fost construite numai într-o direcție, constuite să nu permită unor nepoftiți – ca noi, sau ca Shar-Lon – să aibă acces pe nava părăsită.

– Vrei să spui, Geordi, că intuiția îți sugerează că nu ne vom mai întoarce niciodată pe *Enterprise*?

Geordi clătină din cap.

– Nu. Asta e ceea ce-mi spune logica. Intuiția îmi spune că, orice am afla despre Depozitar, mai avem o șansă destul de mare de a ne întoarce, într-un fel sau altul. Căpitanul Picard nu se va lăsa până nu va afla cum funcționează teleportoarele de pe navă și, când va afla, va găsi o cale să ne găsească. El nu...

– Vine cineva! îl întrerupse Data.

Geordi se încordă, cu una dintre mâini aproape atingând fazerul, în timp ce cu cealaltă punea în funcțiune "traducătorul".

Dar era numai Shar-Lon cu privirea foarte încruntată.

– Necazuri? întrebă Geordi.

– Numai prostie, trânti bătrânul, dar imediat își dădu seama cu cine vorbea și vocea îi deveni moale. Veniți, spuse el făcând un gest

spre lift. Am să vă transport imediat pe Depozitar. Vă rog să mă iertați pentru întârziere. Și pentru purtarea de neiertat a bătrânilor.

Geordi nu spuse nimic și păși împreună cu Data în lift.

Ușile se închiseră în urma lor și liftul porni în sus. Shar-Lon păstra tăcerea. Când liftul se opri și ușile se deschiseră, practic ei își pierduseră greutatea.

Shar-Lon îi conduse prin aceleași uși ca și înainte și, peste un minut, introducea din nou codul în ușa navetei.

Dintr-o dată, o a doua ușă a hangarului se deschise și trei oameni, purtând mai curând cămăși și pantaloni decât uniforme, se repeziră înăuntru.

Toți trei purtau măști pe jumătatea de sus a feței – și toți trei aveau pistoale pe care le îndreptaseră spre navetă, de parcă ar fi știut cu aproximație unde se vor afla țintele lor, înainte ca ușa să se închidă.

Înainte ca Data să poată reacționa, cei trei apăsară pe trăgaci.

Capitolul Nouă

Când Picard îi spuse pentru prima oară consilierului Troi ce anume plănuia comandantul Riker, ea reacționă mult mai puternic decât la oricare din sutele de misiuni pe care le îndeplinise cu succes de-a lungul anilor pe nava asta sau pe alte nave. O vreme, ea rămase pe punte, privind monitorul alături de Picard, în tipm ce cercetarea continua, așteptând că Riker să raporteze că a terminat pregătirile. Ca și Picard și ca toți ceilalți aflați pe punțe, ea spera ca, printre sutele și miile de date care apăreau în fiecare secundă va fi și una despre nava abandonată. Spera că Geordi,

La Forge și Data vor fi găsiți înainte ca Riker să fie obligat să facă acel experiment ce-i putea fi fatal.

Dar speranța, deși foarte aprinsă, era rațională și controlată. Ca întotdeauna în momentele de criză, ea își păstra mintea limpede, ascultând semne ale unor emoții extreme; semnele unei eventuale panici, undeva pe navă.

Dar până acum nu reușise să detecteze așa ceva. Ca întotdeauna, chiar și în cele mai grele situații, echipajul lucra eficient.

Dar atunci, o senzație de neliniște o cuprinse cu o răceală de gheață și ea se uită rapid în jur, căutându-i sursa. Locotenentul Worf, era la pupitrul lui mânuind instrumentele, în timp ce *Enterprise* făcea ultima repetiție complexă. Căpitanul stătea pe scaunul de comandă, alături de ea și, din când în când, se ridica, neliniștit, să citească datele peste umărul operatorilor. Locotenentul Brindle, care-i ținea locul locotenentului Yar de când acesta insistase să-l urmeze pe Riker, lucra la stația tactică.

Troi simțea că toți cei de pe punte erau neliniștiți, dar era o neliniște, o tulburare, o tensiune controlată, tipică unei stări de pericol, o tensiune controlată care făcea ca totul să fie mai eficient și nu invers. Dar chiar dacă unul dintre ei era mai nervos decât de obicei, își spuse ea, motivul era firesc. Rareori fuseseră atâtea necunoscute ca în această misiune a lui Riker. Erau necunoscute la fiecare pas: destinație necunoscută, probabil la parseci distanță. Teleportoare străine și necunoscute, care nu operau în spațiul normal, ci în subspațiu. Și, categoric, pericole necunoscute care-i așteptau nu numai la destinație, dar chiar și în timpul teleportării.

Deci, în condițiile astea, era firesc să se simtă neliniștiți.

Dar atunci, fără un motiv vizibil, tensiunea crescu.

Instantaneu, ea își dădu seama, sau poate pur și simplu recunoscu în sinea ei, că, de data asta era cu totul altceva. Neliniștea pe care o simțise nu era a lui Picard sau a celorlalți.

Era neliniștea ei. Fantoma propriei ei neliniști care creștea o resimțea ca fiind a celorlalți din jur.

Și, în momentul în care înțelese acest lucru, neliniștea se transformă într-un sentiment de nerăbdare. Spre consternarea ei, neliniștea începea să se transforme repede în spaimă.

Mai rămase o clipă nemișcată, cu mâinile strângând brațele îmbrăcate ale scaunului, ochii privind, fără să vadă, stelele ce apăreau pe monitor. Cu ochii minții nu-l putea vedea decât pe Riker pășind pe platforma de teleportare.

Furioasă, ea încercă să alunge imaginea. Întotdeauna îi fusese greu când Riker condusese o echipă de cercetare către o lume necunoscută, spre pericole necunoscute, dar nu fusese niciodată atât de îngrijorată.

Era mai mult decât o simplă teamă pentru siguranța lui. Era...

Brusc, se ridică și se îndreptă grăbită spre turbolift. Nu fusese niciodată în stare să înțeleagă și să controleze ciudatul amestec de capacitate mintală proprie betazoidienilor și intuiția umană, dar uneori păreau să se amestece și, pur și simplu, să sune ca un clopoțel interior, pentru a-i atrage atenția.

Brusc, își dădu seama că acum este în alertă.

Secundele petrecute în turbolift păreau să nu se mai sfârșească și, în momentul în care ușile se deschiseră spre culoarul care ducea spre camera de teleportare, ea, pur și simplu, se azvârli afară din lift, alergă pe coridor și trebui să încetinească, pentru a lăsa timp ușii camerei de teleportare să se deschidă, ca ea să poată intra.

Dar înăuntru, fu obligată să se oprească, cu toate că sentimentul de neliniște era din ce în ce mai puternic.

Pe platformă, stăteau Yar și Riker. Amândoi purtau costumele antiradiații și fiecare mai purta un aparat de emisie-recepție compact și o pușcă fazer, nu chiar atât de compactă. Căștile costumelor anti-radiante erau la locurile lor, lăsând să se vadă numai strălucirea ochilor prin vizorul transparent. Riker tocmai ridica brațul pentru a-i face semn sublocotenentului Carpelli, aflat la pupitru.

Dar se opri și întoarse capul spre Troi.

Prin deschizătura îngustă a căștii, ochii lor se întâlniră și el văzu în ochii lui Troi nevoia urgentă care o adusese acolo.

Iar ea văzu în ochii lui, ceea ce văzuse de atâtea ori înainte – că datoria față de Flota Stelară, față de nava și de echipajul lui erau mai presus de orice. Că acum nu-și făcea decât datoria, nimic mai mult.

Ca de atâtea ori până atunci, ea încercă să-i atingă gândul cu al ei, cu toate că știa că simțurile lui de om nu puteau simți complet impactul acelei atingeri.

Imzadi, șopti ea, deși știa că nu va primi nici un răspuns. *Imzadi. Iubitul meu.*

Dar de data asta, primi un răspuns. Sau era și de data asta un ecou al propriilor ei gânduri?

Imzadi, spunea el, *voi fi întotdeauna cu tine.*

Și chiar prin deschizătura îngustă a căștii costumului anti-radiant, ea văzu în ochii lui că vorbele fuseseră adevărate, că gândurile lor, în acel moment, făcuseră contactul pe care nu-l reușiseră până atunci. Intensitatea sentimentului care o cuprinsese pe ea și care se intensificase și ajunsese la maximum în momentul în care intrase în camera de teleportare, făcuse posibil acest contact, chiar atât de scurt.

Dar cu atât mai mult, această bruscă întrepătrundere a gândurilor lor, o îngrozi.

Trebuia să fie un motiv care să explice întâmplarea tocmai în acel moment.

La această plecare, atât de deosebită.

Se despărțiseră de sute de ori până atunci, în situații mult mai intime, dar așa ceva nu se întâmplase.

Dar acum, în mijlocul a mii de tensiuni care-i distrăgeau atenția, acum, s-a întâmplat.

Apoi, atingerea a dispărut, lăsând în urmă numai amintirea.

Și groaza inspirată de această întâmplare bruscă.

Nu putea decât să privească neajutorată cum Riker își încheie gestul către Carpelli, gest pe care îl începuse cu enorm de multe secunde în urmă. O clipă mai târziu, el și Yar dispăruseră, înghițiți de energiile aparatului de teleportare.

În momentul în care se apăsă pe trăgaci, nu urmară pocnetele asurzitoare pe care și le imaginase Data. Cu toate că nu mai văzuse arme cu proiectile de felul acesta, cum avusese și primul lor atacator, memoria lui Data conținea

informații despre aceste arme care-și propulsau proiectilele cu ajutorul exploziilor chimice și presupunea că rezultatul sonor urma să fie îngrozitor de puternic, mai ales într-un loc cum era acel hangar, unde pereții de metal mai curând ar fi reflectat sunetul, decât să-l absoarbă. Dar nu se auzi nici o explozie. În schimb se auziră o serie de pufăituri, ceva mai puternice decât o respirație.

Nu simți impactul puternic al proiectilului mortal așa cum se așteptase, ci numai senzația unei înțepături în umăr.

Automat, mâna se îndreptă spre zona afectată și se retrase o clipă mai târziu, strângând acul, al cărui vârf ascuțit, reușise să pătrundă prin uniformă până la carne.

Întorcându-se văzu că ace asemănătoare i-au lovit pe Geordi și pe Shar-Lon, dar ei nu le scoteau așa cum făcuse el. Fără ezitare, smulse acele din trupurile lor.

Pe măsură ce le scotea, își dădea seama că amândoi își pierdeau rapid cunoștința.

O clipă mai târziu, se petrecură două lucruri, aproape simultane.

O sclipire, similară celei produse de un teleportor, dar mai puțin intensă, îl înconjură brusc pe Shar-Lon.

Se mai auzi un alt zgomot ușor și mai simți o înțepătură, de data asta, în braț. În timp ce smulgea acul, se întoarse cu spatele la cei trei atacatori, dar observă cu coada ochiului că Shar-Lon dispăruse. Presupuse că era rezultatul unuia din Daruri. Dispariția nu păru să-i sperie pe atacatori, cum nu-l speriase nici pe Data. Aceștia stăteau cu ochii și cu armele ațintite asupra lui Data și nu asupra locului unde se aflase Shar-Lon și în ochii lor se citea o oarecare spaimă.

O clipă, lui Data în trecu prin minte să scoată fazerul și, pur și simplu, să-i doboare pe toți trei, dar renunță. În timp ce acele, în mod clar otrăvite – aveau un efect mult prea mic asupra lui, nu avea de unde să știe ce efect aveau asupra lui Geordi, mai ales dacă fusese lovit de mai multe ace. Oricât de repede ar fi tras Data, cel puțin unul dintre atacatori putea să tragă un număr nedeterminat de focuri dintre care, unele, îl puteau lovi pe Geordi. Oricum, nu voia să-i omoare pe toți. Voia să-l poată

interoga măcar pe unul și nu numai referitor la drog, ci și la motivele atacului.

Data îl privi din nou pe Geordi și văzu că e tot în stare de inconștiență. Răsuflarea îi era regulată și profundă, mușchii relaxați, nici încordați nici în convulsii.

Am să fac și de data asta ca tine, gândi Data și își relaxă mușchii, lăsă acele să-i cadă din mână și își lăsă trupul să plutească în gravitația zero, așa cum făcuse și Geordi.

Cu ochii aurii întredeschiși, urmărea apropierea celor trei. Se mișcau încet, cu teamă, cu ochii și armele încă ațintite înspre Data.

La doi metri distanță se opriră, privind cu teamă spre Data.

– Probabil că primul ac n-a trecut de costum, spuse unul dintre ei, tulburat. Cuvintele îi erau înfundate din cauza măștii și ochii nu remarcară "traducătorul" care transpunea totul în engleză.

– Sau metabolismul lui e diferit, spuse un altul.

-- Par să fie din lumi total diferite. Uită-te mai de aproape. N-avem prea mult timp până când vor începe să se miște din nou.

Cu arma încă în mână, cel care vorbise primul se apropie și se uită la ochii lui Data, aparent căutând vreo urmă de viață.

Data așteptă, continuând să plutească, dar lăsându-și brațele în față, la mai puțin de un metru de unul dintre cei trei atacatori. Ceilalți doi, păreau mai puțin suspicioși și mai mult neliniștiți. Nu slăbeau armele din mâini în timp ce se îndreptau spre el.

Brusc, Data ridică mâna dreaptă și prinse arma, în timp ce cu stânga apucă brațul omului cu o forță de neînchipuit. Înainte ca ceilalți doi să ia poziția de atac, Data îl așează pe cel prins, în fața lui, ca pe un scut. Cizmele magnetice ale omului se desprinseră de podea, la fel ca și ale lui Data, dar chiar în momentul în care începură să se răsucească în aer, Data găsi trăgaciul armei și trase două focuri rapide.

Proiectilele nimeriră drept la țintă și unul dintre cei doi mai reuși să murmure ceva intraductibil, probabil o înjurătură, apoi amândoi își pierdură cunoștința, ca și Geordi.

Cel de al treilea, încă în strânsoarea de fier a lui Data își regăsi brusc vocea.

– N-am vrut să vă facem nici un rău, aproape că țipă el. Starea de inconștiență durează numai câteva minute.

– Înțeleg, spuse Data, apoi făcu o pauză pentru a reuși să se prindă din nou cu cizmele de podea.

– De ce ați vrut să ne aduceți în stare de inconștiență?

– Cineva vrea să vorbească cu voi, asta e tot, spuse omul, aparent prea speriat ca să se mai lupte.

– Dacă suntem inconștienți nu putem nici să vorbim, nici să ascultăm, spuse Data în momentul în care cizmele atinseră podeaua și se prinseră bine de ea.

– Poți să-mi mai dai și alte explicații?

Omul clipi. Frica de la început se transformase în uimire.

– Trebuie să vă... să vă ducem la acel cineva, spuse el.

Data ajunse lângă ceilalți, îl lăsă jos pe om, făcu un pas înapoi și luă armele din mâinile moi ale celor doi.

– De ce ai considerat că e nevoie să fim în stare de inconștiență în timp ce ne transportați? întrebă Data.

– Trebuia să vă îndepărtăm de Shar-Lon, spuse omul.

– Shar-Lon ar fi fost împotrivă să ne duci la acea persoană?

– Nu voiam... începu omul, dar imediat se opri. Nu pot spune mai mult, zise el.

Data îl privi cu curiozitate.

– Ai vrut să spui că nu poți, sau mai curând nu vrei?

Dar omul nu făcu decât să-și clatine capul în tăcere.

– Foarte bine, spuse Data. Vom aștepta până se trezește colegul meu.

– Nu! Brusc, omul începu să se agite de parcă abia atunci și-ar fi amintit ceva. Îndată ce Shar-Lon se va trezi, își va trimite oamenii după noi.

– Înțeleg! spuse Data. Shar-Lon *e împotrivă* să ne duceți la acea persoană.

O clipă, omul rămase tăcut, cu ochii fugindu-i de la Data, la ușa liftului lui Shar-Lon, de parcă s-ar fi așteptat ca în orice clipă să apară cineva de acolo.

– Da, spuse el, Shar-Lon ar fi împotrivă.

Data îi aruncă o privire lui Geordi, încercând să-și dea seama ce ar fi făcut celălalt. Bineînțeles că ar fi "cântat după ureche". Dar ce i-ar fi spus lui urechea? În grabă, Data trecu în revistă tot ceea ce spusese Geordi despre Shar-Lon, din clipa în care acesta apăruse.

În momentul acela își aminti una dintre afirmații: "N-am încredere în cei care recită în loc să vorbească, așa cum face Shar-Lon, în cea mai mare parte a timpului."

Deci, dacă cei trei reprezentau un grup care se opunea lui Shar-Lon – și care se înarmaseră nu cu arme mortale ci cu tranchilizante – era în interesul lui și al lui Geordi să vorbească cu conducătorul acestui grup care era, în mod logic, singurul care putea trimite acești oameni.

Data refăcu raționamentul și se gândi că, deși hotărârile lui erau luate pe bază logică, nu pe baza intuiției, ele vor fi acceptate de Geordi, atunci când acesta se va trezi.

– Foarte bine, spuse Data, du-ne la persoana care dorește să ne vorbească. Nu vom avea nevoie de astea, adăugă el punând armele deoparte, după ce le îndoise în prealabil. Ochii omului se făceau tot mai mari și

Data își dădu seama că, fie că voia fie că nu, reușise să-l impresioneze, așa cum făcuse Geordi cu Shar-Lon.

Luându-și fazerul în mână, Data îl ridică pe Geordi în brațe.

– Dacă vrei să-ți transporți colegii, spuse el făcând gesturi cu fazerul, putem merge la conducătorul vostru.

Cu ochii încă mari deschiși, omul își prinse camarazii de câte un braț și, aruncând o privire temătoare peste umăr, spre Data, le ridică cizmele magnetice de pe podea și începu să-i conducă spre o ușă pe care, câteva minute mai târziu, dispărură cu toții.

După ce au trecut de vreo șase uși și de câteva încăperi goale, au intrat în ceea ce părea a fi habitatul, un tub circular, cam de lungimea satelitului. Tocmai atunci Geordi începu să-și revină. Ceilalți s-au trezit abia după două sute de metri. Geordi avu deci suficient timp să-și revină și să întrebe ce se întâmplă. Când Data termină de explicat, erau la celălalt capăt al habitatului și ceilalți doi erau complet restabiliți. Undeva, pe drum, cei trei își scoaseră măștile.

– Nici eu n-aș fi făcut mai bine, spuse Geordi zâmbind după ce Data termină de povestit.

Apoi, ajunseră sub cilindrul principal al habitatului și continuau să își facă drum printre nenumăratele țevi și turbine cu abur ale centralei electrice. În cele din urmă se apropiară de sasul care era la capătul tubului. Nu semăna cu sasul de pe Depozitar și Geordi, cercetă discret zona, în căutarea circuitelor teleportoare.

Nici urmă de așa ceva. Când ușa se deschise scoțând un zgomot ușor, Geordi văzu că ușa din afară a sasului era în stare foarte bună. Geordi și Data îi urmară pe cei trei. În momentul în care ușa se închise în urma lor, becuri roșii începură să clipească. Prinse de perete, erau cam douăsprezece costume spațiale demodate.

– Nu sunt cele mai bune, spuse unul dintre cei trei ca pentru a se scuza, în timp ce începea să se îmbrace ca și camarazii lui, dar sunt numai patruzeci și patru de metri de mers.

Geordi zâmbi ușor.

– Mulțumesc, dar nu va fi necesar, spuse el activând efectul de câmp din costum. Ochii celor trei se măriră din nou, dar nu spuseră nimic.

Apoi, după ce fiecare verifică costumul celuilalt, aerul fu evacuat și ușa din afară se deschise. O grămadă de construcții, de mărimi și forme diferite erau suspendate de rama care susținea uriașa oglindă parabolică. Pe mai multe dintre ele, Geordi observă sasuri deschișe, și chiar un cilindru scurt și gros care-i aminti de una din "casele" pe termen lung ale Pământului – Skylab. Altele păreau niște tancuri petroliere abandonate, toate dotate cu sasuri, numai că unele erau mai mari, cu structuri mai complexe, unele având niște găuri adânci din care părea să se fi scos sasurile. În cele din urmă își dădu seama că această colecție trebuie să fi fost "locuințele constructorilor" care lucraseră la habitat.

În acel moment, conducătorul celor trei îi duse pe Geordi și pe Data spre un cablu prins într-un punct din afara habitatului și care ducea direct în mijlocul acestei îngrămădiri de construcții și locuințe abandonate. Unul din cei doi

oameni se mișca deja încet printre ele, făcându-și drum prin spațiu.

Geordi se îndreptă spre al treilea om. Când acesta se afla la trei sau patru metri în afară, Geordi puse fazerul deoparte, se prinse cu greutate de cablu și ieși din habitat. Lipsa greutății nu-l deranjase în interiorul habitatului și nici în interiorul navetei, dar aici își dădu seama că, dacă scapă cablul, nu va mai avea posibilitatea să plutească înapoi și să se prindă de cel mai apropiat perete. Doar dacă avea marele noroc de a pluti în direcția habitatului sau a uneia dintre aceste construcții, altfel ar fi plutit la nesfârșit. Aici nu existau teleportoarele de pe *Enterprise* care să-l aducă înapoi și nici măcar o rază teleportoare. Ar fi putut chiar să plutească în direcția oglinzii parabolice care i-ar fi pus costumul la un test la care creatorii lui nici nu se gândiseră.

Privind în urmă, îl văzu pe Data în spatele lui, cu obișnuita privire curioasă și interesată pe care i-o știa.

Geordi înghiți în sec, se întoarse și începu să înainteze, mult mai încet și mai cu grijă decât ceilalți trei, care coborâseră pe cablu înaintea

lui. Aceștia se mișcau cu mare ușurință, fapt care îl făcu să creadă că mai făcuseră aceleași mișcări de multe ori și că teama se datora numai prezenței lui și a lui Data.

În cele din urmă, după cei mai lungi cincizeci de metri parcurși vreodată, Geordi ajunse la capătul cablului. Era prins de unul din obiectele gen Skylab, care avea un sas mult mai primitiv decât cele din habitat. Primul care ajunse la el îl și deschise și Geordi așteptă până când ceilalți trei intrară.

Încet, cu grijă, Geordi se desprinse de cablu și pătrunse în sas. Data îl urmă cu mișcări ceva mai rapide, apoi ușa din afară fu închisă și aerul începu să pătrundă.

Și ușa interioară se deschise.

Înăuntru, într-un decor spartan ce se potrivea exteriorului "Skylabului" îi aștepta un bătrân. Purta o cămașă și pantaloni, era cam de aceeași vârstă cu Shar-Lon, mult mai slab și cam la fel de chel ca și căpitanul Picard. Ochii se deschiseră mari, când remarcă lipsa costumelor la Data și la Geordi mai ales când observă că aceștia aveau încă fazerele, în timp ce oamenii lui erau dezarmați. Urmări cu interes

scurta sclipire a costumelor efect-de-câmp ce dispărură în neant când Geordi și Data le dezactivară, păstrând din nou numai câmpul magnetic din jurul cizmelor.

– Tu ești cel care ai dorit să ne vorbești? întrebă Geordi în momentul în care cei trei își scoteau căștile.

Bătrânul făcu un semn afirmativ cu capul.

– Eu. Și, de vreme ce ați venit, cu toate că oamenii mei par să-și fi pierdut armele, pot să presupun că și voi vreți să vorbiți cu mine?

– Așa se pare, nu? spuse Geordi, ținând încă fazerul în mână. Dar am avea o altă atitudine dacă am ști ce dorești – și cine ești.

– Ai dreptate, firește. Bătrânul zâmbi ușor. Vreau pur și simplu să aflu cine sunteți cu adevărat – și care sunt scopurile sosirii voastre aici. Cât despre cine sunt – dacă îmi cunosc fratele atât de bine pe cât îmi închipui – cred că ați și aflat despre mine. Numele meu esle Shar-Tel.

Capitolul Zece

– Ești pregătită locotenent Yar?

– Sunt pregătită, comandant Riker.

Riker și Yar, de nerecunoscut în costumele lor antiradiante stăteau tăcuți, cu cizmele magnetizate prinse de podeaua metalică a navei părăsite, cât mai aproape posibil de locul unde stătuseră Data și La Forge, în clipa în care teleportoarele navei i-a trimis într-o direcție necunoscută.

– Gata, căpitane, spuse Riker în cele din urmă.

– Prea bine, ofițer I. Domnul Argyle va începe să îndepărteze scuturile care acoperă miezul.

Argyle auzi ordinul. Trimise semnalul către unitățile care, numai cu câteva ceasuri în urmă, se luptaseră să monteze scuturile la locurile lor.

– Locotenent Worf, spuse Picard, informează-l mereu pe sublocotenentul Carpelli și echipa de cercetare, în legătură cu nivelul radiațiilor. Sublocotenent Carpelli, fii pregătit să-i teleportezi de pe navă imediat ce primești vreo indicație de pericol.

– Sunt gata, domnule.

La pupitrul științific, Worf începu să citească cu glas tare nivelul de radioactivitate.

– Aparatele indică vreo activitate ofițer I?

– Încă nu, căpitane.

– Primul scut a fost îndepărtat, căpitane, raportă Argyle.

– Începem să-l scoatem pe următorul, șefule.

Timp de aproape un minut, toată lumea tăcu, cu excepția lui Worf care continua să anunțe nivelul radiațiilor.

– A început să se aprindă o luminiță pe panoul de control, se auzi vocea lui Riker. Apoi, o clipă mai târziu: Și acum a apărut o hartă pe ecran. Pare să fie chiar harta navei. Da, sunt

sigur că asta este. Și chiar în centru, acolo unde trebuie să fie antimateria, este un cerc verde, care pulsează și el. Este cu certitudine un sistem de alarmă, creat să alerteze pe cel care conduce nava asta. Probabil când e ceva prea complicat ca să poată fi rezolvat de computer.

– În partea de jos a monitorului a apărut un mesaj, spuse Yar. Nu recunosc limbajul. Îl înregistrez pentru o analiză ulterioară.

– Excelent, locotenente, spuse Picard. Altceva?

– Tricorderul arată activitate în unitățile de hibernare, dar nimic altceva.

– Nivelul radiației se apropie de intensitatea care a declanșat și mai înainte operațiunea de teleportare, raportă Worf.

– Ați auzit, ofițeri? Locotenent Yar? spuse Picard. Aveți grijă.

– Da, căpitane. O să avem grijă.

– Începem să îndepărtăm al treilea scut, căpitane, raportă Argyle.

– Încet, domnule Argyle, îl atenționă Picard. Nivelul de radiație este aproape cel necesar...

– Activitatea antimateriei este în creștere, căpitane, strigă brusc Worf. Nivelul de radiație crește, este deja mai mare decât necesar pentru a declanșa teleportarea. Ori pupitrele de control ale navei s-au defectat din nou, ori s-a întâmplat...

– Domnule Carpelli! strigă Picard! Adu-i înapoi!

– Activez, căpitane, veni răspunsul lui Carpelli.

– Alt transportor deja operațional pe puntea navei, spuse Worf.

– Carpelli!

– Am auzit, căpitane! Încerc, dar interferența celuilalt teleportor este...

– Coordonate noi, Carpelli! tună Worf în timp ce transmise noile coordonate în camera de teleportare. Riker și Yar sunț acum pe coordonatele astea. Primul teleportor...

– Fixez pe noile coordonate, spuse Carpelli concis.

– Yar! Ofițer I! strigă Picard. Ține-ți-vă bine! Vă aducem înapoi!

Dar nu primi nici un răspuns.

– Activez, spuse din nou Carpelli.

– Miezul antimateriei se apropie de activitatea maximă, spuse Worf. La distanța asta...

– Știu, locotenente! Domnule Brindle! Pregătește-te să ridici scuturile în clipa în care Carpelli ți-a confirmat că echipa s-a întors.

– Sunt pregătit, căpitane, răspunse Brindle de la pupitrul tactic.

– I-am pierdut! țipă vocea lui Carpelli prin intercomunicație Interferență de la...

– Nu-mi explica! Adu-i înapoi!

– Încerc, dar...

– Nu mai e timp, căpitane, interveni Worf. Antimateria poate exploda în orice clipă.

– Nu-i găsesc, țipă Carpelli. Interferența...

– Trei, spuse Worf implacabil. Doi...

– Scuturile, domnule Brindle!

– Sunt ridicate, căpitane, răspunse Brindle.

O clipă mai târziu, întreaga navă se cutremura, în timp ce scuturile se luptau să absoarbă energia antimateriei.

Și consilierul Troi, cu ochii larg deschiși, îndurerați, cu încheieturile mâinilor albe de cât strânsese brațele scaunului, țipa în gând.

Strigătul lui Picard "Adu-i înapoi" fură ultimele cuvinte pe care Riker le auzi înainte să simtă cum energia teleportorului îl cuprinde. O clipă mai târziu, pereții navei necunoscute dispărură din jurul lui și el așteptă să reapară camera de teleportare de pe *Enterprise*.

Da nu se întâmplă așa.

În loc de asta, în momentul în care energia teleportorului îl eliberă, arătându-i că ajunsese la destinație, nu văzu în jur decât întuneric și simți un miros metalic. Dar abia avură timp simțurile lui să perceapă întunericul și mirosul, că energia teleportoare îl cuprinse din nou.

De data asta, un caleidoscop de culori erupse în jurul și înlăuntrul lui, luând forme despre care el știa instinctiv că nu pot exista.

În spațiul normal.

În clipa aceea, Riker știu că nu teleportoarele de pe *Enterprise* îl luaseră de pe nava părăsită.

Era același teleportor care îi luase pe Data și pe La Forge – și, așa cum bănuia Argyle, nu opera în spațiul normal, ci în subspațiu.

Brusc, în timp ce gândurile începeau să i se învălmășească, culorile dispărură.

Totul dispăru, ca și când cele cinci simțuri i-ar fi fost îndepărtate brusc.

Îngrozitor era faptul că și amintirile începuseră să se estompeze, lăsându-i numai timp să se gândească: Teleportorul de pe navă a fost distrus în timp ce noi eram încă în tranzit și energiile din care eram alcătuiți eu și Tasha sunt dispersate în subspațiu.

Apoi, chiar și acest gând se estompă și el exista numai în prezentul imediat. Nu avea nici trecut nici viitor. Pur și simplu exista.

Dar apoi, după un timp pe care nu avu cum să-l măsoare, sau măcar să-l înțeleagă, simți ceva.

O smucitură slabă și îndepărtată îl smulse din neființă. Asta putea el înțelege în acel moment.

Brusc, culorile începură din nou să scânteieze în jurul lui și, o clipă mai târziu, îi reveniră amintirile. Gândurile și amintirile se amestecară haotic, la fel de înspăimântătoare ca și mediul în care se afla.

Dar apoi, un gând apăru din acel haos și Riker se prinse de el.

Și mintea i se lumină.

Haosul imposibil de culori sclipitoare pieri.

Și, pe măsură ce lumea căpăta consistență în jurul lui, auzi un sunet și își dădu seama că este vocea lui care repeta întruna un singur cuvânt: *Imzadi, Imzadi, Imzadi...*

Dar linia vieții, acea verigă ce făcuse ca mintea lui să nu fie risipită iremediabil în timpul acelor momente nesfârșite, înainte ca energiile teleportorului prin subspațiu să-l reintegreze în acel tot mental și fizic care era William Riker – acea linie a vieții dispăruse.

Geordi încercă să nu i se citească surprinderea pe chip. Nu era sigur ce așteptase să întâlnească... dar în nici un caz pe fratele mort al lui Shar-Lon.

– De fapt, fratele tău, a spus că ai murit, spuse Geordi. Mi-a spus asta imediat după ce am cerut să vorbesc cu tine. Sunt convins că are un motiv să nu vrea să stăm de vorbă.

– Poate ar avea, spuse bărbatul, al cărui zâmbet se transformă în rânjet, dacă ar ști că mai trăiesc.

– Nu știe?

– Am convingerea că nu știe. Dar asta e o poveste foarte lungă și înainte de a ți-o spune, aș vrea să-mi răspunzi la o întrebare.

– Dacă pot și dacă și tu ai să-mi răspunzi mie la câteva întrebări.

– Cu bucurie, spuse Shar-Tel. Și acum, întrebarea mea: Voi *sunteți* poporul care a lăsat acel obiect pe orbita planetei noastre? Dacă da, ce este acest obiect și *de ce* l-ați lăsat?

– Fratele tău crede că noi suntem aceia, spuse Geordi cu grijă.

– Din nefericire, fratele meu crede multe și, nu în ultimul rând, faptul că el a fost cel ales să salveze lumea noastră, folosind acel obiect peste care am dat.

– Și tu nu crezi?

– Arăt eu a fi nebun?

Brusc, din motive pe care nu și le putu explica, Geordi râse. Poate numai pentru că trupul slab, capul aproape lără păr, ca să nu mai adăugăm tonul sever, îi amintiră de căpitanul Picard – sau mai curând, de căpitanul Picard așa cum va arăta peste treizeci de ani – și amintirea asta îl făcu să se simtă bine.

– Nu, nu noi suntem cei care au lăsat acel obiect, recunoscu Geordi. Cât despre ce este, asta am vrea și noi să știm. Dacă ne-ai putea spune câte ceva ți-am fi foarte recunoscători.

Shar-Tel se încruntă, dar imediat își reveni și se întoarse spre ceilalți.

– Voi ar fi mai bine să vă întoarceți, înainte ca fratele meu să vă observe lipsa și să înceapă să-și imagineze cam ce ați pus la cale, spuse el. Nu v-a recunoscut, sper!

– Nu, nu ne-a văzut fețele. Dar poate că Vol-Mir ar avea câteva explicații să-ți dea. A trebuie să improvizeze ca să-l țină pe Shar-Lon cât mai mult timp departe, pentru ca noi să putem ajunge aici. El spune că Shar-Lon a devenit mai mult decât suspicios de când "alarma" s-a dovedit a fi falsă.

Shar-Tel se strâmbă.

– Nu amestecați lucrurile. Întoarceți-vă acolo! Acum! Eu n-o să pățesc nimic.

Oamenii aprobară cu un semn din cap și, cu un sentiment de ușurare, își puseră din nou căștile și reintrară în sas.

În momentul în care ușa se închise în urma lor, Shar-Tel spuse:

– Presupun că povestea voastră e la fel de lungă ca a mea, așa că ar fi mai bine să începem!

– Înainte de asta, spuse Geordi, am și eu o întrebare. Poți tu sau oamenii tăi să ne ducă înapoi pe Depozitar după ce vom termina de vorbit?

Shar-Tel se încruntă din nou și ochii i se îndreptară către ușa sasului.

– De ce?

– Pentru ca să ne putem întoarce acolo unde este locul nostru.

– Oh? Asta înseamnă că n-ați venit aici intenționat?

– Geordi, îi întrerupse Data închizând "traducătorul".

Geordi ezită, remarcând privirea suspicioasă a lui Shar-Tel. Apoi, lăsând "traducătorul" deschis spuse:

– Ce este, Data?

Androidul, parodie o privire semnificativă spre "traducătorul" lui Geordi.

– E-n ordine, Data. Cred că putem avea încredere, în Shar-Tel.

Data cântări situația.

– Ah! spuse el. Cred că înțeleg. Asta înseamnă că nu mai trebuie "să ne prefacem"?

Geordi clătină capul și zâmbi.

– Exact, spuse el. Tot mai cânt după ureche. Și acum, urechea îmi spune să dau cărțile pe față.

Data se mai gândi o clipă, apoi deschise din nou "traducătorul".

– Asta e bine, spuse el. E greu să te tot prefaci.

– Din scurtul schimb de fraze, interveni Shar-Tel pot să înțeleg că nu l-ați crezut pe fratele meu?

– Nu chiar. Dar nu mi-ai răspuns lá întrebare. *Poți* să ne duci pe Depozitar după ce terminăm de vorbit?

– Cred că unii dintre oamenii mei vă pot duce acolo.

– Dar nu ești sigur?

– Să vedem cum va reacționa fratele meu la faptul că a fost atacat și că voi doi ați dispărut. Cred că ar fi mai bine ca, după ce vom termina de vorbit și după ce veți înțelege situația, să vă întoarceți la fratele meu și să-l lăsați pe el să vă

ducă pe Depozitar. Ar fi mai puțin periculos pentru noi toți.

– Periculos? Vrei să spui că cineva a încercat să ne împuște în sasul Depozitarului, atunci când eram duși la fratele tău?

Chipul lui Shar-Tel se întunecă, apoi spuse mai mult pentru el.

– Îmi pare rău. Acum îmi dau seama cam ce ați gândit atunci când oamenii mei au tras în voi. Dacă aș fi știut... Având în vedere ușurința cu care i-ați dezarmat, pot să gândesc că sunt norocoși că mai sunt în viață?

Geordi ridică ușor din umeri, intenționând să-l lase pe Shar-Tel să tragă singur concluziile, dar renunță.

– Nu, spuse el. Fazerele noastre erau menite să-i amețească, adică ar fi avut același efect ca și acele voastre. Nu folosim proiectile mortale, decât dacă e neapărat necesar.

– Fazere? Astea sunt armele voastre? Ați putea... Shar-Tel se întrerupse brusc, clătinând capul. Pierd timpul cu amănunte, spuse el. Spuneți-mi, de vreme ce l-ați lăsat pe fratele meu să creadă că sunteți misticii "Constructori", v-a cerut să vorbiți în fața Consiliului lui? A spus

că vrea să vă vadă și să vă audă toți, pentru a vă putea mulțumi pentru faptul că ați scăpat lumea noastră de o distrugere sigură?

– Ceva de genul ăsta...

– Presupun că v-a spus și cum i s-au arătat "Semnele" și cum a fost găsit demn de a fi admis în interiorul Depozitarului. Și apoi, cum i-a fost acordat privilegiul de a salva lumea... cu "Darurile" pe care le-a găsit acolo.

– Cam așa ceva. Vrei să spui că nu e adevărat?

Shar-Tel oftă:

– Din nefericire, ceea ce v-a spus este adevărat, dar într-un fel denaturat.

– Și tu vrei să ne spui versiunea reală?

– Cred că ar fi mai bine dacă n-ați auzit decât versiunea fratelui meu.

Trăgând adânc aer în piept, Shar-Tel începu:

– Așa cum v-a spus și el, cu cincizeci de ani în urmă, amândoi am dat peste o navă abandonată pe orbita planetei noastre. Cine o pusese acolo și de ce o abandonase, sau ce anume provocase "viziunile sângeroase" sau ce-or fi fost ele, asta nu mai știu. Am sperat că

știți voi, de vreme ce s-a spus că ați apărut din neant chiar în interiorul navei, dar voi spuneți că nu știți și eu nu pot decât să vă cred.

– Noi credem că "viziunile sângeroase" au fost provocate de vreun dispozitiv de ecranare cu care era echipată nava, spuse Geordi. Când un dispozitiv de ecranare al unei nave funcționează bine, el face ca nava să fie invizibilă, dar când unul dintre ele se strică, se poate întâmpla absolut orice. Toate lungimile de undă pot trece în culoarea roșie, ceea ce probabil că s-a și întâmplat, sau unele unde pot fi blocate în timp ce altele scapă.

– Deci a fost o întâmplare că lumea s-a înroșit, în loc să devină albastră sau verde?

– Probabil, spuse Geordi, dând din cap și Shar-Tel începu să râdă.

– Oare ce simbol ar fi dat fratele meu unei lumi care ar fi devenit galbenă sau purpurie? spuse bătrânul și apoi se uită la ei cu mai mult interes. Ce-mi mai puteți spune?

– De fapt, nimic, spuse Geordi, ridicând ușor din umeri. Tot ce știm sigur este faptul că nava ce orbitează în jurul planetei voastre, pare să fie legată prin teleportare într-un singur sens

– transmițătoare de materie – de o altă navă abandonată undeva, în spațiul interstelar, o navă care a fost abandonată cu mai mult de zece mii de ani în urmă. Noi *credem* că, la un moment dat, erau mai multe astfel de "Depozitare", așa cum le numiți voi, împrăștiate în toată partea asta a galaxiei, aflate pe orbita unor planete similare cu a voastră.

– Și care ar fi motivul existenței acestor nave în acele locuri? întrebă Shar-Tel.

– În privința asta nu avem decât bănuieli, spuse Geordi, fără să ia în seamă privirea întrebătoare a lui Data. Noi exploram cealaltă navă atunci când teleportoarele ei, ne-au trimis din greșeală aici. Ceea ce vrem noi acum, este să găsim o cale de întoarcere la cealaltă navă sau să aflăm unde suntem și să găsim o cale de a lua legătura cu nava noastră pentru a le spune unde suntem, ca să ne poată lua înapoi la bord.

Shar-Tel rămase o clipă tăcut, dar în ochii lui se putea citi dorința de cunoaștere pe care Geordi o întâlnise de multe ori în privirea lui Picard, atunci când se apropiau de o lume necunoscută. Era clar că bătrânul dorea să

pună o mie de întrebări, dar cu un efort la fel de vizibil, își obligă gândul să se concentreze asupra unor probleme mult mai practice.

– Zece mii de anil spuse el în cele din urmă. După atâta timp putem să presupunem că cei care au abandonat aceste nave nu se vor întoarce?

– E greu de crezut, spuse Geordi, dar am învățat de mult, că nimic nu e imposibil.

Shar-Tel dădu din cap cu o umbră de zâmbet.

– Da, nici eu nu mă îndoiesc de asta. Dar ne îndepărtăm de subiect. Așa cum vă spuneam, după ce împreună cu Shar-Lon am descoperit nava străină, n-am mai putut să-l opresc. O asemenea descoperire nu se cercetează singur, orbește. Am insistat să anunțăm guvernul nostru, ca să poată trimite niște oameni de știință pricepuți care să o cerceteze în mod corespunzător – sau să ia legătura cu eventualele ființe, dacă ele ar fi existat pe navă. Puteau fi zeci de ființe dintr-o altă lume, gata să ne arunce în aer în orice clipă.

Dar fratele meu n-a vrut să asculte. Nu știu cu ce și-a înfrumusețat povestea pentru a-și explica acțiunile, dar atât cât pot eu să spun, era pur și simplu plin de acea nerăbdare sălbatică ce-l făcuse să se alăture organizației Gardienilor Păcii atunci când era în școală, apoi s-o părăsească, doi ani mai târziu, pentru că nu se mișcau destul de repede, sau de eficient, după părerea lui. De câte ori se implica în ceva, voia să *acționeze*, nu să facă planuri. Unul dintre dușmanii noștri de atunci mi-a interceptat comunicările și a aflat că Shar-Lon s-a instalat într-o navă spațială recent descoperită, unde probabil avea la dispoziție tot felul de aparate sofisticate, produse ale unei tehnologii străine, cineva a intrat în panică și a lansat prima rachetă spre Depozitar.

Shar-Tel făcu o pauză și se încruntă.

– Sau poate că sunt nedrept. După cincizeci de ani chiar și memoria mea poate să fi devenit selectivă. Dar, oricare ar fi fost motivele lui, fratele meu a reușit să iasă din navetă, să ia și costumul meu spațial și să pătrundă în nava străină. Ochii lui Shar-Tel se luminară brusc. Probabil că l-au ajutat acele teleportoare – pe

care probabil că le folosește și când vrea să dispară ca să evite o situație încurcată, ca acum, când oamenii mei au încercat să-l adoarmă.

Geordi aprobă din cap.

– Probabil că are posibilitatea să fie în legătură cu Depozitarul. Ai dreptate în legătură cu modul în care oamenii intră și ies din Depozitar. Se pare că este un teleportor de mică distanță care transportă lucrurile înăuntrul și în afara navei. "Sasul" este numai un simulacru. Cred că l-a construit fratele tău pentru a păstra secretă adevărata metodă de a pătrunde în navă.

– El a făcut-o. Înainte să lase pe cineva să se apropie de navă. Nu știu cum a reușit, așa cum nu știu modul în care a reușit să descopere toate rachetele de pe planetă, apoi să le detoneze la aproape o jumătate de milion de kilometri depărtare, în spațiu. Celorlalți le-a spus numai că "puterea vine de la Daruri". Asemeni acestor teleportoare despre care vorbeai.

– Mă tem că nu numai teleportoarele l-au ajutat să facă ceea ce a făcut. Sau, în orice caz, nu numai teleportoarele așa cum le știm noi.

Shar-Tel se încruntă:

– Vrei să spui că cei care au construit aceste nave sunt mai avansați decât voi?

– În unele privințe, se pare că da.

Sher-Tel rămase o clipă tăcut, de parcă ar fi absorbit această informație neașteptată, dar brusc, își continuă povestea începută.

– După ce toate rachetele au fost distruse, lumea, pur și simplu, a înnebunit. Pentru mulți, fratele meu devenise aproape un zeu, în special pentru câteva sute dintre cei mai fanatici Gardieni ai Păcii. Și, ca să fiu sincer, nu pot să condamn pe nimeni pentru acest mod de a gândi. Lumea trăise zeci de ani sub amenințarea războiului nuclear și dintr-o dată, numai prin ceea ce a făcut el, amenințarea dispăruse aproape peste noapte.

– A spus că erau și câțiva împotriva lui, spuse Geordi. Câțiva, care erau furioși că nu se mai puteau omorî cu miile. A afirmat că din aceeași categorie fac parte și cei care au încercat să ne omoare și pe noi când am ajuns aici. Tot unii de-ai lor te-au omorât și pe tine.

Shar-Tel clătină capul.

– Nu e atât de simplu. Așa cum am spus, mulți oameni considerau că fratele meu a salvat lumea și, trebuie să recunosc, că s-ar fi putut să pierim dacă am fi fost lăsați să continuăm, dar privind în urmă, am totuși îndoieli serioase. Reușisem să trăim aproape șaptesprezece ani fără ca cineva să apese pe butonul ucigaș, și făceam progrese. Cu zece ani în urmă ajunsesem la un număr enorm de rachete, dar care începea să descrească. În fiecare an se mai stingea câte un război convențional, deci și aici începeam să stăm bine. Se discutase chiar despre un Consiliu de Război. Până când fratele meu a preluat comanda.

Shar-Tel făcu din nou o pauză și clătină din cap.

– Au fost mulți oameni atunci – mai sunt și acum câțiva – care au crezut că era "posedat" de un spirit străin atunci când a reușit să intre în Depozitar. Era o... o "capcană" lăsată acolo de acei străini care l-a prins pe fratele meu și l-au forțat să pătrundă în navă.

– Dar dacă n-a făcut decât să distrugă toate rachetele nucleare, ale tuturor națiunilor, de ce ar crede cineva...

– Pentru că n-a făcut *numai* asta. Shar-Tel dădu frâu liber mâniei. A transformat lumea noastră într-o închisoare. Și, de cincizeci de ani, își justifică acțiunile cu afirmația prostească de a fi "alesul".

Shar-Tel făcu un efort să facă o pauză și să se calmeze.

– Înainte să pătrundă în Depozitar, poate că era mai nerăbdător și mai impulsiv dar, în afară de asta, era un om normal, ca toți ceilalți. Ca și mine, știa că este vorba pur și simplu de o navă străină care intrase, nu se știe cum, pe orbita noastră și nu un obiect mistic, pentru uzul lui personal. Dar după ce a ieșit, după ce toate rachetele fuseseră distruse și după ce nimeni nu-i mai putea face nimic, a început să vorbească așa cum vorbește și azi. Eu cred că pentru el a fost prea mult. Dintr-o dată, s-a trezit că deține toată puterea pe care și-o putuse dori vreodată și nu putea accepta să dea socoteală de felul în care o folosea. Astfel încât a inventat "o autoritate supremă" care să-și asume răspunderea și căreia să-i poată pune în seamă toate abuzurile lui.

Ochii aurii ai lui Data se măriră și mai mult:

– Vrei să spui că fratele tău care pretinde că dușmanii lui suferă de un fel de nebunie, este și el victima aceleiași nebunii?

Shar-Tel ridică din umeri.

– Ori asta, ori este cu adevărat posedat. Eu nu știú decât că s-a schimbat. Sau *a fost* schimbat. Și-a creat propria religie, al cărei profet este el. N-a permis nici unui om de știință – sau altcuiva – să pătrundă pe navă pentru a încerca să afle cum funcționează "Darurile". I-a adunat pe cei mai împătimiți din organizația Gardienii Păcii și i-a "uns", numindu-i "mesageri ai păcii". Dar unul dintre ei a fost omorât, ceea ce n-a fost de mirare având în vedere părerea multora despre Shar-Lon, la vremea aceea. După această întâmplare, fratele meu i-a obligat pe toți cei aflați pe stațiile orbitale, care aparțineau de zeci de ani unui număr de douăsprezece națiuni să le părăsească și le-a repartizat oamenilor lui. Probabil, tot prin intermediul acelor teleportoare a îndepărtat echipajele și le-a înlocuit cu oameni din organizația Gardienii Păcii. A mutat chiar stațiile de pe orbitele lor și le-a adunat pe toate aici, în jurul Depozitarului.

Deci "Darurile" includ și unde teleportoare, gândi Geordi. Poate că au și fazere.

– Stația pe care ne aflăm e o parte dintr-o structură mai veche, spuse Shar-Tel făcând un gest spre locul în care se aflau. Apoi, după ce a adunat pe toate celelalte stații orbitale, a cerut să fie construită așa-numita "Lume a Gardienilor Păcii". Trebuia să fie prima dintr-un număr mai mare de colonii spațiale, *"trepte de piatră către stele"* cum le numea el. O mulțime de oameni, care nu și-au dat seama ce se întâmplă, au fost la început de acord cu acest proiect. Întreaga flotă de navete a tuturor națiunilor a fost folosită și, în cele din urmă, colonia spațială a fost construită. Dar tocmai când fusese terminată, cineva a pus o bombă – o bombă convențională, nu una nucleară, care se pare că ar fi singura detectabilă de către "Daruri". Bomba a fost pusă într-una din navete, în încercarea de a arunca lumea întreagă în aer și de a scăpa de fratele meu odată cu ea.

Deci, *el* a distrus toate *navetele*, până la ultima și nici o altă navetă n-a mai avut voie să se ridice în aer. Nici una n-a mai *încercat* în ultimii douăzeci de ani. Iar el i-a mutat pe toți

Gardienii Păcii din celelalte stații spațiale, în lumea lui nou construită, unde stau și acum. Este loc pentru cinci sau zece mii de oameni, dar ei nu sunt atâția, chiar dacă includem a doua și a treia generație, toți născuți și crescuți acolo. O vreme el a încercat să aducă și alți Gardieni ai Păcii, dar deja rămăseseră foarte puțini pe planetă care să recunoască faptul că el e un adevărat Gardian al Păcii. Și când au fost trimiși sus câțiva impostori, care au încercat câte un sabotaj, el a renunțat la idee.

De atunci, toți cei de jos ne-ar tăia, pur și simplu, gâtul dacă ar putea ajunge la noi. Națiunile au ajuns să lupte între ele chiar mai des decât înainte. Și dacă lucrurile mai continuă așa, întreaga noastră rasă se va opri în stadiul ăsta. Nimănui nu-i va mai fi îngăduit să se desprindă de suprafața planetei. Acum înțelegi de ce, uneori, mă gândesc serios că e "posedat". Dacă cei care au lăsat aici Depozitarul intenționau să ne țină legați de suprafața planetei, n-o puteau face mai eficient decât a făcut-o fratele meu în ultimii cincizeci de ani. Doar dacă nu doreau să ne trimită, pur și simplu, în epoca de piatră cu armele lor.

– Și tu cu grupul tău? întrebă Geordi când Shar-Tel tăcu. Locul tău unde este? Fratele tău a spus că te-ai alăturat lui de bună voie.

Shar-Tel oftă:

– Până la jumătatea proiectului, da, dar asta în speranța de a reuși să-l fac să înțeleagă adevărul, sau măcar să n-o ia mai rău razna. Nu mai e nevoie să spun că am eșuat lamentabil. "Grupul" meu e format din câțiva zeci de Gardieni ai Păcii din generația a doua și a treia. Cu ajutorul meu, din ce în ce mai mulți încep să-și pună întrebări și să-și dea seama că, orice ar fi făcut fratele meu acum cincizeci de ani, a reușit să încurce lucrurile destul de rău. Acum suntem uniți, noi cei de aici și cei de pe planetă, în dorința de a aduce pacea în lumea noastră. O pace care să nu ne fie impusă de o tehnologie străină și de un nebun. O pace care se va naște din eliminarea naționalismului și militarismului excesiv.

– Din cele ce mi-ai spus, îmi dau seama că oamenii au motive serioase să-l omoare pe fratele tău, dar nu înțeleg ce au cu noi?

– Așa cum am spus, aici sunt mai puțin de o mie de oameni, dar și aceștia au sentimente

diferite, asemeni celor de pe planetă. Sunt câțiva, de exemplu, care trăiesc într-o veșnică teamă că într-o zi "Constructorii" se vor întoarce și ne vor "pedepsi" pentru că am pătruns pe proprietatea lor. Nu m-ar mira ca cel care a vrut să vă omoare să facă parte dintre aceștia. Poate s-a gândit să tragă mai întâi și abia pe urmă să pună întrebări. Și mai este Kel-Nar pe care-l interesează un singur lucru – să devină moștenitorul fratelui meu, ceea ce înseamnă că trebuie să-l convingă să-l învețe cum să folosească "Darurile". Nu-mi dau seama de ce ar vrea să vă omoare, dar orice este posibil. Mai sunt și cei pe care fratele meu îi numește "amăgiții", ceea ce înseamnă că au făcut greșeala de a-i da să înțeleagă că-l văd așa cum este, un dictator paranoic, care omoară planeta pe care insistă să pretindă că a salvat-o. Presupun că unuia dintre ei putea să-i fie teamă că voi o să-i dați și mai multă putere decât are acum.

– Atunci de ce nu l-au omorât pe *el*?

– Au încercat și nu numai o dată, dar el este foarte grijuliu, mai grijuliu decât a fost azi. M-am mirat să aud că a ieșit din încăperile lui

particulare și că a făcut acel tur cu voi și apoi v-a promis că vă duce înapoi, pe Depozitar. În mod normal, în afara ocaziilor când își ține discursurile pe monitor, el nu poate fi văzut. Cred că sosirea voastră l-a năucit, mai ales dacă-și închipuie că sunteți cu adevărat "Constructorii". A dorit cu disperare timp de patruzeci de ani să-i întâlnească – să vă întâlnească, dar este și îngrozit de gândul ăsta. În ciuda a ceea ce afirmă în public, eu am fost întotdeauna convins că, foarte adânc ascunsă în mintea lui, există ideea că tot ce-a făcut după ce a distrus rachetele, a fost complet greșit. Dacă n-aș fi gândit așa, și, dacă n-aș fi crezut că am o șansă să ajung la el și să-l conving, nu m-aș fi alăturat lui, de la început. Cred că în sufletul lui era îngrozit de moarte la gândul că, dacă s-ar întoarce "Constructorii", ar înțelege și ei cât rău a făcut. Și acum, ați apărut voi și i-ați spus că sunteți "Constructorii"...

– Numai că noi l-am asigurat că a făcut un lucru minunat, spuse Geordi. Dar, dacă mă gândesc mai bine, nu i-am dat garanții că superiorii noștri vor fi de acordcu el. Și i-am mai spus, că am venit special ca să verificăm modul

în care a folosit Darurile. Dar poate că ai dreptate în privința îndoielilor lui. Asta ar putea explica, în parte, de ce a fost neliniștit din primul moment în care a vorbit cu noi. Geordi relată ce informații îi oferiseră imaginile în infraroșu, referitor la Shar-Lon.

Shar-Tel dădu din cap.

– Pare să fie mai aproape ca niciodată de o criză, ceea ce explică graba mea de a vorbi cu voi. Deși, de vreme ce nu sunteți "Constructorii", s-ar putea să nu ne fiți de ajutor.

– Ce dorești de la noi? întrebă Geordi. În infraroșu, Shar-Tel începuse și el să pară foarte încordat.

Shar-Tel se strâmbă:

– Ar fi mai bine să vă spun, spuse el, apoi făcu o pauză pentru a-și trage sufletul...

– Voi puteți... *vreți* să distrugeți Depozitarul?

Capitolul Unsprezece

– Carpelli i-ai găsit? Vocea lui Picard se auzea distinct în haosul de pe *Enterprise*, care continua să se zguduie datorită exploziilor provenite de la antimaterie.

Pentru o clipă, în timp ce scânteierile care se vedeau pe scuturi începură să se estompeze, nava își regăsi echilibrul, dar nimeni nu dădu nici un răspuns. Nu se auzea decât alarma și se simțea reacția navei, mai rapidă și mai eficientă decât ar fi fost răspunsul oricărui om.

Apoi, în locul apelului sublocotenentului Carpelli, aflat în camera principală de telepor-

tare, se auzi glasul consilierului Troi care-și descleștase mâinile de pe brațele scaunului:

– Ei nu mai sunt.

Picard se întoarse spre ea:

– Ce-ai spus, consilier?

– Ei nu mai sunt, repetă ea. I-am simțit cum dispar, cu o clipă înainte de explozie.

– Au dispărut? Vrei să spui că au fost omorâți?

Ea clătină capul:

– Nu știu, dar nu cred. A fost altceva, cu o clipă *după* explozie. Nu pot să fiu sigură – emoția echipajului mă orbea, pur și simplu, dar cred că l-am simțit pe comandantul Riker.

– Dar sunt convins că poți recunoaște...

– *Pot* și am și *recunoscut*, dar era ceva deosebit, ceva uluitor. Ea clătină din nou capul. Nu pot să descriu mai bine, căpitane.

– Dar ai simțit că *erau* vii după explozie?

– Da.

– Sublocotenent Carpelli! strigă Picard, întorcându-se cu spatele la consilier. Răspunde!

– Regret, căpitane, se auzi într-un târziu vocea lui Carpelli. N-am putut să-i aduc înapoi

după ce au fost transportați pe noile coordonate. Pur și simplu n-a fost timp. Interferența...

Picard îi tăie vorba.

– Locotenent Worf, senzorii îi urmăreau. Ce s-a întâmplat? Au fost eliberați de acolo înainte de explozie?

– Revăd acum informațiile, căpitane, spuse Worf aplecându-se asupra pupitrului științific. Este imposibil să fiu sigur, căpitane. Datele lor, ca forme de viață, par să fi dispărut cu o jumătate de secundă înainte de explozie, dar dacă erau încă pe drum atunci când a fost distrus teleportorul...

– Știu, locotenente. S-ar fi putut să fie transmiși dar nu și recepționați. Picard nu reuși să-și reprime un frison.

– Da, căpitane, mormăi Worf. Asta ar fi o posibilitate.

– Dar mai există și posibilitatea ca ei să fi fost teleportați în condiții bune, în același loc unde se află locotenentul La Forge și comandantul Data. Există *așa ceva* în datele senzorilor?

– Nimic din ce n-a fost înainte acolo, cu excepția energiei și a particulelor navei care a explodat.

– Foarte bine. Brusc, Picard se întoarse spre pupitrul tactic.

– Locotenent Brindle, încearcă să-i contactați prin emițătoare, în subspațiu.

– Am încercat, căpitane. Nici un răspuns.

– Mai încearcă. Ce nivel...

– Imposibil să-mi dau seama precis, căpitane. Cu neregularitățile din subspațiu...

– Atunci măcar ghicește, domnule Brindle, țipă Picard.

– O sută de parseci, cel puțin, poate mai mult de atât, în funcție de configurația locală a subspațiului.

– Mulțumesc, domnule Brindle, spuse Picard, apoi se întoarse brusc spre pupitrul Conn.

– Sublocotenent Gawelski, ia direcția în așa fel, încât să ajungem cât mai repede în dreptul fiecărei stele din sistemul stelar, la câte cinci parseci depărtare de fiecare. Începem să căutăm din nou. Voi continua până când îi vom găsi sau vom lua legătura cu ei prin subspațiu.

– Am înțeles, căpitane. Calculez acum cursul.

– Consilier Troi, dacă mai simți ceva, orice, oricât de vag, nesigur sau distorsionat care ar putea avea legătură cu comandantul Riker sau cu locotenentul Yar, spune-mi imediat! Ai înțeles?

– Am înțeles, căpitane.

– Am calculat cursul și am dat coordonatele navei, căpitane, raportă Gawelski.

– Atunci să pornim, domnule Gawelski. Cu viteza maximă!

Și căutarea începu.

– Eu *nu* sunt *Imzadi* a ta, comandante Riker! Vocea locotenentului Tasha Yar, bolborosind prin costumul antiradiant era și îngrijorată și încurcată.

Clipind, Riker strânse buzele, dându-și seama că șoaptele lui involuntare fuseseră mai bine auzite decât își închipuise el în primele momente.

Făcând eforturi să înlăture starea de amețeală, așteptă câteva secunde să-și revină

și încercă să vadă unde este, dându-și seama că nu are greutate. El și Yar erau... în ce? Într-o altă navă părăsită? În cameră nu era nimic, cu excepția unui sas masiv, ceva care semăna cu o cameră de hibernare, pe un piedestal aflat la înălțimea pieptului, un ecran care ocupa jumătatea de sus a unui perete și un scaun ce părea prea puțin confortabil și care se apleca spre ceea ce părea a fi podeaua.

Văzu că Yar își scosese casca și cerceta intens încăperea,. cu tricorderul într-o mână și cu pușca fazer, în alta.

– Iartă-mă, începu el, scoțându-și la rândul lui casca. Dar ea îi făcu brusc un semn cu tricorderul, să tacă.

Fără o vorbă îi indica să privească spre camera de hibernare și Riker își cercetă propriul tricorder. Chiar în spatele piedestalului era o formă vie, humaoidă.

Dând din cap, ridică propria lui pușcă fazer și amândoi se îndreptară spre câte un loc, care să le permită o vedere mai bună, din ambele părți ale piedestalului.

Dar înainte de a se îndepărta la mai mult de un metru, un bătrân îmbrăcat într-o uniformă de

un galben strălucitor se ridică brusc și ieși la vedere, cu mâinile ridicate, cu palmele desfăcute și goale.

Începu să le vorbească nervos, dar cu sânge rece. Într-un minut, "traducătorii" și-au făcut datoria prinzând suficiente cuvinte din gândirea acestui și bătrân tălmăcindu-le destul de corect, pentru a putea fi înțeles.

– Unde sunt cei doi care erau aici mai devreme? întrebă Yar brusc ignorând traducerile parțiale ale cuvintelor bătrânului.

Bătrânul, deja nervos, păru să leșine la auzul cuvintelor ei.

– Nu știu! Jur! spuse bătrânul. La cererea lor voiam să-i aduc înapoi aici, la Depozitarul vostru, ca să facă un raport preliminar către voi, când am fost atacați.

– Atacați? Yar mânui fazerul într-un gest amenințător. Ce s-a întâmplat cu ei?

Omul se aplecă speriat:

– Pot numai să presupun că au fost capturați, dar...

– Capturați? De cine? De ce?

– De dușmanii mei – de dușmanii *voștri*!

– Noi *nu avem* dușmani aici! Yar făcu un nou gest amenințător cu fazerul. Sau *n-am avut* până când prietenii noștri au fost atacați și răpiți! Explică!

Tremurând, bătrânul care le-a spus că se numește Shar-Lon, făcu tot posibilul, folosind monitorul, să le arate planeta și habitatul. Grăbită, Yar îl îmboldea de câte ori el începea din nou să facă pe oratorul și, în câteva minute, ea și Riker aveau o idee vagă asupra situației. Pentru moment, n-au făcut nici o afirmație care să contrazică povestea lui Data și a lui La Forge. Agresivitatea lui Yar nu făcea decât să întărească povestea inventată de ei, mai ales acea parte referitoare la "superiorii nerăbdători" care așteptau raportul.

– Înainte ca acele cu tranchilizante să mă aducă în stare de totală inconștiență, încheie Shar-Lon, aș fi fost în stare să activez mental acea parte a Darurilor voastre, care sunt capabile să mă ducă pe loc în Depozitar. Mi-am revenit în simțuri, numai cu câteva clipe înainte ca voi să apăreți. Regret că n-am fost în stare să-i aduc și pe colegii voștri, teferi, împreună cu mine.

– Locotenent Yar, spuse Riker, făcând un gest spre "traducător", în timp ce-l închidea pe al lui.

Ea îi urmă exemplul.

– Dacă sunt la nivelul ăsta s-ar putea să captez emițătoarele lor cu ajutorul tricorderului, spuse ea.

– Încearcă, locotenente, spuse el, în timp ce își desfăcu costumul anti-radiație și scoase emițătoarele de subspațiu. Între timp, eu am să iau legătura cu *Enterprise* și sper că ne vor putea teleporta înapoi prin recepționarea semnalului.

– Am înțeles, spuse Yar, făcând modificările necesare pe tricorderul ei. În timpul ăsta, Riker scoase emițătorul și apăsă pe butonul de frecvență pe care putea prinde *Enterprise*.

– *Enterprise*, aici comandantul Riker.

Dar nu primi nici un răspuns.

– Locotenente, spuse el după a patra încercare neizbutită, încearcă cu emițătorul tău.

Fără nici un cuvânt, ea lăsă tricorderul, scoase emițătorul și făcu câteva modificări.

Dar nici ea nu avut mult noroc decât Riker.

În timp ce ea, încruntată, încerca a doua și a treia oară, Riker își scoase tricorderul, schimbă câteva coordonate și îl încercă mai întâi pe emițătorul lui, apoi pe al lui Yar.

Yar îl privi cu asprime.

– Ce este?

Întorcând tricorderul, pentru ca ea să poată vedea ecranul, el clătină capul.

– Nici unul nu funcționează, spuse el. Fiecare circuit pentru subspațiu este ars. Ni s-a tăiat orice legătură cu *Enterprise*, sau cu Data și La Forge.

– Să distrugem Dapozitarul? se încruntă Geordi în timp ce se uita la Shar-Tel.

– L-ați văzut pe fratele meu. Știți ce-a făcut, spuse Shar-Tel. Știți care au fost efectele tehnologiei "Constructorilor". Shar-Tel privi rugător spre Geordi. Ajută-ne să salvăm lumea noastră, se rugă el.

Geordi clătină capul. Instinctul lui și observarea imaginii în infraroșu îl făceau să creadă că Shar-Tel spunea adevărul, dar cât de

complet era acest adevăr? Și Shar-Lon spusese adevărul, așa cum i se păruse lui, dar se dovedise a fi incomplet și îi indusese grav în eroare.

Geordi se încruntă.

– Îți înțeleg punctul de vedere, dar ești sigur că vrei să distrugi Depozitarul? Acolo sunt o mulțime de informații. Poate ai putea controla tot ce e acolo fără fratele tău și ai putea duce oamenii de știință acolo.

Shar-Tel clătină capul:

– Dacă ar fi fost posibil să controlăm Depozitarul împotriva voinței fratelui meu, Kel-Nar ar fi făcut-o de mult și asta ar fi făcut ca situația să fie și mai rea.

– Înțeleg că nu-l admiri deloc pe Kel-Nar.

– Măcar fratele meu are conștiință. Sunt aproape convins că, acum zece ani, Kel-Nar a fost cel care a vrut să mă omoare, când i s-a părut că am început să am prea multă influență asupra fratelui meu. A pus un exploziv în naveta cu care știa că voi pleca, atunci când m-am hotărât, în sfârșit, să accept invitația fratelui meu de a vizita Depozitarul. Dar n-a explodat și eu am găsit-o. Apoi mi-am dat

seama cât de neîndurător și cât de persuasiv poate să fie Kel-Nar. Am înțeles că eu nu aveam nici o șansă să-l conving pe fratele meu în privința adevărului. Sunt foarte sigur că tot Kel-Nar a omorât deja vreo șase oameni, chiar și câțiva din apropierea fratelui meu, care-i stăteau în cale.

– Deci te-ai hotărât să-l lași pe Kel-Nar să creadă că a reușit să scape de tine?

– Știam că fratele meu nu mă va crede dacă-i voi spune adevărul despre Kel-Nar – și am știut că acest Kel-Nar va încerca din nou să mă omoare. Credința că a reușit să mă lichideze din prima încercare mi s-a părut singura cale de a-mi salva viața. Atunci aveam destui prieteni care vedeau lucrurile ca mine și care au fost dispuși să mă ascundă.

– Nu-ți e teamă că vom spune toate astea fratelui tău atunci când ne vom întoarce?

El ridică din umeri.

– Dacă o să-i spuneți, o să-i spuneți. După ce l-ați ascultat pe el, după ce m-ați ascultat pe mine, trebuie să presupun că...

– Geordi, spuse brusc, Data, vine cineva! El urmărise cu atenție tricorderul. O singură ființă,

care pare să folosească același drum pe care am venit noi pentru a ajunge aici.

– Așteptai pe cineva, Shar-Tel, întrebă Geordi.

– Pe nimeni, răspunse bătrânul care începuse să se încrunte. Fratele meu v-a dat ceva să aduceți? Ceva care-i putea folosi să vă urmărească?

– Din câte știu eu, nu, spuse Geordi, dar o clipă mai târziu, Data făcu niște schimbări în datele de pe tricorder, apoi se răsuci în jurul lui, apoi în jurul lui Geordi.

Ochii lui galbeni se îngustară ușor. Se aplecă ușor în față și scoase un obiect mic, de numai jumătate de centimetru, de pe spatele uniformei lui Geordi.

– Asta emitea cu o intensitate foarte mică, un semnal electronic modular, spuse el. După forma modulațiilor, cred că transmite cuvintele noastre celui care...

Înjurând îngrozitor, Shar-Tel smulse micul disc din mâna lui Data, îl aruncă pe podea și îl zdrobi cu călcâiul.

În momentul în care obiectul îi fu smuls din mână, Data își aminti. Când intraseră în sasul

Depozitarului împreună cu cei trei, în întuneric, chiar înainte ca unul dintre oameni să ridice pistolul, un altul se lipise de Geordi. În acea clipă crezuse că întâmplarea se datora întunericului și a lipsei de greutate, dar acum era clar că era vorba de cu totul altceva.

– Sasul din afară! începu Geordi să spună, dar chiar când rostea aceste cuvinte, auzi deschizându-se ușa sasului.

Shar-Tel se aruncă cu agilitate, în ciuda gravitației zero și în ciuda vârstei și ajunse la ușa sasului înaintea lui Data și a lui Geordi, dar fu prea târziu să mai oprească evacuarea. Odată aceasta începută, procesul mergea înainte, automat. Cel care era acolo, urma să pătrundă într-un minut, chiar mai repede.

– Cine este? întrebă Geordi.

Shar-Tel aruncă o privire încruntată.

– Cineva care lucrează pentru Kel-Nar, firește. Sau poate Kel-Nar în persoană. Acum, dacă știe că a dat greș ultima dată, va încerca să termine treaba.

Geordi și Data își scoaseră fazerele și se dădură mai înapoi, ancorându-și cizmele în podeaua de metal a punții. Data mai ținea în

mână tricorderul, urmărind datele afișate pe monitor.

Dar șuieratul aerului care intra în sas nu se auzea.

– Un dispozitiv electronic a fost plasat la ușa dinăuntru, spuse Data ridicând privirea de pe tricorder.

– Pare să fie un fel de cronometru.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Ființa pleacă.

Dar ușa din afară nu se închise. Sunetul care ar fi fost transmis prin metalul din care era făcut sasul nu se auzi. Și, când Shar-Tel încercă să umple din nou sasul cu aer, comenzile nu răspunseră. Ușa din afară era tot deschisă.

– Explozibili! spuse Shar-Tel. Pentru asta e cronometrul. Kel-Nar vrea să ne arunce în aer, așa cum a încercat să-mi facă mie, acum zece ani.

– Arse? se încruntă Yar furioasă auzind vestea. Funcționau perfect pe *Enterprise*. Le-am verificat pe amândouă!

– Nu mă îndoiesc de asta, locotenente, spuse Riker, dar acum sunt moarte. Probabil că s-au ars atunci când am fost teleportați. Argyle ne-a avertizat că teleportorul ar putea lucra în subspațiu și nu în spațiul normal.

Și, din nefericire, a avut dreptate, se gândi Yar furioasă. Distanța, pe care era clar că o parcurseseră, o dovedea. Și energiile implicate într-o astfel de teleportare trebuiau să fie cu mult mai mari decât în cazul unei teleportări obișnuite. Chiar prezența acestor energii, încărcase probabil circuitele emițătoarelor, așa cum un trăsnet ar fi încărcat și ar fi ars un circuit electronic învechit.

Orice legătură cu *Enterprise* era tăiată.

Ea clătină capul. Prin minte îi trecu gândul că așa ceva nu se poate, că așa ceva pur și simplu nu se putea întâmpla unui echipaj al Federației stelare.

Dar aproape imediat își dădu seama de inutilitatea acestui gând. Oricât și-ar fi dorit uneori ca ofițerii Federației să fie infailibili, știa că așa ceva nu era posibil. Nici o organizație și nici o persoană nu putea fi pregătită pentru *orice* eventualitate. Se mai făceau greșeli, se

mai omitea câte ceva sau, ca acum, ceva total neprevăzut – total în afara cunoștințelor oricui din Federație – a distrus un plan, altfel fără greșeală.

Și chiar în timp ce prin minte îi treceau aceste gânduri, ea continua să caute pe tricorder. Și, de data asta, aproape imediat, localiză emițătoarele. Manevrând mai departe aparatul află că locotenentul La Forge și comandantul Data – sau oricine ar fi purtat aparatele lor de emisie – erau împreună cu un al treilea humanoid. Sute de forme similare de viață se aflau în obiectul cilindric de alături – habitatul, pe care Shar-Lon îl prezentase pe ecran, cel puțin așa presupunea Yar.

– I-am descoperit, comandante, spuse ea, studiind monitorul tricorderului.

– Excelent, locotenente! Închizând "traducătorul", el urmări ecranul tricorderului ei și notă coordonatele.

– Shar-Lon, începu el, întorcându-se spre bătrânul care stătea nemișcat din momentul în care "traducătoarele" fuseseră oprite. Shar-Lon tresări la auzul numelui său, dar nu spuse

nimic, ci se uită numai, ca un vinovat, spre Riker.

– Arată-ne habitatul! Arată-ne din nou Lumea Gardienilor Păcii, spuse Riker arătând spre monitor.

Aplecând capul într-o mișcare ce nu era chiar o plecăciune, ci mai curând un spasm, Shar-Lon se întoarse și își puse pe cap casca de control. În câteva secunde, habitatul reapăru.

– Acolo, spuse Yar, arătând spre zona din jurul stației energetice, acolo unde se află oglinda cu o lățime de un kilometru. Poți să ne arăți zona mai de aproape?

Fără nici un cuvânt, Shar-Lon încuviință, și stația energetică și acea îngrămădire de obiecte ce păreau să fie niște sateliți se mări, acoperind întregul ecran.

– Sunt pe undeva pe acolo, comandante, împreună cu o a treia formă de viață humanoidă, probabil unul dintre răpitori. De la distanța asta și fără să știm localizarea exactă a celorlalți, care se află în habitat, este imposibil să detectăm locul exact în care se găsesc Geordi și Data.

– Shar-Lon, spuse Riker, locul ăsta reprezintă ceva pentru tine? Știi de ce răpitorii i-ar duce pe oamenii noștri tocmai acolo?

Bătrânul clătină capul cu violență.

– Nu înțeleg nimic din toate astea.

– Mașina asta poate, întrebă Yar făcând un gest către ecran, poate să ne arate interiorul acestor structuri?

– Nu, așa cum prea bine trebuie să știți...

– Brusc, fără să se audă nici un sunet, lumina unei explozii înflori pe ecran.

Un val brusc de teamă, nu pentru ea, ci pentru cei doi membri ai echipajului, strânse stomacul lui Yar.

Capitolul Doisprezece

– Ai un costum spațial aici? întrebă Geordi brusc, în timp ce-și potrivea fazerul să funcționeze cu intensitate maximă și dispersie minimă.

Shar-Tel clătină din cap.

– Singurul costum este în sas. Dacă l-au lăsat acolo...

– La naiba! Pe noi ne protejează costumele cu efect-de-câmp, dar pe tine?

– Puteți tăia oțelul așa de repede?

– Probabil că da, spuse Geordi, dar vidul...

– Atunci salvați-vă voi, spuse Shar-Tel fără să ezite. N-are rost să murim cu toții, dacă voi doi puteți să trăiți.

Geordi se uită la bătrân și i se puse un nod în gât. Încă o dată, Shar-Tel îi aminti de Picard și gândul că-l va lăsa să moară...

– Geordi, spuse repede Data, cred că am o soluție. În timp ce vorbea își scoase unitatea de efect de câmp și o puse pe mijlocul lui Shar-Tel.

– Eu pot supraviețui și funcționa în vid mai mult decât un om. În orice caz, destul de mult cât să ajung la habitat.

Bătrânul se uită întrebător la Geordi.

– Este adevărat?

Geordi dădu aprobator din cap, furios că nu-i venise lui ideea.

– Așa este, cum spune. Ia-l!

Înfășurându-se în propriul lui costum, Geordi se întoarse spre sas. Cu ajutorul tricorderului, localiză ceasul bombei aflat aproape de mijlocul ușii. În spatele lui, Data îl învăța pe Shar-Tel cum să activeze costumul de câmp-de-forță.

– Dar tu, începu să obiecteze din nou bătrânul.

– O să supraviețuiesc fără prea mari stricăciuni, îi spuse din nou Data. Trupul meu nu e în întregime organic, ca al tău sau ca al lui

Geordi. Drept urmare, eu pot rezista în situații dificile o perioadă mai lungă de timp.

– Dar dacă în sas mai găsim costumul, spuse Geordi, îmbracă-l totuși. N-are rost să riscăm mai mult decât e nevoie.

– Desigur, Geordi, îl aprobă Data, apoi se îndepărtă, căci Shar-Tel era deja înconjurat de strălucirea asemănătoare unei aure a costumului de efect-de-câmp.

– Zici că asta o să mă apere la fel ca propriul meu costum? întrebă bătrânul, cu vocea ușor voalată din cauza energiei care-l învăluia. Dar în tonul lui se putea citi totuși scepticismul.

– Poate chiar mai bine, măcar pentru o perioadă scurtă, îi confirmă Data, care se întoarse să-l ajute pe Geordi să deschidă sasul.

Folosind senzorii vizorului pentru a detecta zăvoarele care blocau ușa, Geordi îi arătă unul lui Data și îndreptă propriul fazer spre cel de al doilea. Ținând fazerele la mai puțin de treizeci de centimetri de suprafața ușii, apăsă butonul fazerului.

Un timp nu se văzură decât undele fazerului care mâncau din metal. Apoi, brusc, aerul începu să iasă prin gaura făcută în oțel.

Dar fazerele continuau să ardă și, în momentul în care zăvoarele erau tăiate complet, înăuntru era vid la fel ca afară.

Data părea să nu fie afectat, doar că respira mai greu și era ușor congestionat, dar se prinse de ușă și o smulse.

Bătându-l pe Data pe braț, Geordi îi făcu semn spre costumul care mai atârna încă lângă ușă. În timp ce Data pluti prin ușa deschisă, Geordi își îndreptă atenția spre bomba cu ceas. Fără să țină cont de simbolurile albastru-verzui pe care nu le înțelegea, depistă firele prin care trecea curentul spre explozibil. Dar înainte să poată tăia firele, Shar-Tel fu lângă el și-l prinse de braț.

– Ce este? întrebă Geordi nedumerit.

Arătând spre simbolurile care clipeau, Shar-Tel spuse:

– Mai avem zece minute. E mai mult decât suficient să ajungem la sas și...

– Vrei să-l lași să explodeze?

– Ar fi mai sigur pentru noi dacă cel care a făcut asta crede că a reușit.

Geordi aruncă o privire spre dezordinea din interior.

– Dar proviziile tale? Tot ce ai aici va fi distrus!

– N-am nimic aici. Aici e un loc de întâlnire, nu un cămin.

– Atunci unde...

– Am să te duc acolo. Dacă nu vom continua să ne contrazicem până când explozia ne va omorî.

Luând mâna de pe brațul lui Geordi, Shar-Tel se îndreptă spre Data care tocmai se îmbrăca cu costumul spațial. Geordi aruncă o ultimă privire speriată spre simbolurile verzi ce sclipeau și îl urmă.

Pe drumul de întoarcere, Geordi se mișca mai rapid de-a lungul cablului decât o făcuse prima dată și toți trei au ajuns la adăpost, în sas, cu mult înainte să izbucnească explozia. Data își scoase repede costumul spațial și îl agăță alături de celelalte care se aflau acolo. Imaginea în infraroșu îi arătă lui Data că unul dintre costume fusese folosit de curând, dar nu putea spune și cine îl purtase. În interiorul sasului Data își scoase tricorderul.

– Formă de viață humanoidă la capătul celălalt al sasului, spuse Data, aproape de capătul care se află în soare.

– El este! spuse Geordi. Stă acolo unde poate să vadă bine explozia. Să mergem!

Cei trei își croiau drum printre țevile și turbinele stației energetice, când simțiră un șoc scurt, asemănător unui cutremur de pământ. Cei trei priviră spre capătul celălalt al sasului, dar acolo era liniște.

Brusc, comutatoarele lui Data și al lui Geordi se treziră la viață. "Comandant Data! Locotenent La Forge!" Tonul de bariton al lui Riker trăda teama. "Răspundeți imediat."

– Știam că Picard n-o să ne lase! aproape că țipă Geordi, apoi atinse ușor insigna emițător.

– Aici locotenent La Forge. Data și cu mine...

– Ești teafăr, Geordi? Dar tu, Data? Am văzut o explozie!

– Unde sunteți? se auzi și vocea locotenentului Yar.

– Suntem amândoi în interiorul habitatului, în stația energetică, spuse Geordi, și suntem bine – mai ales, acum că ați venit și voi. Dar înainte să ne teleportați...

– Îmi pare rău, locotenente, interveni Riker, dar nu putem teleporta pe nimeni. *Enterprise* nu este aici. Suntem numai doi, locotenent Yar și cu mine.

– Nu e aici? Atunci cum... Brusc, Geordi se ori. "Nava părăsită", spuse el și bucuriei de o clipă îi luă locul un nou sentiment de teamă.

– V-a prins și pe voi?

– Da, spuse Riker, apoi continuă să-i explice ce încercaseră și ce auziseră de pe *Enterprise* în timpul ultimelor secunde dinainte de a fi prinși de teleportoarele navei părăsite. Nu putem fi siguri, dar am impresia că nava părăsită a fost distrusă, încheie Riker.

Stomacul lui Geordi se strânse.

– Deci, chiar dacă *am putea* inversa teleportorul, tot nu ne-am putea întoarce.

– Probabil că nu, dar ăsta nu e un motiv să nu încercăm. Cu ajutorul lui Shar-Lon am putea...

– L-ați întâlnit pe Shar-Lon? Era cu noi când...

– Când ați fost atacați, îl întrerupse Riker. Ne-a spus ce s-a întâmplat. Este aici în... în "Depozitar", împreună cu noi. Era aici când am

sosit. Dar cine v-a atacat? Tot cel care a și pus la cale explozia?

– Nu, acela e altul. Nu putem fi convinși dar... vorbele lui Geordi părură să se împotmolească. Poate că n-ar fi rău să întrerupi "traducătorul", spuse el, verificând repede emițătorul pentru a fi sigur că acesta captează numai vocea lui, prin propriul lui "traducător". Data, observând gestul lui Geordi, făcu și el la fel.

– Au fost întrerupte de când v-am contactat, spuse locotenent Riker. Din câte ne-a povestit Shar-Lon, ne-am dat seama că ați pretins că ați fi așa -numiții "Constructori". Se pare că e mai bine să-l lăsăm să creadă așa, cel puțin până când vom putea discuta cu voi, ca să ne putem pune de acord. Tocmai voiai să-mi spui cine v-a atacat și de ce.

– N-a fost un atac... a fost numai un fel de răpire. Fratele lui Shar-Lon, Shar-Tel voia să vorbească cu noi. Dar Shar-Lon nu știe că Shar-Tel mai trăiește încă. El crede...

– Ar fi timpul să afle, se amestecă Shar-Tel. Evenimentele se desfășoară rapid și am hotărât că e timpul să discutăm, mai ales acum, că ați

venit. Atunci când știa că sunt viu nu mă asculta niciodată. Nu i-a ascultat nici pe oamenii mei, după moartea mea. Dar poate că pe *voi* vă va asculta. Cel puțin atâta vreme cât va continua să creadă că sunteți "Constructorii".

– S-ar putea să aibă dreptate, comandante, spuse Geordi după ce transmise cuvintele lui Shar-Tel. Dar mai sunt câteva lucruri pe care eu și Data ar fi bine să ți le explicăm înainte să-l prindem din nou pe Shar-Lon.

– Este clar că voi doi sunteți mai familiarizați cu situația de aici, decât mine sau decât locotenentul Yar. Ne bazăm pe judecata voastră.

În grabă, Geordi le spuse povestea pe care o aflaseră de la Shar-Tel, cu câteva corecturi făcute de Data.

– El și grupul lui cred că singurul mod în care-și vor putea vedea îndeplinit visul este distrugerea Depozitarului, spuse în încheiere Geordi. Și vor ca noi să-l ajutăm.

Riker se strâmbă.

– Înțeleg de ce crede așa. Și dacă, într-adevăr, nu este o altă soluție, aș putea găsi unele justificări și interpretări ale Primei

Directive pentru a-i putea ajuta. În fond, Prima Directivă cere ca noile civilizații să se dezvolte fără amestecul unor civilizații mai avansate. În ultimii cincizeci de ani, această civilizație a fost supusă unei amestec extern, mai ales dacă nu există motiv să bănuim că Shar-Lon a fost influențat de ceva sau de cineva străin, aflat pe nava străină. Și dacă versiunea lui Shar-Tel este adevărată. Dar și *noi* avem o tehnologie mai avansată decât civilizația lui Shar-Tel și Prima Directivă se aplică și influenței noastre aici. Poate că răspunderea noastră ar fi să neutralizăm problemele provocată de prezența noastră aici.

– În oricare dintre cazuri, orice dezbatere a subiectului ar fi academică, spuse Data. Fără ajutorul lui *Enterprise*, mă îndoiesc că nava ar putea fi distrusă. Orice încercare de a folosi vreun fazer în interiorul navei sau în imediata ei apropiere ar avea ca rezultat mai mult ca sigur, pierderea cunoștinței, ca urmare a reacției vreunuia din mecanismele de apărare de la bord. Geordi și cu mine am trecut deja prin această experiență.

– Și dacă Shar-Tel însuși ar putea s-o distrugă, adăugă Geordi, rămâne pericolul ca antimateria să iasă de sub control și să explodeze. Habitatul e mult prea aproape pentru a nu încerca. Ar fi distrus sau în orice caz, destul de rău deteriorat și toată lumea aflată acolo, ar muri.

– Oricum, spuse Riker, prima noastră grijă este de a găsi drumul înapoi spre *Enterprise*. Și, dacă n-ați omis să-mi mai spuneți ceva, cred că am putea ajunge la o soluție dacă vom lucra împreună aici, în Depozitar.

– Va trebui să fim atenți la câteva amănunte, spuse Geordi. În primul rând, Shar-Lon controlează Depozitarul de cincizeci de ani, astfel încât știe mai multe despre capacitatea lui și despre felul în care să-l utilizeze decât am putea învăța noi într-un timp scurt și fără nici un ajutor.

– Dar dacă el crede că suntem "Constructorii", interveni Yar, va deveni suspicios în cazul în care-l vom întreba pe el cum să lucrăm.

– Exact, spuse Geordi. Noi știm numai că operează prin intermediul căștii, dar nu știm cum.

– L-am văzut pe Shar-Lon folosindu-o, spuse Yar. Desigur, dacă *el* poate s-o facă...

– Ar putea fi unele capcane pe care nu le cunoaștem și la care nu ne așteptăm, spuse Geordi, amintindu-și ce era să pățească Data din cauza căștii. Dacă l-am face să ne explice, ar fi mult mai sigur. Dar ai dreptate, dacă punem prea multe întrebări, probabil că va deveni suspicios. Și dacă ajunge la concluzia că nu suntem "Constructorii", nu știu cum va reacționa. Fratele lui crede că este inconstant și, din câte am văzut eu, sunt de acord cu el. Încearcă să braveze, dar e într-o stare destul de proastă. Eu și cu Data am fost împreună cu el. E sigur că are controlul asupra Depozitarului chiar și când nu poartă cască. Altfel n-ar fi reușit să fie transportat aici, atunci când a fost lovit de unul din acele otrăvite.

– Deci vrei să spui că trebuie să avem grijă când discutăm cu el, spuse Riker.

– Foarte mare grijă, domnule.

Riker rămase o clipă tăcut.

– Foarte bine, locotenente, spuse el. Voi trei puteți să ajungeți la Depozitar?

Geordi făcu o pauză, privind în jos, spre marginea însorită. În timp ce vorbiseră, se mișcaseră și acum, erau dincolo de stația energetică, chiar în apropierea habitatului.

– Shar-Tel poți să pui în funcțiune una din aceste navete și să ne duci la Depozitar, întrebă el.

– Sunt sigur că sunt și navete pe care să le pot conduce.

– Atunci să începem, spuse Geordi. Apoi către Riker: Am pornit, domnule.

Din acel loc, cu toate că cilindrul abia dacă avea trei metri în diametru, nu mai existau obstacole – era doar un cilindru gol, lipsit de greutate, cu inele de sprijin la fiecare câțiva metri. La propunerea lui Shar-Tel, toți trei se lansară de-a lungul cilindrului.

– Vom ajunge mult mai repede decât "mergând", spuse Shar-Tel, în timp ce pluteau de-a lungul cilindrului. El și Geordi atingeau peretele, apoi se relansau la fiecare al treilea sau al patrulea inel. Data plutea într-o linie absolut dreaptă, folosind inelele numai pentru a-și păstra viteza constantă, față de rezistența aerului.

– Mă tem că n-avem timp de pierdut, spunea Shar-Tel. Fratele meu va deveni tot mai nerăbdător, sau poate chiar mai rău, mai ales că nu i s-a îngăduit să înțeleagă ce-ați vorbit cu colegii voștri.

Un minut, apoi două, cei trei continuară să plutească, Geordi începând să prindă viteză, cu cât căpăta mai multă încredere și mai multă abilitate.

Dar la jumătatea drumului, spre capătul însorit al cilindrului, ajunseră în porțiunea cu cele mai multe secțiuni transparente, vreo douăsprezece la număr, sau chiar mai multe, prin care puteau privi "în jos", în toate direcțiile, spre cele trei văi care aveau aceeași lungime cu habitatul. La început, văile aveau o lungime de numai un metru sau doi, și trecuseră pe lângă ei, aproape fără să înregistreze imaginile. Dar acestea aveau aproape zece metri și imaginile...

– Datal Shar-Tel!

Răsucindu-se prin aer, Geordi reuși să se prindă de unul dintre inelele aflate în centrul secțiunii transparente.

– Ce este, Geordi? întrebă Data prinzându-se și el de inelul care se afla la capătul secțiunii transparente. Dedesubtul lui, Shar-Tel se prinse de inelul următor și privea înapoi, speriat.

– Acolo, jos, se întâmplă ceva, spuse Geordi îndreptându-și atenția spre una dintre văile habitatului.

În jur de douăzeci dintre "oamenii" lui Shar-Lon, îmbrăcați în uniforme albastre, se împrăștiaseră în fața unei uși vopsite în galben, de la capătul vizibil. Ici și colo, câțiva din locuitorii văii – o femeie și un bărbat care lucrau într-una din fermele de mărimea unei grădini, aflată la o sută de metri de capăt, vreo șase tineri care jucau ceva ce ar fi putut să fie o formă de volei, un bărbat mai bătrân care venea dinspre o clădire mai mare, aflată jos, în vale și care părea să fie o zonă unde se pregătea mâncarea, toți se opriră din activitatea lor pentru a privi spre acel capăt.

Din zbor, Geordi mută imaginea vizorului pe imagine telescopică. În timp ce valea părea să-și ia zborul în sus, spre el, văzu că fiecare din cei care purtau uniforme albastre aveau

câte o armă primitivă, ca cei trei care îi atacaseră în Depozitar.

Și chiar lângă una din ușile aflate la capăt, urmărind cum înaintează spre el grupul în uniformă și aruncând câte o privire spre celelalte două văi, era ajutorul lui Shar-Lon, Kal-Nar. Geordi îl văzuse o singură dată, atunci când îi condusese pe bătrâni afară din încăpere, dar chipul lui ca de vultur, nu era ușor de uitat.

– Shar-Tel, strigă Geordi, am impresia că acest Kal-Nar, împreună cu mulți din oamenii fratelui tău, vrea să dea o lovitură. Cred că acum nu mai e nici o îndoială că el e cel care a pus bomba. Și tot el a tras cu urechea.

Cu o strâmbătură, Shar-Tel se aruncă spre secțiunea transparentă și, timp de câteva secunde, privi în jos, spre vale. În timp ce privea, chipul său pălea iar în infraroșu, reacția era mult mai pronunțată.

– Așa este, spuse Shar-Tel aproape cutremurându-se, în timp ce întoarse spatele scenei de dedesubt și porni din nou spre capăt. Dar asta înseamnă că acționează chiar mai rapid decât mi-a fost mie teamă. Acum, când

știe că sunt viu – că *am fost* tot timpul viu – și nu numai că vreau să distrug Depozitarul, având și ajutor caută locul unde am stat și pe oamenii care m-au adăpostit în ultimii zece ani. Dumnezeu știe ce va face dacă – îi găsește.

– Crezi că le-ar face vreun rău? întrebă Data cu inocență în timp ce pornea alături de Geordi, în urma lui Shar-Tel.

– Sper foarte mult să mă înșel, spuse Shar-Tel peste umăr, dar eu mă tem că e în stare de absolut orice.

– Dar fratele tău, *el* cu siguranță îl poate stăpâni, spuse Geordi. Pot lua legătura cu Depozitarul chiar acum și să-i spun lui Shar-Lon ce face Kel-Nar.

Shar-Tel se strâmbă din nou.

– Dar asta ar însemna să-i spui despre mine, despre părerea pe care o am în legătură cu modul în care a folosit Depozitarul. Chiar dacă voi fi față în față cu el atunci când i se va spune... Clătină capul. În situația de față nu pot să știu cum va reacționa, chiar dacă ne crede. Și, cu ajutorul puterii pe care o stăpânește prin intermediul Depozitarului, ar putea fi cu mult mai periculos decât Kel-Nar.

Geordi își mai făcu o dată vânt. Nu putea să nu fie de acord. Își aminti continua stare emoțională și de tulburare pe care o avusese Shar-Lon tot timpul în care el și Data fuseseră împreună cu el.

Și apoi, ajunseseră la capătul însorit al cilindrului, a cărui ieșire ducea la hangarul în care se aflau navetele. Fără ajutorul acelor binevenite inele de sprijin, se mulțumiră să "meargă", în timp ce Shar-Tel privea fiecare navetă.

– Asta, spuse el arătând spre o navetă alăturată celei pe care o folosise Shar-Lon. Spre deosebire de celelalte, naveta era echipată cu un mecanism care îi permitea să se cupleze cu o altă navă.

– Dacă n-a fost schimbat codul...

Brusc, o altă ușă a hangarului se deschise și apăru o pereche de uniforme.

Capitolul Treisprezece

– Verificarea sistemelor senzoriale, completă, căpitane, spuse Wolf. Forme de viață humanoide pe a patra planetă, dar nici o dovadă a unei tehnologii avansate. Toți sateliții par să fie naturali.

– Nici un răspuns la emisia pe frecvență pentru subspațiu și nici pe o altă frecvență, în subspațiu sau standard, raportă locotenentul Brindle de la pupitrul tehnic.

– Consilier? Picard privi spre Troi, dar ea nu făcu decât să clatine capul.

– Nu simt nimic, spuse ea în șoaptă.

Picard dădu din cap și închise, pentru o clipă, ochii.

– Foarte bine. Domnule Gawelski, spre următorul sistem, cu viteză maximă.

Pentru o clipă, toată lumea îngheță. Apoi, aproape simultan, cele două uniforme prinseră armele cu proiectile.

Dar înainte să poată termina mișcarea, Data folosi fazerul. Una dintre armele cu proiectile n-a fost atinsă, dar cealaltă, pe care proprietarul ei o ridică în momentul în care Data lansă a doua undă din fazerul lui, se învârti prin aer. Geordi se înălță cât de sus putu și o prinse în momentul în care îi trecu pe deasupra capului. Data se îndreptă grăbit spre cealaltă și o luă. Ochii lui Shar-Tel se măriră uimiți, dar apoi începu să zâmbească.

– Nu mă mai mir că fratele meu a crezut că sunteți "Constructorii", spuse el privind cum Geordi îi înmâna lui Data cel de al doilea pistol.

Apoi, aruncând o ultimă privire umanoizilor în uniformă care rămăseseră în nesimțire, se urcară în navetă.

Odată ieșiți prin sasul habitatului, îi mai despărțeau câteva minute de Depozitar. Deși

absolut lipsită de formă, imaginea spectrografică pe care o avea Geordi releva locuri unde puteau fi ascunse fazere și orificii pentru unde de teleportare.

– Oricare ar fi materialul din care sunt făcute obiectele care se află în aceste locuri, spuse el, pare să aibă calitatea de a deveni transparent la cele mai multe forme de energie – cu excepția anumitor porțiuni ale spectrului electromagnetic, incluzând totul, de la mijlocul spectrului infraroșu, la mijlocul spectrului ultraviolet, perceput de cele mai multe forme vii care trăiesc pe planete de clasă M.

Lui Data i se păru numai o versiune mai mică, a navei părăsite. După dimensiunile exterioare, era clar că încăperea în care el și Geordi fuseseră înainte, ocupa mai puțin de a zecea parte din spațiu. În afară de miezul de antimaterie și de câteva indicații privind circuitele de transportare din apropierea sasului, tricorderele nu semnalizau mare lucru. Un fel de ecranare funcționa în mod clar. Senzorii de pe *Enterprise* ar fi reușit să o penetreze, dar nu și tricorderele lor.

– Suntem chiar afară, spuse Geordi, apăsând ușor pe insigna emițător. Suntem gata să ne cuplăm la sasul din afară.

– Suntem gata, răspunse vocea lui Riker. Am încercat să-l pregătim cât am putut pe Shar-Lon – fără să intrăm în prea multe amănunte și fără să ne dăm de gol.

Geordi se gândi să-l întrebe dacă Shar-Lon putea să-i transporte pe Depozitar, fără să mai fie nevoie să treacă prin faza de cuplare și de pătrundere prin sasul exterior, dar renunță la idee. Neștiind cum va reacționa Shar-Lon la cele ce urmau să-i spună, lui Geordi i se păru mai sigur să știe naveta cuplată. Dacă se întâmpla ce era mai rău și dacă Shar-Lon ar fi reacționat închizând Depozitarul și prinzându-i pe toți înăuntru, ar mai fi rămas soluția de a tăia cu ajutorul fazerelor un drum printre cele două valve ale sasului, pentru a putea ieși. Deși, se gândea el, nu le-ar fi fost de mare folos să se fi întors pe navetă, apoi în habitat, având în vedere cum se derulau faptele.

Dar măcar era o posibilitate, pe care altfel n-ar fi avut-o.

În cele din urmă, cuplarea se termină cu bine și ei se găsiră în întunericul din sasul exterior.

Încă o dată, Geordi simți cum era prins de unda de teleportare și văzu vâlvătaia de energii din jurul lui.

În sasul interior, Data încercă să deschidă ușa. Geordi îl apucă de braț pe Shar-Tel și îl așeză în colțul ușii, în așa fel încât să nu fie văzut imediat ce ușa urma să se deschidă.

Cu un scrâșnet, ușa interioară de deschise.

Shar-Lon stătea umil, într-o parte, legănându-se ușor în gravitația zero, iar pe față i se citea ușurarea că s-au întors. Riker și Yar, îmbrăcați tot cu costumele lor, doar cu casca scoasă de pe cap, așteptau la câțiva metri de ușă, în fața camerei de hibernare care era goală și a piedestalului ei.

Reținându-și impulsul de a-i îmbrățișa pe amândoi, Geordi se întoarse spre Shar-Lon, dând o atenție deosebită profilului în infraroșu al bătrânului. Pentru moment părea aproape normal.

– Shar-Lon, începu el cu grijă, mă bucur să văd că nu ți s-a întâmplat nimic, așa cum nu ni

s-a întâmplat nici nouă. Bănuiesc că ai ajuns atât de repede aici, folosind unul dintre Daruri.

– Așa a fost, spuse bătrânul repede, aproape nerăbdător. Regret profund că n-am putut să vă aduc și pe voi în același mod.

– S-ar fi putut să nu reușești, spuse Geordi. S-a dovedit că oamenii care ne-au atacat, de fapt nu doreau să ne ucidă. Nu voiau decât să stea de vorbă cu noi.

Shar-Lon făcu ochii mari.

– Dar explozia? Au văzut-o și superiorii voștri. Mi-au spus că erați aproape...

– Am scăpat fără nici o rană, îi tăie vorba Geordi. Dar explozia a fost pusă la cale de alt grup, nu de cei care au vrut să vorbească cu noi.

Shar-Lon se încordă:

– Asta înseamnă că știți cine e răspunzător pentru asta? Spune-mi și-i voi pedepsi așa cum dorești.

– S-ar putea s-o faci, spuse Geordi. La aceste cuvinte Riker îi aruncă o privire întrebătoare și Yar îl privi nedumerită. Dar mai întâi, trebuie să-ți spunem ceva. Cei care au vrut să vorbească cu noi... Geordi făcu o pauză

și trase aer în piept... Ei... conducătorul lor voia să ne vorbească despre felul în care ai folosit tu Darurile.

Brusc, Shar-Lon păli. În infraroșu, reacția era mult mai puternică. Dar pe urmă, aproape la fel de brusc, trăsăturile bătrânului se încordară într-o atitudine sfidătoare.

– Cine este acel așa-numit "conducător"? întrebă el. Și ce prostii a îndrăznit el să vă spună?

– Cunoșteai existența acestui grup, Shar-Lon?

– V-am spus că sunt câțiva nebuni care mi s-au opus – chiar acei care au vrut să vă omoare atunci când ați venit și care mi-au omorât propriul frate.

Brusc, înainte ca Geordi să-l poată opri, Shar-Tel apăru de după ușă.

– Noi nu suntem nebuni, spuse Shar-Tel și *nu* am încercat să omorâm pe nimeni nici acum, nici altă dată și cu atât mai puțin pe tine. Ajutorul tău, Kel-Nar a fost cel care a încercat, dar nu a reușit.

– Shar-Tel? E imposibil! Tu... Brusc, Shar-Lon, palid la față se agață de Riker și de

Yar. Asta e o încercare! Știu că Darurile voastre pot produce iluzii și asta este una dintre ele! Dar de ce? Mi-ați spus deja că am folosit bine Darurile...

-Eu nu sunt o iluzie, spuse Shar-Tel, apropiindu-se de Shar-Lon, până când îl prinse de brațe și îl obligă să se uite la el. Eu sunt la fel de real ca și tine.

– Nu! strigă Shar-Lon smucindu-se și lovindu-se de Riker. Ei știu să folosească Darurile mai bine ca mine, pentru a da consistență iluziilor lor, asta e tot!

Shar-Tel clătină capul, apoi privi spre Geordi și spre Data.

– Spuneți-i! Spuneți-i că sunt real! Spuneți-i adevărul despre ceea ce a făcut!

– Adevărul? Aproape că urlă Shar-Lon. Care adevăr? Adevărul e că am folosit Darurile ca să salvez lumea noastră de o distrugere inevitabilă. *Ăsta* e adevărul!

– Ăsta este adevărul *tău*, nu al nostru! Și orice ai fi făcut cu mult timp în urmă, ce ai făcut de atunci încoace a fost un dezastru. Ai trădat...

– Nu! N-am să ascult fantoma asta care minte! Privirea lui Shar-Lon se agață implora-

toare de chipul lui Geordi. Dacă vrei să mă pui la încercare, voi face bucuros tot ce vei dori, dar nu mă supune acestei minciuni crude! Ți-am arătat cum am folosit Darurile voastre! Dacă vrei să mai vezi...

– Nu este nici o minciună, Shar-Lon, spuse Geordi, simțind durerea bătrânului chiar în inima lui. Îmi pare rău, dar fratele tău este real. N-a fost omorât acum zece ani. A scăpat de explozie, așa cum am scăpat toți trei cu câteva minute în urmă. Și este puțin adevăr și în ceea ce spune el. Oricât de bine ai fi folosit la început Darurile...

– Dar tu mi-ai *spus*...

– N-am știut cum ai mai folosit Darurile în continuare, spuse Geordi, dându-și seama că nu se descurca prea bine, dar incapabil să găsească o soluție mai bună acum, când Shar-Tel adusese acele acuzații, dar acum când...

– Atunci am eșuat! Am fost Alesul, dar am eșuat! Acum nu pot decât să vă înapoiez Darurile și să vă las stăpâni ai Depozitarului.

Brusc, Shar-Lon tăcu, cu ochii închiși strâns. Fruntea i se încruntă de atâta concentrare.

O clipă mai târziu, energiile teleportoare îl învăluiră și dispăru.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, cu mintea și trupul arzând de rușine, Shar-Lon activă ultimul Dar – ultimul Dar pe care avea să-l folosească vreodată. Simți cum Darul îl cuprinde, văzu sclipirea palidă care-l învăluia și îl lua cu sine. Din câte știa, Depozitarul urma să dispară pentru ultima oară din fața ochilor lui.

Brusc acea imitație de gravitație îl cuprinse și trupul lui, deja îngreunat de șocul produs de cuvintele "Constructorilor", fu rostogolit în patul din încăperile lui.

Nu făcu nici un efort să se ridice, nici un efort să se miște.

Încet, durerea din stomac dispăru lăsând loc unui gol cu atât mai dureros.

Eșuase.

Fusese cel Ales și eșuase.

Așa cum stătea întins pe cearșafurile șifonate, încercând să accepte copleșitorul dezastru care se abătuse fără veste asupra lui, fragmente de amintiri, aparent reprimate și

aproape uitate – sau pur și simplu atât de distorsionate încât nu mai puteau fi recunoscute – de cincizeci de ani, începură să se adune, dureroase în conștiința lui.

Erau amintiri despre prima lui întâlnire cu Depozitarul, dar amintiri a ceea ce simțise, nu a ceea ce se întâmplase. Evenimentele centrale nu dispăruseră în uitare, numai sentimentele care le însoțiseră, motivațiile pe care și le atribuise, amănuntele cu care înfrumusețase din ce în ce mai mult, de-a lungul anilor, această întâlnire.

În ciuda celor ce afirmase întotdeauna, în ciuda a ceea ce el însuși ajunsese să creadă de-a lungul anilor, acum își amintea – își permitea să-și amintească – cum de la bun început fusese înspăimântat de Depozitar, atunci când îi apăruse în fața ochilor. Dar nerăbdarea lui, dorința înflăcărată de a vedea ce era acel obiect misterios, fusese mai puternică decât frica și acționase. Dar în timp ce plutea încet de la navetă spre Depozitar, mintea lui a avut timpul necesar să gândească rațional la ceea ce făcea și teama s-a transformat în groază, o groază mai puternică decât nerăbdarea și curiozitatea.

Dar nu se întorsese, nici nu se retrăsese. Oricare ar fi fost sentimentele lui atunci, care aproape îl paralizaseră, el nu se întorsese și începuse să se convingă de faptul că el n-ar fi fost *capabil* să se întoarcă. Ceva îl împingea să meargă mai departe, chiar în interiorul Depozitarului, își spusese el la vremea aceea, cu toate că de atunci pretinsese că singurul motiv pentru care se îndreptase spre Depozitar fusese presimțirea a ceea ce avea să urmeze, o presimțire inspirată de revelația Semnelor.

Și atunci când fusese, pur și simplu, absorbit de peretele Depozitarului și. tras în interior, aproape că leșinase de groază.

Numai când se trezi luând, în mod inexplicabil, casca costumului spațial pe care o puse pe capul lui, un oarecare sentiment de calm își făcu simțită prezența. Întregul trup începuse să-i tremure și pe dinăuntru și pe dinafară, dar ciudat, odată cu tremurul dispărea și teama.

Dar pe urmă, începu să-și amintească lucruri pe care nu le știuse niciodată și teama reveni.

Încet, cu durere, "își aminti" cum să folosească Darurile. Și, așa cum își amintea, Darurile deveniseră un fel de prelungire a propriului său trup, de parcă noi organe senzoriale și noi membre îi apăruseră din acel trup.

Și când totul se sfârșise, când prima imersiune în natura Darurilor luase sfârșit și un fel de pace și liniște îl cuprinseră, atunci știu că îi fusese dată nu numai capacitatea dar și obligația – datoria – de a folosi acele Daruri pentru a distruge armele care-i amenințau planeta.

Abia atunci își dădu seama ce prevestiseră semnele, și nu atunci când, cu minute sau cu ceasuri în urmă, lumea se înroșise în fața ochilor lui. Orice-ar fi spus altora de-a lungul anilor, orice-ar fi spus chiar și "Constructorilor" cu câteva ceasuri în urmă, orice ar fi ajuns să creadă chiar el după atâția ani, atunci își dăduse seama că el este cel Ales și nu când apăruse pentru prima dată Depozitarul. Atunci își dăduse seama că soarta lumii fusese pusă în mâinile lui.

În acel moment nu avusese timp să se gândească, nu avusese timp să-și dea seama care vor fi acțiunile lui. Abia ieșise din acea stare, când prima rachetă se îndreptă șuierând spre el venind dinspre unul din sateliții dușmani. I se păruse că Darurile fuseseră cele care-i detectaseră apropierea și-l treziseră pentru a o înlătura.

Și o înlătură. Cu acel simț pe care nu-l avusese niciodată și pe care nu-și imaginase niciodată că-l va avea, localiză chiar miezul rachetei.

Și o distruse.

Și o distruse și pe următoarea.

Distrusese fiecare rachetă care fusese trimisă împotriva lui, în acele prime ore.

În sfârșit, când fu din nou capabil să se cufunde în acele Daruri, își aminti cum să folosească Darurile nu numai pentru a distruge rachetele, ci cum să caute și să distrugă fiecare rachetă nucleară aflată pe planetă sau orbitând în jurul ei.

Când totul se termină, când știu că ultima rachetă nucleară fusese distrusă, nu-și mai aminti dacă distrugerea lor fusese ideea lui sau o idee impusă de "Constructori".

Dar acum nu mai avea importanță.

Cu ajutorul acelor Daruri salvase lumea de ea însăși.

Și, timp de cincizeci de ani o *păstrase* în siguranță.

Orice ar fi spus fratele lui, orice ar fi spus chiar și "Constructorii", el *salvase* lumea!

Brusc se ridică, și rușinea care îl cuprinsese se transformă în sfidare.

Dar în momentul în care se ridică, observă încăperea în care se afla.

Pentru prima dată, după atâția zeci de ani, văzu cu adevărat încăperea – carpeta de pluș, mobila atât de luxoasă, picturile și hologramele și se îngrozi în fața răsfățului pe care îl dezvăluia.

Și, privind în jos, se uită la uniforma lui galbenă. Pentru prima dată își dădu seama cât era de țipătoare, cât de nebunească și ce umilitor de inutilă.

Și, cu toate că nu era nimeni în încăpere, cu ochii minții se văzu asaltat de sutele, poate de miile de reprezentări ale propriului său chip, exprimând o blândețe prefăcută și care îl privea de după uși, de după pereți și de după ferestre,

de peste tot în Lumea Gardienilor Păcii, chiar și de pe uniformele oamenilor lui.

Își aminti cum începuseră toate astea, în acele prime zile de euforie: "simbolismul unificator" al culorii păcii, "simbolismul inspirator" al propriei sale imagini, imaginea unui om – a unui Gardian al Păcii – care, în câteva zile a pus capăt amenințării cu distrugerea planetei.

Și atunci, își aminti el și un nou val de rușine îl cuprinse, atunci fiecare clipă îl încântase; adularea și invidia celorlalți Gardieni ai Păcii, puterea și conștiința că, dintre toți oamenii, el era cel Ales.

Și, în decadele care au urmat, pur și simplu a perpetuat situația asta, acceptând-o fără să se gândească, până când n-a mai fost conștient de ceea ce făcea, de felul în care începuse totul și pentru ce.

Nu mai fusese conștient, până acum, că oricare ar fi fost realizările sale, se făcuse de râs.

Și dacă fusese atât de orb la lucruri atât de evidente, ca expunerea inutilă a chipului său, cât de bună fusese judecata lui în situații mai importante?

Fusese justificată distrugerea flotei de navete spațiale? Sau fusese numai un capriciu provenit din furie?

Refuzase să permită oamenilor de știință să studieze Depozitarul de teamă ca studiile lor să nu strice Darurile și acestea să nu mai poată fi reparate? Sau pentru că ar fi învățat cum funcționează Darurile, ar fi învățat să le multiplice și astfel să-i micșoreze și apoi să-i distrugă puterea?

Altruism? Sau răzbunare și nebunie?

Nu era de mirare că acei "Constructori" îl lăudaseră.

Dar el ar fi trebuit să rămână acolo, să-i înfrunte, să accepte orice pedeapsă li s-ar fi părut lor potrivită. Ar fi fost cea mai onorabilă soluție pentru el.

Dar el nu trecuse nici această încercare.

El se retrăsese, un act de lașitate și acum, nu putea decât să aștepte neajutorat, până când acei "Constructori" îi vor da pedeapsa. Își dădea foarte bine seama că, retrăgându-se copilărește, nu mai putea evita această pedeapsă.

Dar dintr-o dată, își dădu seama că mai trebuia să facă ceva.

Era vinovat de propriul său eșec dar mai era vinovat și că lăsase Lumea – pe Gardienii Păcii pe care el îi crease – îi lăsase să afle de acest eșec. Era vina lui că-i lăsase să afle că eșecul nu era al *lor*, ci îi aparținea în întregime lui.

Când se ridică de pe pat, Shar-Lon își simți vârsta pentru prima oară în viața lui. Deschise ușa liftului ferindu-și privirea de acel chip stilizat, care îl privea de pe peretele din față și care acum i se părea grotesc. Câteva clipe mai târziu, intra în încăperea în care se întrunea Consiliul Bătrânilor. Acum era goală, dar tot acolo fusese duși "Constructorii", acolo îi primise după "întâmpinarea" criminală pe care le-o făcuse pe Depozitar, Ko-Ti. Și de acolo sperase el că-i va face să vorbească Lumii, să vorbească Gardienilor Păcii care fuseseră, pe vremuri, camarazii lui.

Dar acum...

Cu un efort care-i făcu mâna să tremure, apăsă pe butonul care-l punea în legătură cu ajutorul lui, Kel-Nar.

Așteptă, compunându-și în minte dureroasa confesiune pe care avea s-o facă.

Apoi, glasul lui Kel-Nar se auzi...

– Shar-Lon, spuse ajutorul lui, apoi începu să vorbească înainte ca bătrânul să apuce să spună o vorbă... Unde-ai fost? Trebuie să vorbim! Acum! Creaturile astea care-și spun "Constructori" *sunt niște impostori*!

Câteva secunde, Shar-Lon rămase uimit, în timp ce gândurile i se învârteau în cap, dar brusc, un sentiment de eliberare îl cuprinse, își aminti ultimele șase ore și își dădu seama că ceea ce spunea Kel-Nar era foarte adevărat.

Erau într-adevăr niște impostori.

Adevărații "Constructori" i-ar fi îngăduit să-i aducă în stare de inconștiență cu propriile lor Daruri?

Adevărații "Constructori" n-ar fi fost capabili să vină și să plece din Depozitar fără ajutorul navetelor primitive ale Gardienilor Păcii?

Adevărații "Constructori" le-ar fi îngăduit să-i captureze cu atâta ușurință în hangar?

Adevărații "Constructori" nu s-ar fi întors singuri, imediat pe Depozitar așa cum făcuse el însuși?

– M-ai auzit, Shar-Lon? strigă Kel-Nar, în timp ce mintea lui Shar-Lon revenea la lumea din jurul lui. Sunt impostori!

– Am auzit, spuse Shar-Lon cu o strâmbătură. Toate gândurile rușinii și eșecului îi zburaseră din minte la auzul celor spuse de Kel-Nar.

– Trebuie să facem imediat un plan, spuse repede Kel-Nar. Sunt sigur că înțelegi asta. Trebuie să fim pregătiți dacă or să vină mai mulți.

– N-are de ce să-ți fie teamă, spuse cu slăbăticie Shar-Lon. Pot să mă descurc cu ei.

– Oricum, trebuie să vorbesc cu tine înainte să te întorci în Depozitar. Chiar dacă sunt impostori, au puteri mai presus de ale noastre. Am aflat lucruri de care trebuie să ținem seama.

– Ce fel de lucruri, Kel-Nar?

– Lucruri despre care nu putem vorbi decât față în față, în secret, spuse Kel-Nar și în vocea lui se simțea disperarea.

Shar-Lon se strâmbă:

– Cum dorești. Eu sunt în camera Consiliului Bătrânilor.

Întrerupând legătura cu Kel-Nar, Shar-Lon se întoarse și dădu la o parte draperiile. Imaginea Lumii Gardienilor Păcii, care îl inspira de fiecare dată, acum îl ajuta să uite consecințele stării emoționale pe care o avusese. Încet, reuși să-și controleze din nou gândurile.

Apoi, cu o satisfacție sălbatică se concentră atât de tare, încât nu mai auzi pașii de pe coridor, care se îndreptau spre camera în care se afla. Reuși să refacă legătura cu Darurile și începu o serie de comenzi mintale, care urmau să-l scape de acești impostori o dată pentru totdeauna și de blasfemia de a-l condamna pe el.

Capitolul Paisprezece

– Shar-Lon! Nu! țipă Geordi în timp ce câmpul de teleportare strălucea în jurul bătrânului. Avem nevoie de ajutorul tău!

Dar era prea târziu. Shar-Lon dispăruse.

– Unde este? întrebă Riker încruntat. Shar-Tel, poți să ne faci legătura cu el? Poți să-l aduci înapoi?

Shar-Tel clătină capul, dar pentru o clipă nu spuse nimic, doar trase adânc aer în piept, ca pentru a se întări.

– Sper că este în camera lui, acolo unde va fi în siguranță, măcar pentru un timp, spuse el în cele din urmă. Mă îndoiesc că am putea

ajunge la el, dar nu l-aș aduce înapoi nici dacă aș putea.

– Dar este singurul care știe cum să comande aparatura de aici... începu Riker, dar se întrerupse brusc și se încruntă. Doar dacă *știi* tu cum.

Chiar înainte să termine ce avea de spus, Yar îndreptă pușca fazer spre bătrân.

– Nu te apropia de cască! țipă ea.

Shar-Tel se plecă, dar apoi își reveni imediat. Poate își amintise cum găuriseră Giordi și Data metalul cu ajutorul fazerelor.

– Așteptați! Dacă vă folosiți armele... M-ai putea omorî, dar o clipă mai târziu, toți ați fi în stare de inconștiență. Până să vă treziți...

– Are dreptate locotenente, spuse Geordi întrerupându-l. Vorbind foarte repede, făcu un mic rezumat al atacului supra lui și a'lui Data.

– Am reușit să trag cu fazerul o singură dată, ca să-i adorm, dar m-am prăbușit – chiar și Data s-a prăbușit – înainte să pot trage a doua oară. Presupun că este vreun sistem automat de apărare.

– Presupun că ați avuț noroc că nu s-a evaporat întreaga navă, se răsti Riker, apoi se întoarse spre Shar-Tel.

– Știi cum să umbli cu echipamentul care se află aici?

– Nu! Numai fratele meu... Te rog, lasă-mă să-ți explic repede! Trebuie să fac ceva înainte să fie prea târziu.

– Ce? Ce trebuie să faci?

– Pe suprafața planetei sunt douăsprezece nave, pregătite să fie lansate în orice moment, spuse Shar-Tel. Acum, când fratele meu nu se află, temporar, la controlul Depozitarului, este momentul să fie lansate.

– Ce fel de nave sunt astea? întrebă Riker. Au vreo legătură cu dorința voastră de a distruge Depozitarul?

Shar-Tel dădu din cap:

– Au, dar nu ăsta este motivul pentru care trebuie să le lansăm imediat.

– Atunci care este?

– Să-l oprim pe Kel-Nar și pe oamenii lui cât timp mai avem o șansă, spuse Shar-Tel, apoi începu să schițeze în grabă ceeea ce el, Geordi și Data văzuseră în habitat.

– Sunt sigur că începe arestarea. Precis a auzit tot ce am vorbit cu oamenii tăi, înainte să descoperim și să distrugem aparatul de

ascultare. Foarte important e faptul că el crede cu siguranță că, pentru a se folosi de Daruri, nu trebuie decât să intre în Depozitar și să-și pună casca pe cap. Până acum, singurul motiv pentru care nu l-a omorât pe fratele meu, era convingerea că trebuie să-l facă pe Shar-Lon să-i predea conducerea Depozitarului.

– Deci tu l-ai aruncat pe fratele tău chiar în mâinile lui.

– Numai dacă întârziem. Navele sunt pregătite în orice clipă și se pot întâlni cu Lumea Gardienilor Păcii în două ore. În starea în care era Shar-Lon; mă tem că va ieși din camerele lui mai devreme. Kel-Nar nici măcar nu va ști că el este acolo. Va presupune că Shar-Lon este încă aici, în Depozitar și se va concentra să-i atace pe cei care m-au urmat. Până când va rezolva problema asta, navele vor fi aici.

– Dar dacă nu l-ai fi făcut pe fratele tău să dispară, spuse Riker, dacă ar fi rămas aici, sunt sigur că l-am fi convins...

– Să îngăduie lansarea navelor care să se apropie de noi fără să pățească nimic? Shar-Tel clătină capul. Este o posibilitate, dar

foarte puțin probabilă. În starea de nebunie în care este, mai curând ar fi ajuns la concluzia că voi nu sunteți "Constructorii" ci numai participanții la un plan menit să-i fure Darurile. De fapt se poate să fi ajuns deja la concluzia asta, de vreme ce a avut timp să se gândească și să facă presupuneri pe marginea a`ceea ce s-a întâmplat. S-ar putea chiar să încerce să se întoarcă și ăsta e un motiv în plus, să ne mișcăm repede.

– Nu uitați că putem controla unele dintre Daruri fără să folosim casca. S-ar putea să fiți obligați să-l adormiți în momentul în care va apărea, dar asta va avea ca rezultat adormirea tuturor de către Depozitarul însuși. Și asta îl va lăsa fără apărare, la cheremul lui Kel-Nar, care este unul din puținii pe care Depozitarul îl va admite fără confirmarea expresă a fratelui meu. Dar până când ne vom trezi noi – dacă Kel-Nar ne va mai îngădui să ne trezim – el ar putea controla toate Darurile, așa cum o face fratele meu. Și în mâinile lui...

Shar-Tel clătină capul.

– Spre deosebire de fratele meu, pe el îl interesează un singur lucru: puterea. Până

acum, cu excepția a doi sau trei dintre cei mai apropiați lui, toți ceilalți sunt convinși de loialitatea lui față de fratele meu. A avut puteri limitate, dar din momentul în care va ști să folosească toate Darurile, ar putea să nu...

– S-ar părea că te-ai gândit foarte bine la toate, îl întrerupse Riker. Dar de ce a îngăduit fratele tău să fie construite aceste nave?

– El nu știe de existența lor.

– Dar dacă era capabil să descopere și să distrugă toate rachetele cu cincizeci de ani în urmă, chiar și pe cele de la sol...

– Acelea erau rachete nucleare. Ori Shar-Lon i-a mințit pe toți în ultimii opt ani și chiar nu știa de aceste nave, ori Darurile au unele limite. Atâta vreme cât o rachetă – sau orice altceva – rămâne pe suprafața planetei, sau în pământ, sau sub apă – poate fi detectată numai dacă are încărcătură nucleară sau energie atomică. În momentul în care o rachetă a fost lansată, din momentul în care iese din atmosferă și se apropie de orbită poate fi detectată, indiferent de încărcătura ei.

Riker îl privi o clipă pe bătrân, apoi se întoarse spre Geordi:

– Locotenent La Forge, care e părerea ta? Spune adevărul?

– N-am văzut nimic care să indice că n-ar spune adevărul. Dar nici când a fost vorba despre Shar-Lon nu mi-am dat seama ce are de gând, decât atunci când a fost prea târziu.

– Chiar dacă presupunem că spune adevărul, vorbi Yar, ce se întâmplă cu oamenii care ar veni cu navele? Ochii ei albaștri se măriră, întrebători, atunci când se întoarseră spre Shar-Tel. Cine sunt? Și cum de ai încredere în ei?

Shar-Tel păru surprins de întrebările prostești ale lui Yar.

– Sunt oameni cu care grupul nostru a intrat în contact cu mai mulți ani în urmă. Consideră ca și noi că...

– Cum poți fi sigur?

– Am lucrat ani de zile împreună cu ei, spuse bătrânul. Țelurile noastre sunt aceleași – să scoatem din uz Depozitarul, dacă este posibil, sau dacă nu, să facem în așa fel încât Darurile lui să nu mai fie folosite niciodată.

– Și oamenii din habitat – din așa numita voastră Lume a Gardienilor Păcii? Ce vor face aliații voștri cu *ei*?

– Nimic, cu excepția lui Kel-Nar și a doi, trei oameni care sunt în preajma lui.

Yar clătină capul furioasă.

– Vorbești de parcă ar fi un joc, Shar-Tel! Un joc în care fiecare joacă după anumite reguli – regulile *tale*! Fratele tău a fost un dictator, un despot. El a condus planeta asta în ultimii cincizeci de ani. S-o spunem pe-a dreaptă, oamenii de pe planetă nu-l plac pe el, dar nu te plac nici pe tine. Ce te face să crezi că, odată veniți în lumea voastră, nu-i vor curăța pe *toți*?

O clipă nimeni nu spuse nimic. Shar-Tel părea dintr-o dată obosit, dar își reveni imediat și asemănarea cu Picard îl șocă din nou pe Geordi.

– Nu, spuse bătrânul, nu sunt atât de naiv să nu mă fi gândit la posibilitatea asta. Cu toate astea, când mă gândesc la alternativă – deținerea acestei puteri de către fratele meu sau, mai rău, de Kel-Nar – nu văd dacă mai avem o altă șansă. Trebuie să riscăm. Și dacă pierdem, dacă fiecare Gardian al Păcii este omorât în timpul evenimentelor, prețul pe care îl vom plăti nu va fi așa de mare.

Yar continuă să se mai uite încruntată la Shar-Tel, dar apoi încuviință din cap.

– Destul de adevărat, spuse ea, dacă regimul dictatorial ia sfârșit. Dacă unul dintre prietenii tăi de jos nu ia totul de la început.

Shar-Tel clătină capul cu convingere.

– Noi toți – oamenii mei de aici și cei de pe planetă – am văzut destulă violență, cât să ne ajungă pentru o viață. Acum vrem să construim, nu să distrugem – dar fără ajutorul unei tehnologii străine. Putem și vom avea pacea, învățând să avem încredere unii în alții și să reușim să trecem peste neînțelegeri pentru că, sincer, nu avem altă cale pentru a supraviețui. Aruncă o privire spre cască. Aș putea distruge Darurile chiar în clipa asta dacă aș crede că pot, dar nu-mi închipui că ar putea fi atât de simplu ca atunci când ai arunca pe jos lucrul ăsta blestemat.

– Și eu mă îndoiesc, spuse Yar. În orice caz, continuă ea bătând cu palma pe pușca fazer, dacă lucrurile nu merg așa cum speri tu, merită să trag o dată, ca ultimă soluție. Astea pot face multe stricăciuni, în foarte puțin timp.

Brusc, se întoarse spre Riker:

– Părerea mea e să-i permitem lui Shar-Tel să-și trimită mesajul.

Riker aprobă din cap:

– Bine.

Bătrânul își ascunse o mică scânteie din privire.

– Mulțumesc. Va trebui să mă întorc la navetă, să folosesc radioul de acolo.

– Foarte bine. Locotenent La Forge, du-te cu el!

– Am înțeles.

O clipă mai târziu, amândoi intrau în sas și Data închise ușa în urma lor. Înăuntru, sub vizorul prin care Geordi îl urmărea cu mare atenție, Shar-Tel se îndreptă spre ușa interioară. O clipă mai târziu, energiile transportoare îi învăluirā și amândoi se aflară în sasul exterior.

Shar-Tel răsuci încuietoarea și acum, amândoi se aflau în navetă.

Trecură aproape cinci minute până când Shar-Tel reuși să ia legătura cu unul din oamenii lui.

– Shar-Tel! se auzi o voce strigând în radioul navetei, ce s-a întâmplat? Kel-Nar ne va închide pe toți dacă...

– A vost vina mea, La-Dron, îl întrerupse Shar-Tel. Am fost neglijent, dar am să-ți explic mai târziu. Acum ia legătura cu navele! Spune-le să se lanseze imediat!

– Dar Depozitarul...

– E sub control – cel puțin pentru moment. Grăbește-tel Ar putea fi unica șansă de a mai avea pace.

Urmă o scurtă clipă de tăcere apoi:

– Îi voi anunța imediat.

Și radioul rămase tăcut.

– Și acum, domnilor, vocea lui Yar se auzea în emițătorul lui Geordi, vă propun să începem să aflăm câte ceva despre Darurile astea. Ar fi bine dacă înainte să înceapă ostilitățile, am găsi ceva care să ne ducă înapoi la bordul lui *Enterprise*.

– De acord, spuse Riker. Locotenent La Forge, parcă ai spus că ai mai încercat o dată casca.

– Da, răspunse Geordi intrând în încăpere împreună cu Shar-Tel. Presupun că sunt cel mai potrivit canditat care s-o încerce din nou. Atunci când a încercat-o Data era să-l omoare, pur și simplu. Geordi continuă să-și explice

teoria, conform căreia, casca analiza unele aspecte, fizice sau mintale a celui care o purta și, dacă aceste aspecte nu se potriveau datelor introduse în cască de așa-numiții "Constructori", aceasta încerca să-l ucidă.

– Se pare că Shar-Lon și cu mine suntem aproape de aceste date, spuse în încheiere Geordi, de vreme ce ne-a acceptat pe amândoi. În orice caz, nu m-ar deranja dacă unul dintre voi ar sta foarte aproape de mine și ar fi gata să mi-o scoată de pe cap, în caz că se răzgândește.

– Desigur, spuse Riker. Te vom urmări și pe tine și casca pe monitoarele tricorderelor.

Geordi zâmbi slab și luă casca din perete. Ultima dată când o văzuse și o atinsese, fusese atunci când o smulsese de pe capul lui Data și o aruncase pe jos. Presupunea că Shar-Lon o pusese la locul ei. Sau se așezase singură.

Încet, așteptând ca Riker și Yar să termine de potrivit tricorderele, Geordi își puse încet casca pe cap.

Din nou planeta umplu tot ecranul și, în mod inexplicabil, o undă de teamă îl cuprinse pe Geordi, dar nu putu să se gândească decât la

ce-i spusese Shar-Tel despre "preluarea" puterii de către Shar-Lon, atunci când își pusese casca pe cap.

– De data asta a trecut peste pregătiri, spuse Geordi, ascunzându-și cât mai bine sentimentele. Prima dată am simțit un fel de furnicături. Am simțit ceva în trup și în minte.

– Presupun că era voba despre testul pe care l-ai bănuit tu, Geordi, spuse Data. Aceleași senzații le-am avut și eu, dar numai în momentele dinainte de a încerca să mă dezactivezi. Dar acum, de vreme ce ai fost acceptat, echipamentul te recunoaște și nu mai e nevoie să facă testul.

– Dar poți să *controlezi* ceva? întrebă Yar. Când Shar-Lon și-a pus casca, a fost în stare să controleze tot ce vedem pe ecranul ăsta.

Chiar în timp ce vorbea, ceva se petrecu în mintea lui Geordi.

Brusc avu senzația că are ochi, pe care poate să-i închidă și să-i deschidă, pe care-i poate mișca de la dreapta la stânga. Senzațiile erau similare acelora pe care le trăise atunci când comandantul Riker, căruia entitatea care-și spunea Q îi dăduse puteri aproape

dumnezeiești, îi dăduse pentru câteva clipe vederea normală, umană.

Și ca atunci, știu fără să i se spună cum să-și folosească ochii. Pur și simplu își amintea tot ceea ce era nevoie, de parcă ar fi știut cândva, dar pentru o perioadă, uitase.

Dar de data asta imaginea din vizor rămase neschimbată, absorbind haosul de unde din care, în mod normal mintea lui extrăgea automat semnificațiile și le punea în ordine. Celălalt simț, acela de a avea ochi care puteau fi mișcați și controlați, era un simț adițional, nu un substitut.

În momentul în care renunța la acești ochi mintali, imaginea de pe ecran dispărea și ea.

Când habitatul apăru în raza lui vizuală, era un amestec de imagini de nerecunoscut, dar imediat Geordi își "aminti" cum să privească prin ochii minții. Imaginea de pe ecran tremură, apoi deveni limpede și clară.

Apoi, imaginea se mări, de la un punct oarecare de pornire și impulsurile decodificate de senzorii din vizorul lui Geordi păreau să coopereze foarte bine cu nou-descoperiții ochi ai minții.

– Locotenente, spuse Yar cu asprime, în timp ce privea de la tricorder la Geordi, ai grijă! Noi circuite devin active la fel ca senzorii de pe *Enterprise*, dar operând în spectrul electromagnetic standard.

Și Geordi "își aminti" și mai multe.

Pe ecran, imaginea habitatului se mări din nou, de parcă Depozitarul s-ar fi repezit asupra habitatului ca o navă stelară care atacă.

Brusc, de parcă ajunsese la numai câțiva metri de habitat, imaginea începu să clipească într-un haos de pete informe, dar imediat imaginea reveni.

De data asta era o imagine a interiorului habitatului. Culorile erau spălăcite, imaginea nu era clară, de parcă ar fi fost văzută printr-un filtru.

– Circuitele senzorilor sunt extrem de active, locotenente, îl avertiză Yar. Probabil că aduc imaginea pe care o avem pe ecran.

– Se pare că ai reușit ceva, ce Shar-Lon n-a putut să folosească niciodată, spuse Riker. El nu credea că este posibi să vezi înăuntrul structurilor cu ajutorul Darurilor.

– Poate fi și din cauză că eu am folosit toată viața vizorul și sunt obișnuit să-l fac să-mi arate lucruri, pe care cineva cu privirea normală nici nu s-ar gândi că le-ar putea vedea. Este... este ca și când acest monitor ar fi o parte din mine și eu l-aș putea controla, așa cum îmi controlez propriul corp. Făcu o pauză scuturând capul și râzând involuntar.

– E nostim!-

– Poți să-l găsești pe Shar-Lon? întrebă Riker.

– Pot să încerc, spuse Geordi devenind serios.

Concentrându-se, privi spre imaginea de pe ecran și își dădu seamam că imaginea este dublă, ca și când ar vedea-o prin vizor și prin ochii minții. Întorcând încet ochii minții, se orientă. Punctul de unde privea era la jumătatea drumului între cilindru și una dintre văi și, pe măsură ce absorbea amănuntele, bucuria de a folosi acest simț de curând regăsit, se transformă în spaimă. În vale, oamenii lui Kel-Nar mai căutau încă. Unul dintre ei era cu arma în mână și împingea un bărbat și o femeie în direcția capătului cilindrului.

– Ăsta este La-Dron, se auzi vocea lui Shar-Tel. Dacă n-a avut timp să anunțe navele...

Shar-Tel tăcu în momentul în care Geordi își îndreptă privirea spre cei trei.

Dar în momentul în care chipurile de pe ecran deveniră mari, imaginea se tulbură, de parcă filtrul ar fi devenit tot mai gros, cu cât Geordi se apropia. La șase metri trăsăturile lor nu erau mai clare decât la o sută de pași.

– Nu putem face ceva? întrebă Shar-Tel cu vocea sugrumată de emoție, în timp ce-i urmărea pe cei trei continuându-și drumul spre capătul cilindrului.

– Nu știu, spuse Geordi, tot ce pot să fac este...

Dintr-o dată, Geordi avu senzația că are o a treia mână.

Nu era ceva fizic care să-i pornească din umăr sau din piept, dar, ca și în cazul ochilor, era ceva mintal.

Exista în mintea lui.

Și, asemeni ochilor, Geordi "își amintea" cum să o folosească.

O întinse spre omul lui Kel-Nar.

– Locotenente! exclamă Yar ai cărei ochi se măriseră uitându-se la monitorul tricorderului, circuitele teleportatoare sunt destul de puternice, au fost activate.

– Cred că știu de ce, spuse Geordi în timp ce-l lua pe om cu mâna lui invizibilă.

Într-o strălucire de energii, omul dispăru. La-Dron aruncă o privire peste umăr. Ochii i se măriră de uimire, gura îi rămase deschisă, dar o închise repede. Ochii se răsuceau dintr-o parte în alta, apoi luând-o de braț pe femeie, alergară înapoi de unde veniseră.

Geordi își retrase mâna invizibilă.

Urmărise mișcarea cu ochii minții și imaginea de pe ecran se mutase spre capătul care era mereu în soare.

Desfăcu palma.

Într-o altă strălucire de energie, omul reapăru la un metru deasupra unei cărări care pornea de la ușa soclului. Cu brațele și picioarele bălăbănindu-se, omul căzu scăpând și arma din mână.

Se auzi un fluierat lung și Geordi își dădu seama că venea de la Yar.

– *Tu* ai făcut asta?

– *Cred* că da.

Brusc, Geordi se dădu înapoi, până când întreaga intrare fu vizibilă pe ecran.

– Unde ar putea să fie fratele tău, Shar-Lon?

De parcă și-ar fi revenit dintr-o transă, Shar-Tel sări în picioare, aproape detașându-și cizmele magnetice de podeaua Depozitarului.

– Aici, spuse el arătând cu degetul. Este fereastra încăperii unde ați fost duși prima dată. Camerele în care locuiește sunt chiar deasupra.

Încet, zona pe care o arătase Shar-Tel apăru tot mai mare pe ecran, devenind tot mai cețoasă, dar, cu o clipă înainte ca imaginea să se întunece, draperiile care acopereau fereastra de la camera Consiliului Bătrânilor, se dădură la o parte.

Geordi se trase înapoi și în jos, până când fereastra ajunse în centrul ecranului.

În spatele ferestrei, în ceață, dar ușor de recunoscut, era Shar-Lon. Era cu ochii închiși, părea să fie concentrat.

Brusc, ușa camerei se deschise și Kel-Nar dădu buzna înăuntru, respirând greu și cu arma ridicată.

– Este Kel-Nar, aproape că țipă Shar-Tel. A aflat că fratele meu e acolo. O să-l omoare.

Fără să se gândească, Geordi întinse din nou mâna sa invizibilă, care se strânse în jurul lui Kel-Nar.

Dar era prea târziu. Chiar în momentul în care energiile teleportatoare îl împresuraseră, el apăsase pe trăgaciul armei și proiectilul pornise.

Shar-Lon se întorsese cu ochii mari de uimire, în momentul în care îl văzu pe Kel-Nar și arma făcu o gaură în partea stângă a uniformei galbene.

Blestemând în șoaptă, Geordi își trase mâna înapoi, prin fereastră și apoi prin corpul principal al habitatului, dar înainte să poată merge mai departe, simți o furnicătură prin tot corpul și simți cum strânsoarea slăbește.

Vocea lui Yar îi striga în ureche:

– Locotenente! Ce faci? Un al doilea teleportor, care implică mai multe circuite prin subspațiu a fost activat. Și este îndreptat încoace, spre noi!

– Nu eu fac asta, spuse Geordi, dar chiar în momentul în care vorbea, își dădu seama cine o făcea.

– Este Shar-Lon, aproape că țipă și mintea lui îi dădu drumul lui Kel-Nar care căzu pe podeaua habitatului, trei metri mai jos.

Disperat, Geordi se repezi înapoi în cameră, încercând să-l prindă pe Shar-Lon, care se prăbușise pe covor, în fața ferestrei. Pata roșie se întindea rapid pe uniforma lui.

Dar nu putea. Ceva îl bloca.

Și simți teleportorul cum se strânge și mai mult în jurul lui.

– Orice ar fi făcut, spuse Geordi, întinzând mâna spre costumul efect-de-câmp, nu pot să-l opresc. Ori este treaz și mă blochează pe mine, sau totul e pus cumva pe automat. În oricare din cazuri, se pare că am pornit amândoi către un anumit loc.

Aproape simultan, Riker și Yar își puseră pe cap căștile de la costumele anti-radiante, Data îl trase pe Shar-Tel lângă el, activă costumul lui și îl trecu bătrânului.

Totul se întâmplă în momentul în care Data se întorcea spre Riker și spre Yar. Atunci teleportorul fu activat. Energiile se încolăciră în jurul lor.

Și Depozitarul dispăru.

Capitolul Cincisprezece

Shar-Lon nu simți nici o durere în momentul în care glonțul îl nimeri. Era numai o uimire și o stare de toropeală, care îl făcu să se întrebe dacă partea stângă a trupului său mai exista.

Apoi se prăvăli și imaginea chipului contorsionat al lui Kel-Nar începea să se estompeze. În momentul în care căzu și simți moliciunea covorului sub spate, își dădu seama de imensa, îngrozitoarea greșeală pe care o făcuse.

Disperat, încerca s-o îndrepte, să răstoarne acțiunea pe care o inițiase cu ajutorul Darurilor, încercând să-i cheme înapoi pe "Constructori",

să-i aducă înapoi, de acolo de unde-i surghiunise.

Dar era prea târziu.

Procesul era în desfășurare și el nu avea forța mintală, nu putea gândi cu atâta claritate, încât să o anuleze sau să o inverseze.

Nu putea decât să se blesteme că fusese atât de naiv, atât de prost.

Ani de zile, Kel-Nar fusese ajutorul lui și, în decursul tuturor acestor ani, Kel-Nar încercase să-i fure secretele Depozitarului spunând întruna că era înțelept și chiar necesar, ca Shar-Lon să-i împărtășească lui secretele. "Dacă mori, nu va fi nimeni care să-ți ducă munca mai departe" spunea el mereu.

Iar Shar-Lon crezuse – se lăsase convins – că ajutorul lui, Kel-Nar, spunea adevărul atunci când afirma că singura lui preocupare, singurul lui gând era să ducă mai departe munca Gardienilor Păcii, după moartea lui Shar-Lon. Chiar și atunci când propriul lui frate venise să-i spună despre Kel-Nar că este primejdios, că nu va putea avea încredere în el din momentul în care va avea puterile Darurilor, Shar-Lon n-a crezut nimic.

Dar acum, prea târziu, își dădu seama că Shar-Tel și toți ceilalți avuseseră dreptate. Singura preocupare a lui Kel-Nar fusese puterea pe care i-ar fi dat-o Darurile și nu binele pe care l-ar fi putut face lumii.

Și, în aceste câteva ultime momente, făcuse jocul lui Kel-Nar. El crezuse – *voise* să creadă – acuzațiile lui Kel-Nar referitoare la "Constructori", și anume că aceștia erau impostori. Dar oricine sau orice erau, acum știa că ei nu puteau fi nici pe departe atât de răi pe cât era Kel-Nar. Folosind Darurile pentru a-i îndepărta de Depozitar, îndepărtase ultimul obstacol din calea lui Kel-Nar. Depozitarul era acum gol și Darurile lui îl vor accepta pe Kel-Nar.

Și toată munca Gardienilor Păcii urma să fie distrusă.

Cu ultimele puteri, Shar-Lon se luptă să activeze Darul care urma să se distrugă chiar Depozitarul. Chiar și asta era preferabil, decât să-l lase să cadă în mâna unuia cum era Kel-Nar.

Dar era prea târziu chiar și pentru asta.

Înainte să-și poată aduna și bruma de concentrare necesară, își pierduse cunoștința.

Chiar în momentul în care Riker își smulse casca de la costumul anti-radiant, nu se putut opri să nu se spere că, în ciuda avertismentului lui La Forge, energiile teleportatoare pe care le simțea cum se adună în jurul lui, provin de la *Enterprise*. Dar, în momentul în care se simți prins de ele tot mai strâns, la fel ca atunci când el și locotenentul Yar fuseseră smulși din nava părăsită, își dădu seama, la fel ca și atunci, că teleportatorul opera în subspațiu.

Avu timp să se întrebe dacă, cine știe cum, teleportoarele inițiale fuseseră inversate și ei erau trimiși înapoi, pe nava părăsită – în locul în care fusese nava părăsită.

Și, în acel moment, în timp ce energiile se învârteau cu o viteză ametitoare în jurul lui, când prin minte îi trecu imaginea navei părăsite și apoi a îndepărtatei *Enterprise*, simți aceeași smucitură pe care o simțise la prima teleportare când, pentru o clipă, i se păruse că se pierduse în neant, între transmițător și receptor.

Nu era nici o imagine, nici un mesaj, numai un sentiment, scurt și nelămurit, în mijlocul acelui haos.

Apoi, dispăruse.

Apoi, haosul de energii din subspațiu dispărură.

Lumea reală a costumului anti-radiant se re-formă în jurul lui.

Și, ca un ecou, în casca acelui costum, se auzea același cuvânt șoptit, care-l urmase și la prima teleportare: *Imzadi...*

Cel de al treilea sistem stelar rămase în urmă, la fel de gol ca și cel dinaintea lui. Picard stătea nemișcat în fața monitorului, privind următoarea stea pe care urmau s-o cerceteze. În spatele lui, pe scaun, consilierul Troi urmărea monitorul împreună cu el. Ochii ei păreau să înghită imaginile.

Din momentul în care începuse cercetarea, ea rămăsese în fața monitorului, nemișcată. Numai pieptul i se ridica și cobora în ritmul regulat al respirației. Dar ce gândea? Ce spera? Oricât de mult timp ar fi rămas așezată acolo, rezultatul era același.

În locul contactului pe care-l dorea atât, era copleșită de emoțiile celor aflați la bordul lui *Enterprise*. Hotărârea și teama căpitanului, la fel de intense și încordate ca și trupul, o loveau cu o putere uriașă. Și firea turbulentă, deși acum controlată, având în vedere postul pe care-l avea, era mai echilibrată acum, decât îi fusese vreodată.

Cum putea ea să spere că ar detecta ceva la o distanță de parseci, când în jurul ei erau atâtea sentimente? Nu conta cât de puternic era transmis, nu conta cât de profundă era legătura ei cu cel care-l transmitea, un asemenea contact era, se temea ea, pur și simplu imposibil. Cu toate astea, nu putea uita acel moment...

Enterprise se mai cutremura încă în urma efectului exploziei de la bordul navei părăsite. Emoțiile tuturor celor de pe punte, emoțiile celorlalte sute de persoane aflate la bordul navei, toate se scurseseră prin ea, asemeni unui puhoi haotic în care simțea numai emoțiile foarte apropiate sau foarte puternice.

Și, pentru o clipă scurtă, gândul lui Will Riker îl atinse pe al ei.

Oriunde ar fi fost, oriunde l-ar fi trimis teleportatorul, înainte ca circuitele acestuia să se fi vaporizat, existase' o clipă suficient de lungă pentru ei doi, ca mințile să se atingă.

Nu putea să creadă, oricare ar fi fost dovezile, că acea minte nu *mai* exista undeva.

– Ajungem în apropierea următoarei stele în zece minute, anunță sublocotenentul Gawelski.

– Senzorii indică un sistem planetar, spuse Worf urmărind încă semnalele primite pe pupitrul științific. De la distanța asta nu pot da detalii.

Picard confirmă că a recepționat datele cu ochii pe monitor unde, mărită la maximum, steaua spre care se îndreptau începea să se vadă ca un disc.

Brusc, se întoarse și se lăsă pe scaun, cu spatele la fel de încordat.

Alături de el, Troi, nu-și lua privirea de la monitor. Pentru o clipă, învelișul ca de oțel care zăgăzuia sentimentuele lui Picard, părură o realitate fizică, asemeni omului însuși.

– Jean-Luc, spuse ea în șoaptă, în timp ce degetele ei subțiri îi atinseră mâna încordată

care se afla pe brațul scaunului de lângă ea, tu faci toate astea...

Brusc, ea tăcu, cu buzele și degetele nemișcate, ca de piatră. Simțise un contact slab.

Numai în mintea ei se formă, involuntar, cuvântul, gândul, *Imzadi*.

Cumva, în ciuda valurilor de emoții, realmente dureroase, cu care era bombardată din partea echipajului de pe *Enterprise*, ea era convinsă că, pentru un scurt moment, simțise din nou gândul lui Will Riker atângându-i mintea.

Și, tot aceeași clipă, ca într-o străfulgerare, înțelesese de ce contactele fuseseră posibile. Înțelese condițiile care permiseseră acel prim contact și apoi, pe acest al doilea, chiar mai slab decât primul.

În primul contact, cu toate că gândul fusese fără nici o îndoială al lui Will Riker, existase o diferență, ca și când acel gând fusese văzut prin lentilele care deformează. Și venise numai câteva clipe după ce el fusese trimis de teleportorul navei părăsite, un teleportor despre care Argyle credea că nu opera prin spațiul normal ci prin subspațiu.

În acele clipe, gândul lui Riker fusese tot în subspațiu, acolo unde materia și energia erau distorsionate într-un mod care nu putea fi niciodată vizualizat, ci numai descris prin abstracții matematice și unde distanțele nu reprezentau nimic, în termenii spațiului normal.

Și acum, în timpul acestui al doilea contact scurt, ea simțise din nou același element de distorsiune.

Ea își dădu seama că el fusese din nou în subspațiu și că distanța dintre ei fusese, virtual, anulată.

Brusc se ridică, întorcându-se spre pupitrul științific.

– Locotenent Worf, spuse ea pe un ton tăios și autoritar, caută orice activitate în subspațiu, orice perturbare, peste tot pe unde pot ajunge senzorii tăi!

– Imediat, consiliere, răspunse Worf fără ezitare, în momentul în care înțelese din vocea ei că situația era urgentă. Degetele lui zburară deasupra comenzilor.

Picard, deja în picioare, o urmărea atent pe Troi.

– Ai simțit ceva, consilier, spuse el. Era o afirmație, nu o întrebare.

– Da, dar numai dacă senzorii...

– Am captat ceva, consiliere, tună Worf. Direcția unu-doi-șapte, cinci-opt.

– la direcția, domnule Gawelskil Acum! strigă Picard. Distanța, locotenent Worf?

– Aproape dincolo de raza senzorilor. La cel puțin 1,5 parseci.

– Du-ne acolo, sublocotenent Gawelski! Viteză maximă! Locotenent Brindle, încearcă să-i prinzi din nou pe comandantul Riker și pe locotenentul Yar prin emițătoarele lor.

Și apoi, după ce nava pornise spre noua destinație, Picard se întoarse spre Troi.

– Presupun, consiliere, spuse el cu o urmă de zâmbet, primul de când Yar și Riker dispăruseră, presupun că ai un motiv întemeiat să fii atât de brusc interesată de activitatea în suspațiu.

Zâmbind, la rândul ei, dar mult mai slab, ea aprobă din cap și începu să-i explice.

Primul lucru pe care-l remarcă Geordi în timp ce energiile teleportorului se formară în

jurul lui, a fost faptul că, deși trecuseră prin aceleași forme ca și prima dată când îl purtaseră pe el și pe ceilalți prin subspațiu, de data asta nu mai erau la fel de strălucitoare și nici la fel de puternice.

Era din nou transportat prin subspațiu dar, probabil, nu la fel de departe.

Apoi, universul se re-formă în jurul lui și el își dădu seama că avusese dreptate.

Plutea în vidul din spațiu. Aceeași planetă, asemănătoare pământului se vedea dedesubtul lui, dar părea mult mai mică. În Depozitar fuseseră la mai puțin de treizeci de mii de kilometri distanță de suprafață. Aici, era la cel puțin o sută de mii de kilometri, poate chiar mai mult. O distanță cu mult mai mare decât cea pe care o putea acoperi un teleportor al Federației, dar extrem de mică în comparație cu parsecii pe care el și ceilalți îi parcurseseră prima dată.

Unde *erau* ceilalți? se întrebă el brusc și simți cum o gheară îi strânge stomacul. Mai ales Data. Geordi îl văzuse pe Data cum îl obligase pe Shar-Tel să se înfășoare în câmpul de forță al costumului. Era convins că Riker și Yar aveau la ei aceste costume. Le puteau

activa și unul dintre ei îi putea da lui Data costumul anti-radiant.

Dar dacă fuseseră despărțiți...

Lovind ușor insigna emițătorului care se afla în interiorul aurei costumului, strigă:

– Căpitane Riker! Locotenent Yar!

O clipă mai târziu, vocea lui Riker îi răspunse, urmată imediat de vocea lui Yar.

– Data este împreună cu vreunul dintre voi? întrebă Geordi.

– Eu sunt singură, spuse Yar.

– Și eu la fel.

– Data i-a dat costumul lui Shar-Tel, spuse Geordi. Știu că el poate supraviețui neprotejat în spațiu mai mult decât noi, dar...

– Am totul afișat pe tricorderul meu, interveni Yar. Suntem la doi, trei kilometri unul de altul.

Supărat fiindcă nu se gândise și singur, Geordi își activă propriul tricorder. Cu grijă, ca să nu facă vreo mișcare bruscă ce l-ar fi făcut să se învârtească fără orpire, cercetă spațiul din jurul lui.

Îl descoperi aproape imediat pe Data, calitățile distinctive ale androidului, distingân-

du-se net de ale celorlalți. Era la aproximativ un kilometru și jumătate, chiar între Geordi și planetă. Shar-Tel, ale cărui semnalmente difereau ușor de cele ale lui Yar și ale lui Riker era mai aproape de Data, la mai puțin de cinci sute de metri.

Dar Yar și Riker, ale căror semnalmente erau foarte asemănătoare, având fiecare câte un emițător, erau la aproape doi kilometri depărtare, în direcția planetei, dincolo de Geordi și la mai mult de un kilometru distanță unul de celălalt. Amândoi, singurii care aveau costume și care-l puteau salva pe Data, erau cel mai departe de acesta.

Și nu era nici o posibilitate să comunice cu Data. Fără costumul care să creeze efectul de câmp, nu exista nici învelișul de aer care să permită transmiterea sunetului de la receptor la ureche. Cu ajutorul comunicării, coordonându-se continuu, ar fi existat o șansă, una la o mie ca, dacă ar fi folosit unda fazerului să creeze un recul care să-i poate duce la un punct de întâlnire.

Dar fără posibilitatea de a comunica...

Îndreptând senzorii vizorului spre locul unde tricorderul îl depistase pe Data, îl localiză pe android, o pată abia vizibilă pe fundalul planetei, aflată la o sută de mii de kilometri dedesubt. Folosind vederea telescopică își dădu seama că Data arăta le fel ca mai înainte, în sasul evacuat. Lipsa de presiune din vid făcea ca trăsăturile lui să pară umflate, dar în rest, era neschimbat.

Dar chiar în momentul în care Geordi îl privea, ochii aurii ai lui Data se închiseră și trăsăturile, și așa fără expresie, părură să devină și mai inexpresive, de parcă stomacul sensibil al androidului ar fi avut de suferit, se gândi Geordi.

Brusc, Geordi își dădu seama care era cel mai logic lucru pe care-l avea de făcut. Nu știa cât timp putea rămâne Data activ în vid, dar presupunea că dezactivat, putea rezista mai mult timp. Poate chiar mai mult decât Shar-Tel și chiar decât Geordi care aveau costumele care creau câmpul de forță, dar care aveau și ele o limită. Aerul putea fi reciclat numai de un anumit număr de ori, dar chiar dacă ar fi putut fi reciclat la nesfârșit, rămânea problema apei și a

mâncării. Costumele cu efect de câmp fuseseră proiectate numai pentru perioade scurte de timp, cel mult pentru câteva zile. La fel și costumele antiradiante pe care le aveau Riker și Yar, doar dacă erau incluse provizii...

– Trebuie să scăpăm de aici, se auzi Geordi spunând, apoi prin emițătorul său se auzi cineva râzând.

– Eu n-am să te contrazic, locotenente, spuse vocea lui Riker. Ai vreo idee?

– De la distanța asta poți să controlezi în vreun fel Depozitarul? întrebă Yar. Tu și Shar-Tel spuneați că Shar-Lon îl putea controla de la distanță de kilometri.

– Eu nu-l puteam împiedica să facă asta nici chiar atunci când purtam casca, spuse Geordi.

– Dar dacă el nu o mai poartă, spuse Yar, dacă ajutorul lui, Kel-Nar, l-a omorât, sau măcar l-a adormit...

– Ai dreptate, spuse Geordi întrerupând-o și încercând să alunge impresia că el nu i-ar putea ajuta, dar simți cum imaginea însângerată a bătrânului îi umple mintea.

Îndreptându-și senzorii telescopici în spațiul ce înconjura planeta, încercă să descopere

habitatul. În același timp, încercă să capteze din nou senzațiile pe care le trăise în timp ce avusese casca pe cap. Depozitarul își putuse modifica, firește, orbita spre cealaltă parte a planetei și, în acest caz...

Dar în acel moment, zări habitatul. Fusese ascuns de planetă și, tocmai în acel moment, ieșea din eclipsă și văzu că partea plană a suprafeței polare va rămâne ascunsă numai o perioadă scurtă de timp. Aceasta rămânea vizibilă cel puțin două ore, înainte să dispară iar după planetă.

Privind în spațiul apropiat, localiză Depozitarul, care părea un punct cenușiu de la distanța aceea.

– Văd Depozitarul! spuse Geordi, dând energie maximă senzorilor telescopici, apoi micșorând-o, în momentul în care-și dădu seama că, până și ușoara rotație pe care o căpătase trupul său, ar fi făcut dificilă menținerea imaginii stabile a Depozitarului la acel nivel.

– Ai luat contact cu el? întrebă Riker. Cu casca?

– Nu încă.

– Cu tot respectul ți-aș sugera comandante, spuse Yar cu o ușoară nuanță de sarcasm pe care nu și-o putuse reprima, că ar fi bine să-l lăsăm să se concentreze și să nu-l mai distragem întrebându-l la fiecare treizeci de secunde ce progrese a mai făcut.

Și se făcu tăcere.

Neștiind cum să înceapă, Geordi își imagină că-și pune casca pe cap, încercând să-și reamintească senzațiile exacte pe care le avusese.

Începu cu senzația fizică a căștii, în momentul în care-i atinsese capul, presiunea exercitată de prelungirile asemănătoare unor degete.

Apoi, acea ciudată senzație a ochilor pe care nu-i avea, senzația de "amintire" a lucrurilor pe care nu le cunoscuse niciodată.

Și, mai departe, sentimentul de ușoară teamă la gândul că Shar-Lon stăpânea toate astea.

Dar, în momentul în care tremurul dispăru, își dădu seama că ochii fantomatici începură să capete din nou formă.

Dar nu vedeau nimic. Era conștient de existența lor, dar asta era tot.

Apoi simți acel braț invizibil, care era întruparea mintală a unuia dintre teleportoarele Depozitarului, dar era la fel de imaterial ca și ochii. Cel mai mic efort de a-l face să se miște îl dezintegra, așa cum ceața se împrăștia în fața vântului.

Dorind încă o dată să poată să-și închidă ochii, făcu tot posibilul să-și concentreze mintea în fața haosului de energii care-i asaltau senzorii vizorului, dar aici, în spațiu, neprotejat de atmosferă sau de învelișul protector al unei nave, spectrul de raze ultraviolete, raze X și raze cosmice era intensificat de o sută de ori, silindu-l să fie atent în fiecare clipă.

Dar chiar și distrat de atâtea vibrații, încercarea lui nu fu total lipsită de succes.

Încet, îngrozitor de încet, își simți acele extensii devenind tot mai puternice. Și nu mai simți nici o rezistență, ca atunci când încercase să-l prindă pe Shar-Lon.

Dar ochii rămaseră orbi.

Până când...

Brusc, începu să vadă, slab...

În depărtare, o fantomă a habitatului plutea în fața lui.

Și mai departe de el, mult mai departe, era o pată de lumină, mai mare decât o stea, dar strălucind intens. Instinctiv, știu că este chiar el.

Cu o speranță bruscă, întinse mâna, dar brațul imaginar se destrămă ca o ceață.

Apoi, când neputința deveni tot mai mare, el simți altceva, ceva mai solid, mai substanțial. Nu era "viu", așa cum fusese brațul imaginar, dar exista. Și el putea controla acel ceva, așa cum putea controla un baston pe care l-ar fi ținut în mână. Îi simțea greutatea, simțea inerția unei rezistențe în fața eforturilor lui, dar nu era o parte din el.

Dar era capabil să-l facă să crească, să-l împingă în afară, spre pata de lumină despre care instinctul îi spunea că este el însuși.

Și îl atinse.

În acea clipă, puterea lui deveni mai mare. Pentru prima oară începu să se întrebe dacă are vreo șansă să supraviețuiască.

Începu să tragă, la început ușor, de teamă că un efort prea mare ar face ca fenomenul,

oricare ar fi fost el să se risipească asemeni ceții, așa cum se întâmplase și cu celelalte.

– Tricorderele indică prezența unei unde teleportoare, se auzi vocea lui Yar prin barierele pe care le ridicase în jurul lui.

Auzind cuvintele, dându-și seama de sensul lor, Geordi se simți încurajat.

– Sunt eu, răspunse el. N-am putut controla teleportorul, dar am găsit altceva pe care se pare că îl *pot* controla. Am *impresia* că ne îndreptăm cu toții spre Depozitar. Dar chiar dacă m-aș îndrepta numai eu într-acolo, odată ajuns, îmi pot pune casca pe cap și vă pot aduce pe toți.

Dintr-o dată, se simți tras. Simțea accelerarea undei tractoare.

– Simți? strigă el.

– Da, veni răspunsul lui Yar, acoperindu-l pe cel al lui Riker. Da, locotenente.

O clipă, nimeni nu mai spuse nimic, în timp ce unda tractoare continua să fie simțită.

Încet, cu grijă, Geordi își îndreptă o parte a atenției către senzorii din vizor. În ciuda faptului că-și împărțea atenția, viteza de tractare rămânea constantă.

Adaptând vizorul la o imagine telescopică pe o rază mai mică, privi încă o dată spre Data. Ochii androidului erau tot închiși, de parcă rămăsese în starea de așteptare în care se cufundase cu mai multe minute în urmă. La o jumătate de kilometru mai departe, Shar-Tel începuse să se răsucească fără să se mai poată opri. Ca să nu ajungă și el în aceeași situație, Geordi rezistă tentației de a încerca să-i aducă pe Riker și pe Yar în raza lui vizuală.

Îndreptându-și din nou atenția către habitat și apoi spre Depozitar, se întrebă ce se va întâmpla atunci când acesta din urmă va dispărea în spatele planetei.

Oare unda tractoare îi va scăpa? Contactul lui cu Depozitarul va fi tăiat? Va trebui să restabilească acest contact atunci când satelitul ca apărea din nou din umbra planetei? Și dacă unda urma să-i piardă, se întrebă el cutremurat, putea să-i piardă atunci când erau la numai câteva mii de kilometri de suprafața planetei, când ei ar fi putut să cadă în atmosfera acesteia și să ardă asemeni unor meteoriți, înainte ca Depozitarul să reapară în partea opusă?

Brusc, Geordi simți ceva. O clipă nu putu să-și dea seama ce este. Asemeni unei amintiri

solitare care rămâne în urma unui vis uitat, i se păru că nu are nici o legătură cu realitatea din jur.

Apoi își dădu seama că nu e o amintire. Era ceva ce se întâmpla chiar în acel moment.

Teleportorul funcționa. Cineva intra în Depozitar.

În acel moment, neștiind ce altceva să facă, "dori" ca teleportorul să se oprească. Oricine ar fi fost cel care voia să intre, fie că era Shar-Lon sau Kel-Nar, fie unul din oamenii lui, asta nu putea decât să însemne dezastrul pentru Shar-Tel și pentru cei patru de pe *Enterprise*.

Dar eforturile lui Geordi părură să nu aibă nici un efect.

Apoi, din proprie voință, teleportorul se opri.

Încă o dată se concentră asupra "ochilor". Dacă nu-l putea opri pe cel care tocmai intrase în sasul Depozitarului, cel puțin putea afla cine este.

Dar imaginea pe care o primea, slabă și neclară, cu excepția petei luminoase care părea să fie el în depărtare, era a habitatului.

Concentrându-se așa cum nu se mai concentrase niciodată, Geordi își întoarse ochii de la distanță, până când aceștia se aflară în

direcția cutiei cenușii care era Depozitarul. De sas era atașată o navetă, dar nu cea cu care veniseră el, Data și Shar-Tel. Aceea plutea în apropierea Depozitarului.

Dorind să înainteze, ochii fantomatici ai lui Geordi se apropiară de Depozitar.

Dintr-o dată trecură prin perete și tot interiorul i se deschise în față într-o lumină translucidă.

Mecanismul de închidere al ușii interioare a sasului se învârtea. Peste încă o clipă, cel care se afla în sas, oricine ar fi fost el, urma să fie în Depozitar. La câteva secunde după asta, urma să-și pună casca pe cap.

Luându-și privirea de la sas, Geordi își obligă ochii fantomatici să se îndrepte spre cască, își obligă mintea să nu mai fie distrasă de nimic altceva, nu numai de aici, din Depozitar, dar nici de trupul lui aflat la sute de mii de kilometri distanță.

Și în momentul acela, începu să spere din nou.

Casca, spre deosebire de tot ce se afla în Depozitar nu mai era o imagine neclară. Acum... acum când se concentra asupra ei și numai asupra ei, văzu cum devine aproape

concretă. Și chiar în momentul în care se lupta să păstreze intensitatea concentrării, părea că devine tot mai solidă, asemeni unei imagini holografice care se apropia tot mai mult.

Inima din trupul aflat în depărtare bătea cu putere. Geordi înaintă. Casca era acum atât de reală încât părea că poate s-o atingă.

Și o atinse.

Ochii fantomatici trecură printre prelungirile căștii și în sus spre creștet, acolo unde prelungirile se împreunau sub lumina palidă, argintie.

Brusc, restul Depozitarului îi apăru în fața ochilor, devenind la fel de solid și de real ca și casca.

Acum avea controlul.

Dar nu avea controlul deplin.

Instinctiv, știu că nu avea puterea ca, de la distanța aceea, să-l prindă cu ajutorul gândului pe omul din sas și să-l teleporteze în altă parte. Dar pe el, trupul lui aflat la distanță...

Întinzându-se de-a lungul undei tractoare invizibile, prinse la întâmplare tot ce se găsea pe ea.

În trupul lui, senzorii vizorului deveniră vii în momentul în care energiile teleportoare înce-

pură să se formeze în jurul lui, și sentimentul – realitatea – de a fi în două locuri în același timp îl ameți, așa cum îl amețise imposibilitatea energiilor distorsionate ale subspațiului care se precipitau haotic în jurul lui.

Într-o clipă, mai repede decât în orice teleportare pe care o cunoscuse, se afla în Depozitar, cu casca pe cap. Dar în aceeași clipă își dădu seama că era prea târziu.

Ușa sasului era deschisă. Kel-Nar pătrundea înăuntru cu o armă în mână.

Sărind într-o parte, cu casca alunecându-i de pe cap, Geordi ridică fazerul și trase.

O fracțiune de secundă mai târziu, simți mecanismul de apărare al Depozitarului coborând încă o dată asupra lui.

Apoi nu mai simți nimic.

Și, la o sută de mii de kilometri în spațiu, unda tractoare dispăru, lăsându-i pe Riker și pe Yar pe o traiectorie meteorică, spre planeta de dedesubt.

Capitolul Șaisprezece

Apropiindu-se de sistem, deasupra eclipsei, senzorii de pe *Enterprise* intrară în acțiune.

– Unu, zero-patru, mase solare, căpitane, anunță Worf. Șase planete, cea de a doua de clasă M. Nici un satelit natural. Un singur satelit artificial, cu masă de câteva ori mai mare decât *Enterprise*. Nici un altul detectabil de la distanța asta.

Picard, care își ținuse respirația cât timp Worf citise datele transmise de senzori, dădu drumul unui oftat de ușurare.

– Înaintăm numai cu forța de propulsare, sublocotenent Gawelski. Scuturile ridicate, spu-

se Picard. Locotenent Brindle, locotenent Worf, fiți atenți la orice indicativ referitor la o tehnologie apropiată sau superioară nivelului tehnologiei Federației. Asta ar putea fi planeta de origine a celor de pe nava părăsită. Sau a ființelor care au dus la abandonarea ei.

Dar, cu cât se apropiau de planetă, speranțele scădeau rapid. Nu existau comunicații în subspațiu, numai frecvențele electromagnetice standard, tipice unei civilizații aflate în primele stadii ale călătoriilor prin spațiu.

La zece milioane de kilometri, Worf ridică privirea de pe instrumente:

– Un al doilea satelit artificial, căpitane, mormăi el. Pare să aibă o masă cu unu la sută mai mică decât celălalt, dar conține o sursă de antimaterie, identică celei din nava părăsită, dar mult mai bine ecranată.

Picard se încruntă:

– Și sursa de energie a satelitului mai mare?

– Necunoscută, domnule, dar senzorii nu indică reacții atomice sau ale antimateriei nici acolo, nici pe suprafața planetei.

– Alți sateliți?

– N-am mai detectat nici unul, domnule.

– Vrei să spui că astea sunt singurele structuri artificiale ale acestui sistem?

– Singurele care să aibă o oarecare masă aflată în apropierea singurei planete de clasă M. Ce să cercetăm în apropierea planetelor nelocuibile...

– Nu, rămâi aici. Picard se întorcea spre stația tactică. Tot n-ai detectat vreo activitate în subspațiu, locotenent Brindle?

– Încă nu, domnule.

– Monitorizează cei doi sateliți, sublocotenent Gawelski! Mărește la maximum!

În timp ce Gawelski executa comanda, imaginea planetei dispăru și, în centrul monitorului apărură două puncte luminoase. Pe măsură ce imaginea se mărea, Picard recunoscu forma distinctă a satelitului mai mare. Cel mic era încă numai o pată.

– Activitate în subspațiu crescută, anunță Worf. Un fel de undă teleportoare. Pare să pornească de pe satelitul mai mic.

Picard se întoarse brusc spre consilierul Troi, dar ea clătină capul și se încruntă.

– N-am simțit nimic, Jean-Luc.

– Ai date în plus referitoare la satelit, Worf?

– O ușoară creștere a activității sursei de energie care e antimateria și care coincide cu activitatea de teleportare, dar...

– Căpitane, interveni brusc locotenentul Brindle de pe pupitrul tactic, detectez trei emițătoare ale Flotei Stelare!

– Unde?

Un amestec de ușurare și de teamă îl cuprinse pe Picard în momentul în care se întoarse spre Brindle. Trei emițătoare, nu patru!

– La o sută de mii de kilometri deasupra planetei. Cu aproximație aici. La cuvintele lui, imaginea planetară de pe monitor se micșoră și un cerc slab apăru la câțiva diametri plenatri mai departe.

– Apropie-te în limita razei de teleportare, sublocotenent Gawelski, cu toată forța de propulsare, strigă Picard. Coborâți scuturile numai când vă spun eu și țineți mereu la curent camera de teleportare cu coordonatele acestor emițătoare. Domnule Carpelli, fii pregătit să te fixezi asupra lor!

Făcând o pauză, Picard privi spre monitor, la cercul ce strălucea palid. Emițătoarele erau

acolo, dar nu aveau de unde să știe cui aparțineau.

– Securitatea, strigă el, detalii complete în camera de teleportare, acum! Doctor Crusher, trimite acolo o echipă medicală și pe cineva care să se ocupe de comandantul Data!

Și așteptară.

– Senzorii detectează cu precizie prezența comandantului Data și a altor doi oameni, anunță Worf, pe măsură ce se apropiau de raza de teleportare. Par să fie la o distanță de numai doi kilometri unii de alții. O a patra formă de viață, categoric humanoidă, probabil un om, se află în aceeași zonă.

– Cel de al patrulea membru al echipajului? întrebă Picard.

– Nu cred, domnule, răspunse Worf, apoi adăugă, de fapt această formă de viață pare să fie învăluită în câmpul de forță al costumului, în timp ce Data este neprotejat. Indicațiile privind viața comandantului sunt stabile, dar scăzute, ceva mai crescute decât cele ale unui om în stare de hibernare. În timp ce vorbea, fruntea lui Worf era încruntată, fapt care dădea trăsăturilor lui un aspect și mai amenințător.

– Ai auzit, doctor Crusher?

– Am auzit, căpitane. Suntem pregătiți.

– Ne-am fixat pe coordonatele emițătoarelor, căpitane, se auzi vocea lui Carpelli din camera de teleportare. Suntem pregătiți să activăm imediat ce vom ajunge în rază și vom coborî scuturile.

– Fii pregătit, sublocotenente!

– În jurul satelitului mic au fost ridicate alte scuturi, mormăi Worf, în timp ce lucra la pupitrul științific. Acum este total ecranat. Înregistrez creșterea masivă a sursei de energie de antimaterie!

– Doar n-o să se autodistrugă la fel ca nava părăsită!

– S-ar putea, căpitane.

– În cazul ăsta i-ar putea atinge pe Data și pe ceilalți?

– Dacă această cantitate de antimaterie este egală sau mai mare decât cea consumată în explozia de pé nava părăsită, s-ar putea să ajungă până la ei.

– Suntem în raza de teleportare, căpitane, raportă Gawelski.

– Apropie-te cu toată capacitatea forței de propulsare, țipă Picard. Domnule Brindle, vreau

ca cei patru, oricine ar fi ei, să se afle în interiorul scuturilor deflectoare ale navei *Enterprise*!

Picard știa că ultimele câteva mii de kilometri urmau să fie făcuți în mai puțin timp decât ar fi trebuit teleportoarelor să se fixeze pe coordonatele emițătoarelor.

– Formele de viață sunt în interiorul scuturilor lui *Enterprise*, căpitane, raportă aproape imediat Brindle.

– Excelent, domnule Brindle. Sublocotenent Carpelli, adu-i pe cei trei la bord. Întorcându-se spre unul dintre panourile negre, Picard spuse:

– Computer, arată-mi camera principală de teleportare!

Ascultător, panoul îi oferi imediat imaginea camerei de teleportare și pe sublocotenentul Carpelli aflat la pupitrul de control.

Încordați, Picard, Troi și tot restul echipajului așteptau să vadă ce va apărea pe platforma de teleportare.

Unda tractoare îi atrăgea încă spre Depozitar când, tricorderele lui Riker și al lui Yar înregistrară o acumulare de energii teleportoare. O clipă mai târziu, atât Geordi cât și

energiile de teleportare dispărură de pe monitoarele tricorderelor.

Apoi, unda tractoare dispăru și ei rămaseră din nou, plutind în spațiu.

– Locotenent La Forgel spuse Riker. Geordil

Dar nu primi nici un răspuns.

– Locotenent Yar, începu el, dar se opri în momentul în care simți cum îl cuprinde din nou o undă teleportoare. Ar putea fi Kel-Nar, țipă el, grăbindu-se să spună cuvintele înainte ca procesul de teleportare să-l înghețe. Poate că a preluat controlul asupra Depozitarului.

– Sunt pregătită, răspunse Yar, prinzând bine fazerul în mână, cu degetul pe butonul de declanșare. Din câte a spus Geordi, acolo, înăuntru, nu ai decât o șansă și am s-o folosesc.

Și energiile se închiseră asupra lor.

Dar în momentul în care unda teleportoare îi cuprinse, Riker simți dintr-o dată, același contact pe care îl mai simțise de două ori în timpul transmisiilor prin subspațiu, dar de data asta nu mai existau distorsionări. Simți gândul lui Troi, nu îndepărtat și speriat, ci în apropiere

și cu un puternic sentiment de ușurare. Apoi, prin vizorul căștii costumului anti-radiant, văzu marginea farfuriei de pe *Enterprise*.

Tasha! încercă el să strige pentru a o avertiza, dar era prea târziu. Teleportarea începuse și, o clipă mai târziu, în jurul lui începu să prindă formă camera principală de teleportare de pe *Enterprise*.

Și acolo, de parcă prezența ei ar fi putut grăbi procesul de materializare, stătea consilierul Troi, la numai câțiva metri în fața lui, în locul spre care era îndreptat fazerul lui Yar.

– Tasha! Numele înghețat în gâtul lui Riker în momentul teleportării, explodă în clipa în care matricea teleportorului îl eliberă. Nu trage! Suntem pe *Enterprise*!

În aceeași clipă, brusca reîntoarcere la gravitație îl lovi ca un ciocan și căzu în fața lui Troi. Degetul lui Yar, apăsat reflex pe butonul fazerului, se ridică în clipa în care auzi cuvintele lui Riker și văzu încăperea atât de bine cunoscută.

Data căzu ca un pietroi pe platforma de teleportare.

Când Riker își scoase casca de la costumul anti-radiant, ochii lui i-a întâlnit pe ai lui Troi și s-au înțeles din priviri. Apoi se întoarse spre doctorul Crusher și spre echipa de medici și de ajutoare.

– Doctore, spuse el repede, Data a stat mai multe minute în vid, fără costum de protecție. Locotenent Yar și cu mine ne simțim bine.

– Unde e locotenentul La Forge? interveni Yar, scoțându-și și ea casca. Toate privirile se întoarseră spre ea. Nu l-ați adus și pe el cu câteva secunde înainte?

– Până acum, numai pe voi trei v-a adus la bord, locotenent Yar, se auzi de pe punte, vocea lui Picard. Cine este cea de a patra formă de viață înfășurată în ceea ce presupun că este costumul pentru efect de câmp al lui Data? În ciuda datelor senzorilor, am sperat că ar putea fi La Forge.

– Nu este el, dar adu-l, totuși, la bord, spuse Riker. Îl cheamă Shar-Tel. Este o poveste lungă.

– Adu-l, domnule Carpelli, confirmă Picard.

– Care cerc, domnule Carpelli? întrebă Riker repede.

– Numărul doi, comandant Riker, dar ce...

– Locotenent Yar, strigă Riker, ajută-mă să-l prind atunci când va apărea. Se așteaptă mai puțin decât noi să dea de gravitație și la vârsta lui...

– Activez, comandante, spuse Carpelli. Riker și Yar se așezară de o parte și de alta a cercului numărul doi.

O clipă mai târziu, Shar-Tel, înfășurat în strălucirea slabă a costumului de efect de câmp, s-a materializat. Riker și Yar îl prinseră fiecare de câte un braț înainte să cadă.

– E-n ordine, Shar-Tel, spuse repede Riker. Acum suntem în siguranță. Asta e nava despre care-ți vorbeau ceilalți. Este nava noastră.

Ochii lui Shar-Tel se măriră de uimire, dar pe chipul lui nu se citea teama, ci ușurarea. Aruncă o privire de intensă curiozitate, o privire care îi reaminti lui Riker de Picard.

– Ce s-a întâmplat, întrebă neliniștit bătrânul. Fratele meu e mort? Kel-Nar a preluat comanda Depozitarului?

– Nu știm, răspunse Riker, dar dacă...

– Trebuie să vorbesc cu La-Dron. Dacă fratele meu mai e în viață, trebuie să-l găsim! Am mai putea să-l salvăm.

– Aici nu putem să facem nimic, spuse Riker, coborând de pe platformă și scoțându-și costumul anti-radiant. Toată lumea pe punte! Poate aflăm care este situația!

– Da, ofițer I, se auzi vocea lui Picard prin panou, vino pe punte! Sunt unele lucruri pe care aș vrea să le aflu și *eu*.

– Venim. În timpul ăsta, caută Depozitarul – cel mai mic dintre doi sateliți. Probabil că locotenentul La Forge este acolo și sigur că are probleme.

– Ai auzit, locotenente Worf, spuse Picard. Fă tot ce poți. Ofițer I, ce *e* acel satelit? Pare să fie singurul care are o sursă de energie antimaterie din sistemul ăsta stelar.

Vorbind în timp ce mergea, urmat de Yar care îl conducea pe Shar-Tal care se deplasa mai greu, Riker îi explică lui Picard situația, cât mai repede posibil.

În camera de teleportare, Data deschise ochii și se ridică cu greu, aproape lovindu-se de doctor Crusher și de tricorderul medical cu care aceasta îl testa. O clipă rămase tăcut, privind scena din jurul lui.

– Văd că Geordi a avut dreptate, spuse el. Căpitanul nu s-a dat bătut.

– Data, începu doctor Crusher, dar el se și ridicase în picioare.

– Mi-am făcut deja o verificare, doctore, spuse el. Sunt din nou perfect funcțional. Unde sunt ceilalți?

– S-au dus pe punte, dar...

– Atunci mă duc și eu după ei. Vreau să obțin neapărat anumite informații de la computer.

Sub privirea îngrijorată și ușor suspicioasă a doctorului Crusher, Data ieși repede.

Shar-Tel, îmbrăcat în bluza și pantalonii care erau atât de deosebiți de restul uniformelor, stătea lângă locotenentul Brindle, la pupitrul tactic. Picard, la propunerea lui Riker și a lui Yar, aprobase cererea lui Shar-Tel de a lua legătura cu La-Dron. În timpul ăsta, Riker și Yar îi făceau lui Picard un scurt rezumat despre ceea ce se întâmplase din momentul în care Geordi și Data fuseseră smulși de pe nava părăsită.

– Darurile mi-au îngăduit să văd cum Kel-Nar mi-a împușcat fratele, dar nu mi-au îngăduit să intervin. Shar-Tel aproape că țipa la La-Dron. N-avem timp de alte explicații! Dacă te grăbești poate că mai e timp să-l salvezi! Dacă ajutorul lui, Kel-Nar, a preluat comanda Depozitarului, fratele meu ar putea fi unica speranță.

Deși Shar-Tel îi vorbea pe un ton autoritar, La-Dron ezită, dar apoi, spuse:

– Prea bine. Cel puțin nu va fi mai rău decât ce am trăit.

În momentul în care contactul fu întrerupt, Shar-Tel răsuflă ușurat.

Data ieși în fugă din turbolift, fără să fie observat de cineva și se îndreptă direct spre al doilea pupitru științific. Între timp, Riker și Yar terminaseră un prim rezumat pentru nerăbdătorul Picard.

– Locotenent Worf, spuse Picard brusc, raportează starea satelitului!

– De la distanța asta, scuturile satelitului sunt impenetrabile pentru senzorii noștri. Scuturile sunt cel puțin la fel de eficiente ca și cele ale navei părăsite.

Mormăitul de bas al lui Worf, care venea de la numai doi-trei metri din spatele lui Shar-Tel, îl făcu pe bătrân să se întoarcă și să se uite pentru prima dată cu atenție la Worf care se întorsese spre căpitan pentru a raporta.

Shar-Tel făcu ochii mari și, instinctiv, se îndepărtă de trupul amenințător al klingonianului.

Reacția de respingere a durat numai de o clipă și, clipind, Shar-Tel se întoarse spre Picard.

– Nava voastră poate să distrugă Depozitarul? întrebă el tăios.

– Sperăm să-l oprim să se autodistrugă, răspunse Picard, cel puțin până îl scoatem de acolo pe locotenent La Forge. Dacă este într-adevăr la bord. După asta, vom mai discuta. Domnule Gawelski, apropie-te la cinci mii de kilometri! Locotenent Worf, continuă sondarea cu ajutorul senzorilor!

– Căpitane, interveni Brindle de la pupitrul tactic, șase nave cu încărcătură chimică au părăsit atmosfera planetei și pătrund pe orbită.

– Monitorizează și înregistrează toate transmisiunile lor, spuse Picard, aruncând o privire

de gheață spre Shar-Tel, în momentul în care se întoarse spre Riker.

– Ofițer I, cui îi aparțin aceste nave?

Rikér explică repede. Shar-Tel stătea în apropiere, în mod clar mai nervos și mai nerăbdător decât fusese înainte de anunțul făcut de Brindle.

– Tu le-ai chemat, Shar-Tel, spuse Picard, întorcându-se spre bătrân. Poți să le spui să rămână la distanță? Convinge-i să rămână pe o orbită mai îndepărtată, departe de "Depozitarul" vostru până când vom rezolva situația.

– Exact asta și fac, căpitane, spuse repede Shar-Tel. Dacă acel Kel-Nar a preluat controlul Depozitarului...

– Lasă explicațiilel Spune-le să nu se apropiel Locotenent Brindle, încearcă să stabilești contactull Shar-Tel, nu le spune unde eștil Lasă-i să creadă că ești acolo, unde te alli în mod obișnuit.

Dând din cap în semn de acceptare, Shar-Tel se grăbi să-i dea lui Brindle frecvențele necesare pentru a lua legătura cu navele.

– Cinci mii de kilometri, căpitane, raportă Gawelski.

– Locotenent Worf?

– La viteza maximă, senzorii sunt capabili să pătrundă până la un nivel limitat. Dar...

– O mie de kilometri, domnule Gawelski, ordonă Picard.

– Nici un răspuns din partea navelor, căpitane, raportă Brindle. Ne recepționează, dar nu răspund.

– Shar-Tel? Picard se încruntă la bătrân. De ce?

– Nu știu, căpitane.

– Mai încearcă, Brindle. Shar-Tel, chiar dacă navele nu răspund; transmite-le mesajul.

– De la distanța asta, senzorii pătrund mai bine, spuse Worf câteva secunde mai târziu, când *Enterprise* ajunsese la o distanță de o mie de kilometri. Categoric sunt încă două forme de viață la bord, amândouă humanoide, una umană, probabil cu un emițător.

– Este La Forge, spuse Riker ușurat.

– Da, căpitane, spuse Worf. Dacă este el, este în stare de inconștiență, ca și cealaltă formă de viață. Încă două forme de viață huma-

noide, într-o navă mai mică, sunt tot în stare de inconștiență.

– În stare de inconștiență, se răsti Picard? Toți?

– Probabil că este sistemul de apărare al Depozitarului, spuse Riker repede, amintindu-și ce-i spusese Geordi despre prima experiență pe care a avut-o Data pe Depozitar. Probabil că La Forge a folosit fazerul.

– Cât timp vor rămâne în starea asta?

– N-avem de unde să știm, spuse Riker. Când La Forge și Data au fost luați din preajma navei, și-au recăpătat cunoștința în mai puțin de jumătate de oră. Dar dacă rămân înăuntru... Riker se încruntă și clătină capul. Un sistem proiectat să apere nava însăși împotriva oricui folosește un fazer înăuntrul sau în apropierea ei, nu s-ar dovedi eficient dacă ar permite atacatorului să se trezească și să reia atacul.

Picard se încruntă și mai tare.

– Vrei să-mi spui că-i va ține în starea asta de inconștiență sau chiar îi va ucide dacă nu-i vom putea scoate de acolo?

– S-ar putea, căpitane, spuse Riker și ar fi mai bine, mă refer la starea de inconștiență nu

la uciderea lor. Dacă s-ar trezi mai întâi Kel-Nar...

– Înțeleg ce vrei să spui, ofițer I. Ar fi mai bine să găsim o cale de a-l scoate pe locotenentul La Forge de acolo cât mai repede. Picard privi în jurul lui pe punte. Accept orice sugestie, informație, chiar comentarii.

Data, care fusese absorbit de lucrul lui la al doilea pupitru științific chiar din clipa în care sosise pe punte, se întoarse spre Picard. Eu n-am încă nici o propunere, dar am niște informații pe care locotenentul La Forge le considera semnificative.

– Să le auzim, domnule Data.

– Foarte bine, căpitane. În ultimele câteva minute m-am familiarizat cu detaliile complete referitoare la informațiile suplimentare oferite de ferengi privind acest sector din spațiu și...

– Informațiile suplimentare ale ferengilor? Picard se încruntă din nou.

– Da, căpitane. Informațiile primite de Federație în schimbul unor alte informații similare, neverificate, adunate din alte sectoare de navele de explorare ale Federației.

Picard aprobă din cap.

– Ah, da, "schimbul de zvonuri"! Îmi amintesc. Din câte îmi amintesc, nici ferengii și nici oficialitățile Federației n-au fost foarte încântați în momentul în care au avut ocazia să analizeze așa-numitele informații pe care le primiseră. Toate erau de la o a doua sau a treia sursă și se refereau la evenimente petrecute – dacă într-adevăr se petrecuseră – cu mii de ani în urmă.

– Exact, căpitane, astea sunt informațiile la care mă refer.

– Și ai scos ceva folositor din ele?

– Cred că da, căpitane. Informațiile pe care tocmai le-am trecut în revistă par să arunce oarecare lumină asupra originii și funcției celor două nave cu care am avut legătură.

– Continuă, spuse Picard. Androidul făcuse o pauză ca pentru a cere permisiunea de a vorbi.

– Am înțeles, căpitane, spuse Data și continuă să relateze ceea ce i-a spus Geordi referitor la navele similare Depozitarului, așezate pe orbitele unui număr de planete de clasă M, într-un anumit moment în trecut. De asemenea, a spus tot ce știa despre alte

planete de clasă M care nu reușiseră să atingă stadiul călătoriilor în spațiu, fie împiedicați de "invadatori din alte lumi", fie de "evenimente catastrofale" nedefinite.

În acel moment, continuă Data, Geordi s-a gândit că sateliții erau ceea ce el a numit niște "posturi de pază", iar nava părăsită era un fel de sediu central, sau un stat major de pe care toți sateliții erau controlați și, la un moment dat, aprovizionați.

– Pare să aibă sens, fu de acord Riker, cel puțin pentru mințile paranoice ale celor care i-au construit. Gândiți-vă la teleportoarele într-un singur sens, la dispozitivele de autodistrugere și la toate celelalte "dispozitive de siguranță". Pentru o civilizație cu un asemenea mod de gândire, ideea de a întâlni alte civilizații, egale sau superioare trebuie să fi fost înspăimântătoare.

Picard se încruntă.

– Deci, atunci când au început să descopere lumi cu populație potențial "periculoase", în loc să le ajute, sau măcar să le ignore, ei s-au asigurat că aceste lumi nu vor avea niciodată șansa de a avansa atât încât, să

poată face călătorii în spațiu. De fapt, ei au făcut din acele populații prizonieri, cu ajutorul unor sateliți ca aceștia. Și probabil că sunt sute, chiar mii.

Riker îl aprobă din cap!

– Au plasat sateliți pe orbita fiecărei planete pe care au descoperit populații capabile să se avânte la un moment dat în spațiu și să-i înfrunte.

Cred că ar trebui să fim recunoscători că, pur și simplu, n-au sterilizat aceste lumi. Probabil că aveau puterea asta.

– Și unitățile de hibernare? întrebă Picard gânditor. Probabil că monitorizarea zi de zi și an de an, o făceau computerele și trezeau pe cineva numai atunci când depistau ceva ce fusese introdus în programul lor ca fiind o amenințare– primul satelit artificial, prima explozie nucleară, primul lucru care ar fi reprezentat un indiciu că populația în cauză dezvolta o tehnologie ce o putea duce în spațiu.

– Da, spuse Data. Astfel de activități au stat la baza povestirilor despre "invadatorii din alte lumi" care nu permiteau locuitorilor planetelor să ajungă în spațiu. Este de asemena posibil,

ca dispozitivele de autodistrugere să fi fost în legătură cu "evenimentele catastrofale" care, conform informațiilor ferengilor erau adesea explozii puternice ale unor obiecte necunoscute care apăreau pe orbitele planetelor. În aceste ocazii și în altele, se menționează "boli cumplite", care au urmat acestor evenimente, ca rezultat al radiației produse de aceste explozii, mai mult ca sigur.

Riker se strâmbă.

– Și apoi, cândva, în trecut, au întâlnit o civilizație care călătorea deja în spațiu, o civilizație care era probabil, superioară din punct de vedere tehnologic. Și, în loc să încerce să-i întâlnească pe acești nou veniți, să le devină prieteni, ei au intrat pur și simplu în panică. S-au întors în lumea lor, oricare ar fi aceea, punând în funcțiune dispozitivele de autodistrugee, făcând tot posibilul să șteargă urmele existenței lor. Dar în foarte puține cazuri, ca în cazul satelitului și al navei descoperite de noi, ceva n-a funcționat corect și nu au fost distruse.

Picard aprobă din cap.

– Totul pare foarte plauzibil, având în vedere dovezile pe care le avem. Și, când am dat peste nava părăsită, sistemele de evacuare funcționau încă pentru a vă putea teleporta pe toți patru aici, pe acest așa-numit Depozitar, probabil singurul satelit care mai funcționează.

Picard făcu o pauză pentru a-și trage răsuflarea.

– Dar, din nefericire, nici unul dintre sisteme nu ne e de folos, continuă el. În primul rând, trebuie să găsim o cale pentru a-l aduce înapoi pe locotenetul La Forge...

– Căpitane! îl întrerupse Worf. Energia satelitului crește din nou!

Picard se întoarse brusc spre monitor.

– Domnule Brindle, țipă el, menține energia la maximum în propriile noastre scuturi! Worf, ce face cu energia asta?

– Nu știu, căpitane. Indicatorii arată că mare parte este transmisă în scuturi, dar.. Altă creștere de energie, căpitane și tot în scuturi.

– În scuturi? Sunt întărite?

– Nu, căpitane, tocmai asta mă nedumerește. Energia pare să se îndrepte spre scuturi, dar pare să nu aibă un efect vizibil.

– O proastă funcționare?

– Se poate, căpitane. Nava asta are aproape aceeași vârstă ca și cealaltă navă părăsită.

Picard se îndreptă spre pupitrul tactic să-i mai pună întrebări lui Shar-Tel, dar, înainte ca ochii să-i părăsească monitorul, satelitul mai mic, așa numit Depozitar, sclipi și dispăru.

– Worf! Ce s-a întâmplat?

– O parte din energie este acum radiată de sculturile navei, dar asta este singura schimbare.

– Satelitul mai este acolo? Senzorii îl mai captează?

– Da, căpitane. Totul e ca și până acum: Starea formelor de viață este neschimbată.

– Atunci, ce naiba...

Brusc, Picard rămase tăcut, cu gura căscată. În locul satelitului dispărut, apăruse cea mai mare navă stelară pe care o văzuse el sau altcineva de pe punte.

Capitolul Șaptesprezece

Încet, inexorabil, Shar-Lon își revenea în simțiri.

La început, mintea încețoșată rezistă acestei intruziuni, temătoare în fața durerii care se amplifica cu fiecare pas făcut spre starea de trezie, incapabil să înfrunte totala extenuare, care făcea ca numai gândul la o mișcare fizică să devină o tortură.

Dar apoi, pe măsură ce mintea începea să-i devină tot mai limpede, își dădu seama: *Darurile sunt cele care fac asta. Darurile sunt cele care mă trezesc.*

O clipă mai târziu, în ciuda unei ușoare senzații de amețeală, era complet treaz. Din-

colo de starea de extenuare și de durere care mai persista încă în trup, simți o apăsare în spate și o durere în piciorul stâng. Privi în jur și văzu camera Consiliului Bătrânilor.

Și în momentul acela, își dădu seama că nu era întins pe una dintre canapelele pe care se odihnea atât de des înaintea vreunui consiliu, ci pe podea, cu un picior răsucit dureros sub el.

Brusc, amintirea chinuitoare a acelor ultime clipe, a trădării lui Kel-Nar, a propriului său eșec, toate îi reveniră în minte.

Și, odată cu aceste amintiri, își dădu seama că, într-un fel, i se oferise o a doua șansă.

Lor tuturor – fratelui său, celor de pe planetă și, în special, Gardienilor Păcii – le fusese dată o a doua șansă. Șansa de a alege drumul bun – drumul *adevăratei* păci.

Darurile îi dădeau – îl obligau să primească – o a doua șansă.

Dacă avea puterea și dorința să o folosească.

Neîndrăznind să închidă ochii, de teamă că nu ar mai avea puterea să-i mai deschidă, făcu un efort să se concentreze, să gândească. Nu avea posibilitatea să controleaze Darurile acum când, Kel-Nar era cu siguranță în Depozitar.

Nu mai era decât o acțiune, pe care o putea întreprinde. Aceeași acțiune pe care o mai încercase și în care eșuase, chiar în momentul în care conștiința lui pâlpâise și apoi se stinsese.

Dar acum, Darurile hotărâseră să-i mai dea o șansă... Adunându-și ultimele resurse ale puterii oferite de Daruri, Shar-Lon se concentră asupra Darurilor și simți cum legătura devine mai puternică. Avu chiar iluzia, pentru un moment, că propriul lui trup pe moarte, capătă forță.

Cu un amestec de triumf și regret dădu comenzile care urmau să ducă la distrugerea Darurilor.

Își pierdea din nou cunoștința, dar în același timp simțea confirmarea din partea Darurilor. Paradoxal, aceste ultime clipe ale lui erau primele clipe de pace adevărată și totală pe care o trăise în cincizeci de ani.

Toți cei aflați pe punte, inclusiv Data și Worf rămaseră o clipă înghețați în fața imaginii care apăruse pe monitor fără nici o avertizare, fără

distorsiunile spațiale care preced, în mod normal, apariția unei nave cu viteză superluminică.

Nava necunoscută, de un albastru metalic, ușor strălucitor, făcea ca *Enterprise* să pară pă lângă ea foarte mică, putând să încapă în oricare din cele trei segmente care formau și care erau asemănătoare unor fortărețe. Aripi enorme erau întinse de fiecarea latură a segmentului din față, pe care puteau să fie instalate unități de comandă sau arme. Fiecare aripă era la fel de mare ca o navă spațială de clasă medie. Asemeni unui munte ce plutea prin aer, masivă și grosolană, crea o impresie de putere distrugătoare.

Data își reveni primul.

– Căpitane, spuse el repede, apariția unei nave similare acesteia este un alt fenomen care este foarte des pomenit în informațiile suplimentare ale ferengilor în special în povestiri care, spun ei, provin de la civilizații care au călătorit prin spațiu și nu de la populații planetare. În toate situațiile, se spune că acest fenomen a fost urmat, într-o perioadă de timp nespecificată dar nu prea îndelungată, de o

explozie ca aceea despre care am discutat deja.

– *Asta* este ceea ce a făcut să dispară celelalte posturi de pază? Picard trase aer în piept. Poate că nebunia acestor constructori, despre care vorbiți, era justificată. Pentru ca o navă de o asemenea mărime să călătorească cu ajutorul teleportării și nu cu viteză superluminică...

– Nu călătorește cu ajutorul teleportării, căpitane, anunță Worf. Nici măcar nu există!

Picard se întoarse brusc spre klingonian:

– Explică!

– Senzorii arată că scuturile Depozitarului s-au mărit considerabil. De fapt nava pe care o vedem acum pe monitor are dimensiunile acestor scuturi și tot ele produc radiația care crează imaginea.

– O iluzie?

– În aceeași măsură în care imaginile produse de holospațiile noastre sunt o iluzie. De fapt, scuturile și-au schimbat natura, pentru a putea include o versiune oarecum primitivă a câmpurilor de forță, care dau soliditate

imaginilor dintr-un holospațiu. Se pare că la asta a folosit energia.

Încruntat, Picard se întoarse spre pupitrul tactic:

– Domnule Brindle!

– O iluzie, căpitane, spuse și acesta, dar o iluzie masivă. Pentru senzori mai puțin sofisticați decât ai noștri – senzori care ar folosi numai spectrul electromagnetic standard – iluzia ar părea întru totul reală.

– Atunci exploziile care, conform celor spuse de Data, urmează apariției unei astfel de nave...

– Probabil că sunt datorate dispozitivelor de autodistrugere, încheie Riker gândul lui Picard, atunci când acesta se întrerupse brusc, cu ochii la imaginea de pe monitor. Atât iluzia, cât și autodistrugerea pot fi provocate, pur și simplu, de apariția în apropiere a unei nave, așa cum dispozitivul de autodistrugere de pe nava părăsită a fost declanșat de teleportarea noastră la bord. Iluzia acestei masive nave de luptă trebuie să fie ultimul efort de a speria eventualul atacator și de a-l îndepărta. Dacă manevra nu reușește, dispozitivul de autodistrugere este activat.

– Locotenent Worf, țipă Picard, cât de puternice sunt acum scuturile navei necunoscute? Nu le-am putea străpunge cu raza de teleportare pentru a-l aduce a bord pe locotenentul La Forge?

– Nu, căpitane. Dar fazerele ar reuși să pătrundă cu ușurință.

Picard clătină capul.

– Nu, atâta vreme cât locotenentul La Forge mai este acolo! Dar obiectele fizice? dacă scuturile lor au fost modificate, înseamnă că sunt similare câmpurilor de forță ale holospațiilor noastre.

– Se poate, căpitane.

– Am putea pătrunde cu *Enterprise* în interiorul iluziei?

– Da, căpitane, cred că am putea. Dar pentru asta ar trebui să coborâm propriile noastre scuturi. Interacțiunea dintre cele două tipuri de scuturi...

– Și odată înăuntru l-am putea teleporta pe locotenetul La Forge pe Punte?

– Dacă condițiile actuale nu se schimbă, da, căpitane.

Picard se întoarse brusc spre pupitrul tactic.

– Domnul Gawelski, coboară scuturile atât cât să putem trece. Domnule Carpelli, pregătește-te să te fixezi pe cordonatele emițătorului lui La Forge și să-l aduci la bord! Adu-i și pe ceilalți trei la bord, dacă timpul și situația ne permit. Locotenent Yar, doctor Crusher, securitatea și ajutorul medical în camera de teleportare, imediat!

Imaginea navei-fortăreață crescu tot mai mult până când umplu tot monitorul.

– Gata să încep pătrunderea, căpitane, raportă Gawelski.

– Scuturile jos, Brindle, strigă Picard.

Singura indicație de pe monitor era o ușoară sclipire.

– Înaintăm cu forța de propulsare, raportă Gawelski.

Imaginea se mări tot mai mult și, în ultimele clipe nu se mai putu observa nici un detaliu. Ceea ce, de la distanță, păreau să fie linii geometrice orizontale pe frontonul uriașei nave, deveneau acum, dintr-o dată, linii neclare, cu margini neregulate, asemeni unei picături văzute la microscop, în care trăsăturile clare deveneau dâre inegale și suprafețe striate.

Apoi totul dispăru și Depozitarul apăru în fața lor, parcă agățat în spațiu.

Dar, în aceeași clipă, toți cei de pe punte se clătinară și se dădură înapoi, în momentul în care o presiune asemeni unui vânt foarte puternic, trecu dintr-o dată printre ei.

– Am trecut prin câmpurile de forță, căpitane, mormăi Worf ca o explicație, de la pupitrul științific. Acum suntem înăuntru. Este...

Brusc, klingonianul rămase tăcut cu degetele pe pupitrul său, urmărind datele nou apărute.

– Scuturile Depozitarului revin la configurația inițială, căpitane și se micșorează.

– Sublocotenent Carpelli...

– Mă fixez acum, căpitane.

Brindle, fixează fazerele spre sursa de energie a Depozitarului. Fii gata să tragi imediat ce locotenentul La Forge e la bord!

– Activez acum, raportă Carpelli.

– Pe toți patru, domnule Carpelli?

– Pe toți patru, căpitane.

– Locotenent Worf, toți sunt încă în stare de inconștiință?

– Da, căpitane.

– I-am prins, căpitane, raportă Carpelli.

– Scuturile ridicate, domnule Brindle! Pregătește-te să descarci fazerele!

– Scuturile ridicate, căpitane. Gata de...

– Scuturile Depozitarului sunt din nou la locurile lor, căpitane, înconjurându-l, dar au încă multă energie. Fazerele nu vor penetra...

– Nu trage, domnule Brindle! Locotenent Worf, ce...

– Începe o nouă activitate la sursa de antimaterie a Depozitarului, interveni Worf, probabil că se va autodistruge prin detunări simultane ale întregii cantități de antimaterie.

– Să plecăm, domnule Gawelski!

– Așteaptă, căpitane, interveni Riker cu brutalitate. E prea aproape! Va fi distrus habitatul! Acolo sunt mii de oameni!

– Domnule Brindle, unda tractoare! spuse Picard. Cât timp mai avem, locotenent Worf?

– În situația actuală, mai puțin de un minut, căpitane.

– Mai mult decât suficient, dacă unda tractoare ține. Domnule Gawelski, te îndepărtezi razant de planetă, în clipa în care unda tractoare a lovit satelitul. Dacă poveștile feren-

gilor relatate de Data sunt adevărate, undele ar putea fi la fel de periculoase pentru planetă ca și pentru habitat.

Urmă o tăcere încordată, apoi:

– Unda tractoare activată și fixată asupra satelitului, căpitane.

– Domnule Gawelski, forța de propulsare la maximum!

Pe monitorul care era focalizat acum spre planetă, imaginea se micșora rapid. În prim plan, pata care era Depozitarul rămânea constantă.

La pupitrul științific, Worf începu numărătoarea inversă de la douăzeci de secunde.

La zece secunde, *Enterprise* și povara pe care o remorca erau la aproape o sută cinzeci de mii de kilometri depărtare.

– Întrerupeți unda tractoare, ordonă Picard.

– Domnule Gawelski, inversează cursul, înapoi spre habitat. Rămânem între habitat și Depozitar. S-ar putea să aibă nevoie de scuturile noastre.

Eliberat, Depozitarul își continuă drumul, încetinit pentru o fracțiune de secundă de gravitația planetei, aflată acum la depărtare.

Se afla la aproape trei sute de mii de kilometri în momentul în care s-a autodistrus.

Pentru o clipă, rivalizã în strălucire cu soarele, chiar și de la acea distanță și senzorii de pe *Enterprise* captară o ușoară radiație mortală. Aflat în umbra lui *Enterprise* și protejat de scuturile ei, habitatul n-a fost atins de nici una din aceste radiații, iar planeta, apărată de propria atmosferă a rămas neatinsă.

Strălucirea păli, radiația se risipi și totul se termină.

– Doctor Crusher, spuse Picard, raportează-mi care e starea pacienților, în special a lui La Forge.

– Examinările preliminare arată că starea sănătății e cea normală.

Dar voi fi mai liniștită când se va trezi și când voi putea vorbi cu el.

– Ca și mine, doctore, ca și mine. Și ceilalți trei? Ar exista vreun motiv pentru care să nu poată fi teleportați înapoi, pe nava lor?

– Nu există nici un motiv din punctul de vedere al sănătății, căpitane. Se simt la fel de bine ca locotenentul La Forge.

– Teleportează-i, domnule Carpelli. Cu cât mai puțini oameni de felul lor știu de existența lui *Enterprise*, cu atât mai puțin vom încălca Prima Directivă.

– Va trebui să-i teleportez pe cealaltă navetă, căpitane. Naveta lor era atașată la Depozitar.

– Atunci, cealaltă navetă. Locotenent Worf, mai este în stare de funcționare?

– Conform datelor senzorilor mei, da, căpitane.

Ușurat, Picard schimbă informațiile cu Carpelli și se întoarse spre Shar-Tel.

– Cred că nu ai nimic împotrivă să te întorci și tu în același fel. Acum, când Depozitarul numai este, fără ca noi să fi făcut vreun efort și, când grupul vostru de nave se îndreaptă spre noi, pari să fii...

– Căpitane! îl întrerupse locotenentul Yar, aflată din nou la pupitrul tactic: Prietenii lui Shar-Tel încearcă să ia legătura cu el.

Picard îi făcu semn lui Shar-Tel să se îndrepte spre pupitrul tactic.

Sgar-Tel înghiți înainte să vorbească, apoi spuse:

– Da, La-Dron, ce-ai descoperit?

– Îmi pare rău, Shar-Tel, am ajuns prea târziu.

Shar-Tel păru să se prăbușească, dar își reveni.

– Fratele meu e mort?

– Cred că a murit numai cu câteva minute înainte să ajungem noi, dar, chiar dacă am fi ajuns mai repede, sunt sigur că n-am mai fi putut face nimic. Glonțul...

– Nu e nevoie să intri în amănunte, spuse cu brutalitate Shar-Tel. Și oamenii lui Kel-Nar? Tot mai încearcă să-i mai intimideze pe ceilalți?

– Unii da, dar când vor afla ce i-a făcut fratelui tău..

– Spne-le că ajutorul fratelui meu, Kel-Nar, este prizonierul meu. Spune-le că Depozitarul a fost distrus.

Pentru o clipă, nu se auzi nimic.

– Atunci înseamnă că am câștigat, spuse încet La-Dron.

Shar-Tel închise ochii și oftă lung.

– Da, se pare că am câștigat. Am să mă întorc repede cu Kel-Nar și cu cei care l-au condus la Depozitar.

Urmă o altă tăcere de scurtă durată, apoi La-Dron spuse:

– Cum dorești. Deși nimeni nu te va condamna dacă se va afla că trădătorul Kel-Nar nu mai este printre prizonieri, atunci când te vei întoarce.

Shar-Tel clătină capul.

– Am să-l aduc.

Înainte să se întoarcă de lângă pupitrul tactic, Yar îl opri cu un semn din mână.

– Una dintre nave răspunde, în sfârșit, mesajului tău, spuse ea.

Picard zâmbi.

– Shar-Tel vrei să explici situația camarazilor tăi înainte de a pleca? Fără să menționezi existența lui *Enterprise*, firește.

Shar-Tel ezită, simțindu-se brusc stânjenit când își aminti schimbul de cuvinte avut cu Yar, referitor la motivele posibile ale celor din navele care se apropiau.

– Încearcă din nou, căpitane, spuse Yar și ochii ei îi întâlniră pe ai lui Shar-Tel care privise scurt spre Picard.

– Cum dorești, căpitane, spuse Shar-Tel strângând din umeri și întorcându-se la pupitrul tactic.

– Vă vorbește Shar-Tel, începu bătrânul. Cine sunteți?

– Sunt Lyn-Pron, răspunse vocea pe care o auzea acum întregul echipaj.

Încordarea lui Shar-Tel se topi și el se relaxă ușurat.

Din toți oamenii care ar fi putut să conducă navele în această misiune, Lyn-Pron era cel a cărui prezență îi dădea cele mai mari speranțe. Lyn-Pron era cel cu care Shar-Tel discutase cel mai mult, cel cu care lucrase la mii de planuri, propunând mii de posibilități de salvare. Cel care, de peste douăzeci de ani, îi devenise prieten, sau atât de bun prieten pe cât se putea să fie prieten cu o voce fără chip, căreia îi împărtășise visele sale.

– Ai primit mesajul meu, întrebă Shar-Tel.

– L-am primit, prietene, dar...

– Acum poți să nu mai ții seama de el, îl întrerupse Shar-Tel. Acum totul e din nou sub control. Scopul nostru a fost atins. Depozitarul a fost distrus. Explozia pe care ai văzut-o cu câteva clipe în urmă a marcat sfârșitul lui.

– E un șiretilic, prietene? Brusc, în vocea lui Lyn-Pron se simți suspiciunea. Am văzut,

într-adevăr o explozie, dar nu era în nci un caz în apropierea Depozitarului.

– E o poveste lungă. Nici eu n-o știu pe toată. Kel-Nar încerca să preia controlul asupra Depozitarului. L-a omorât pe fratele meu, dar s-a întâmplat ceva. Kel-Nar a fost redus la starea de inconștiență și aruncat de pe Depozitar – bătrânul făcu o pauză în cursul acestei improvizații și aruncă o privire spre Picard care îl urmărea cu atenție – și, nu știu cum, Depozitarul s-a mișcat singur acolo unde ai văzut explozia. Dacă nu se întâmpla așa, am fi avut pagube mari din cauza radiațiilor. Așa cum am spus, sunt sigur că fratele meu...

– Dar Depozitarul n-avea sisteme de propulsare, sau cel puțin așa mi-ai spus tu.

Dacă Shar-Lon a putut să-l facă să caute toate rachetele de pe suprafața planetei și să le trimită la mii de kilometri în spațiu înainte să le distrugă, spuse Shar-Tel cu o voce în care se ghicea exasperarea, sunt sigur că a reușit să-l facă și pe el să se depalseze în același fel. Era singurul care cunoștea Darurile și care le-a folosit, dar el...

– Te cred, prietene, spuse Lyn-Pron și de data asta, în vocea lui nu se mai simțea

suspiciunea, ci tristețea. Aproape că n-aș vrea...

Shar-Tel se încruntă.

– Ce n-ai vrea?

– Ceea ce am să-ți spun ar fi fost mai ușor de spus dacă aș fi crezut că mă înșeli, dacă aș fi crezut că ai trecut de partea lui Kel-Nar sau dacă te-ai fi lăsat chiar sedus de puterea Darurilor, dar...

Brusc, vocea lui Lyn-Pron se frânse și pentru o clipă fu liniște.

În cele din urmă, Lyn-Pron vorbi din nou:

– Ceilalți nu știu că am luat legătura cu tine. A fost interzis, după ultimul tău mesaj.

– Dar de ce? Am încercat să vă avertizez...

– Știu, știu, dar ei nu te-au crezut. Ei s-au temut că e o șiretenie.

– O șiretenie? faptul că v-am salvat de Kel-Nar?

– O șiretenie ca să ne întâzii, să-i dai timp lui Kel-Nar timpul de care avea nevoie să folosească Darurile pentru a ne distruge navele, așa cum fratele tău a distrus rachetele care au fost trimise împotriva lui, cu cincizeci de ani în urmă.

– E o nebunie! De ce...

– Știu, prietene, știu. Dar eu sunt unul singur între mulți. Am încercat să-i conving că nu era nici o șiretenie. Crede-mă, am încercat, dar ei n-au vrut să asculte.

– Dar cu siguranță, acum când Depozitarul a fost distrus și Kel-Nar e prizonierul meu...

– Îmi pare rău, Shar-Tel, dar pentru ceilalți nu va fi nici o diferență. Asta n-a fost niciodată o misiune care să te ajute în lupta împotriva lui Kel-Nar, sau pur și simplu, pentru a distruge Depozitarul. A fost o misiune împotriva voastră, *a tuturor.*

Ochii lui Shar-Tel îi întâlniră pentru o clipă pe ai lui Yar și el văzu tristețea din ei, tristețea pentru că, în cinismul ei, ea avusese dreptate.

– Care sunt planurile tale *în condițiile astea,* întrebă Shar-Tel cu o voce slabă și resemnată. Vei invada și vei pune stăpânire pe Lumea noastră?

Lyn-Pron oftă, aproape cutremurându-se.

– Așa aș fi vrut, dar nu vom face asta.

– Atunci?

– O vom distruge. Asta au pus la cale. Totala distrugere a Gardienilor Păcii și a lumii lor.

Capitolul Optsprezece

Mânie, dezgust, neîncredere, toate se putură citi pe chipul lui Shar-Tel care devenise brusc pământiu.

– Asta e o nebunie! spuse el cu vocea tremurândă. Acolo sunt aproape o mie de oameni, bărbați, femei, copii! Dacă-l vreți pe Kel-Nar, îl puteți avea! Dacă mă vreți *pe mine*, mă puteți avea! Dar pe ceilalți...

– După cincizeci de ani de tiranie, se auzi glasul lui Lyn-Pron, oamenii nu mai fac deosebire. Cu excepția mea și a câtorva care, în decursul ultimilor ani am ajuns să vă cunoaștem, pentru ceilalți voi sunteți *cu toții*

Gardienii Păcii. Voi sunteți cei care ați distrus întraga flotă de navete spațiale. Voi sunteți cei care, cu ajutorul Darurilor voastre, ne-ați obligat să vă plătim tribut, să vă lăsăm să furați tot ce ați avut nevoie pentru a menține Lumea voastră. Voi sunteți cei care ați distrus fiecare navă pe care am încercat s-o lansăm în ultimii douăzeci de ani. Voi sunteți cei care ați refuzat să ne împărtășiți și cea mai mică fărâmă din știința străinilor, la care voi aveați acces. Voi sunteți cei care ați ținut întreaga noastră lume prizonieră timp de cincizeci de ani. Voi...

Brusc, Lyn-Pron se întrerupse și toți cei aflați pe punte putură să-i audă respirația sacadată. În cele din urmă, mai liniștit, încheie:

– Îmi pare rău, prietene, dar așa simt toți, chiar și o parte din cei care au lucrat cu tine atâția ani. Eu nu pot să fac nimic să le schimb sentimentele, nimic.

– Atunci, de ce-mi spui toate astea? izbucni Shar-Tel cu obrajii înroșiți din nou din cauza furiei. Ca să ne torturezi? Nu e suficient să murim, dar trebuie să și știm că vom muri?

Lyn-Pron râse amar.

– Sunt și unii care n-ar dori altceva decât să vă tortureze, pe fiecare dintre voi, până veți muri. Dar eu fac asta... Îmi risc propria viață ca să fac asta. Dacă cineva m-ar fi prins că vorbesc cu tine, cred că și-ar fi întors armele împotriva navei mele, chiar înainte să te atace pe tine. Am făcut asta fiindcă nu m-aș fi putut împăca cu gândul că n-am fost cinstit cu tine. Și fiindcă nici acum nu pot să renunț la speranță.

– Dar ai spus că ai renunțat!

– Am folosit fiecare argument de zeci de ori, dar a fost inutil. Mai este o oră până vom ajunge, o oră până vom face o mie de găuri în Lumea Gardienilor Păcii. Eu voi continua să le explic, dar voi lăsa canalul principal, care leagă toate navele, deschis pentru tine, pentru orice ai vrea să ne spui sau să ne arăți, absolut orice.

– Dar dacă faci asta, ceilalți vor înțelege că mi-ai spus...

– Știu, dar nu mai are importanță. Dacă și asta eșuează – cum mă tem foarte tare că se va întâmpla – nu cred că vreau să mai trăiesc, nici cu gândul morții tale, nici cu gândul morții lumii tale pe conștiință. Succes, prietene!

Și legătura fu întreruptă.

Shar-Tel se întoarse spre Picard. Trimite-mă repede pe navetă! Aș vrea să mai petrec măcar câteva minute în Lumea mea, înainte...

– Nu! Consilierul Troi care ascultase îndurerată tot schimbul de vorbe, aproape că strigase. Nu putem îngădui una ca asta, căpitane! Trebuie să facem ceva!

– Sunt de acord, consilier, spuse Picard, și accept orice propunere. Privi în jurul lui, pe punte. S-ar părea că ne revine o parte din responabilitate, dacă nu pentru situația inițială, măcar pentru precipitarea crizei. Accept orice propunere, orice care să nu contravină flagrant Primei Directive.

– Căpitane, spuse Data aproape imediat, am descoperit și alte corelații, poate semnificative, în informațiile suplimentare ale ferengilor. Extrapolând, pentru a determina dacă au vreo relevanță în situația actuală...

– Continuă, Data, îl încurajă căpitanul nerăbdător.

– Eu cred că această corelație are o relevanță, căpitane. De fapt, ei au sugerat o soluție posibilă la această problemă.

Nu lipsa greutății îl făcu pe Lyn-Pron să simtă un nod în stomac, în momentul în care nava lui intră pe orbită și Lumea Gardienilor Păcii începu să se vadă tot mai bine pe ecranul radar din fața lui.

Era sentimentul zădărniciei.

Și al vinovăției.

Zădărnicie, fiindcă nu reușise să-i convingă pe ceilalți, măcar să mai întârzie atacul sau chiar să renunțe la el. În cele din urmă le mărturisise despre discuția avută cu Shar-Tel, despre afirmația acestuia că Depozitarul fusese distrus. Cu toate astea, nu reușise să-i impresioneze și, pentru o clipă, se temuise că ei vor întoarce armele împotriva lui. Chiar și atunci când, cu câteva minute în urmă, deveni clar pentru toată lumea că Depozitarul nu mai era acolo unde fusese timp de cincizeci de ani ei nu spuseseră decât: "E o altă șmecherie". Iar un pilot mârâi: "Cu afurisitele alea de Daruri, Shar-Lon poate să facă tot ce vrea".

Dar sentimentul de vinovăție era cu mult mai puternic decât cel de zădărnicie. Timp de aproape zece ani mințise un om care, în ciuda eforturilor susținute de a rezista, de a rămâne

"obiectiv", devenise prietenul lui. Navele, în loc să aibă locuri pentru toată lumea, fiecare avea loc pentru un singur om și în rest, erau rachete. Scopul lor nu fusese niciodată altul decât acela de a distruge, nu numai Depozitarul, ci și Lumea Gardienilor Păcii. Nu reușise să-i convingă pe aliații lui că această distrugere ar fi fost un punct de pornire pentru lumea pașnică pe care doreau atât de mult să o clădească.

Și acum, în mai puțin de un sfert de oră, Lyn-Pron urma să asiste la această distrugere, fără să poată ridica un deget ca să o oprească.

Brusc, monitorul de deasupra panoului de control se luminã, plin de viață.

Uimit, ridică privirea. Lăsase legătura radio deschisă, dar asta...

– Lyn-Pron, se auzi o voce aspră, acuzatoare care venea de la celelalte nave. Asta e o altă schemă prin care vrei să-ți salvezi prietenii?

Dar înainte să poată nega, chiar înainte să se poată întreba despre ce e vorba, dacă Shar-Tel era vinovat – o imagine apăru din haos.

Și în imagine era Shar-Tel.

Dar nu se afla în Lumea Gardienilor Păcii, nici în Depozitar, doar dacă descrierile lui Shar-Tel fuseseră numai minciuni. În semiîntuneric, singurele culori vizibile erau albastrul-închis și portocaliul-închis, în rest nu se vedea decât Shar-Tel îmbrăcat cu hainele lui. Aerul era îmbibat de o ceață ușoară care îngreuna tot mai mult vizibilitatea și îi dădea lui Shar-Tel o înfățișare și mai amenințătoare. În spatele lui erau panouri de control, dar nici unul de recunoscut, având forme deosebite și lumini ciudate.

– Shar-Tel, spuse Lyn-Pron gâfâind, ce înseamnă asta?

– Îmi pare rău, Lyn-Pron, răspunse bătrânul cu o voce lipsită de expresie, aproape de nerecunoscut, dar tu erai...

Brusc, fu tras de o mână masivă, cu degete negre-cenușii, care se întinseră și se strânseră pe umărul lui, asemeni unei mănuși de metal, la capătul unei mâneci de piele.

Lyn-Pron gâfâi speriat, în momentul în care creatura apăru brusc, umplând ecranul. Era cu cel puțin treizeci de centimetri mai înalt decât Shar-Tel și aproape la fel de voinic. Era

îmbrăcat în piele, cu ceva metalic pe deasupra, un veșmânt barbar, probabil. Atârnat de un lanț ornamental masiv pe care-l purta în jurul gâtului, era ceva ce ar fi putut fi numit o sculptură sau, bănuia Lyn-Pron, capul cine știe cărui fel de animal.

Dar chipul și capul creaturii...

Era humanoid, dar departe de a fi om. În ciuda culorii închise a pielii, gura și bărbia îi erau aproape umane ca formă, dar deasupra ochilor pătrunzători, pe frunte avea un fel de creastă de la rădăcina nasului până deasupra, pe frunte care se continua până aproape de mijlocul țestei, de unde începea să crească un păr negru, abundent, care îi cădea peste urechile diforme și peste umerii masivi.

– Voi sunteți nebunii care vreți să mă distrugeți? spuse creatura cu un glas ca de tunet și cu buzele desfăcându-i-se într-un rânjet batjocoritor.

De pe una dintre nave, cineva îndrăzni să întrebe:

– Tu cine ești?

Chipul râse tare cu vocea ca de tunet și la fel de amenințător precum îl arăta și chipul.

– Printre cei egali mie – și aceștia sunt câțiva – eu sunt cunoscut sub numele de Worf. Pentru tine, eu sunt stăpânul a ceea ce voi ați crezut nimerit să numiți "Depozitar". Credeți că m-am simțit jignit de slabele voastre eforturi de a-l distruge?

– Eu nu prea le-am considerat slabe, spuse un alt pilot a cărui voce tremura, deși vroia să pară sfidătoare. Am văzut explozia care l-a distrus.

– L-a distrus? Așa arată ceva distrus? Eu nu îngădui ca ceea ce-mi aparține să fie distrus cu atâta ușurință.

– N-am știut că-ți aparține, spuse o a treia voce, de data asta înspăimântată. Fusese părăsit. Noi abia...

– Eu nu părăsesc ceea ce-mi aparține, creatură!

– Atunci ia-l! Nouă nu ne pasă dacă este distrus, atâta vreme cât am scăpat de el.

Din nou se auzi râsul acela înspăimântător.

– Nu înțelegeți, creaturilor! Eu am multe posesiuni aici și nu vreau să renunț la nici unul din *voi*.

– La nici unul din *noi*? izbucni Lyn-Pron. Asta ce nebunie mai este? *Noi* nu suntem posesiunile tale!

– Așa credeți? Ființa flutură mâna stângă amenințător.

Și, brusc, Lyn-Pron simți cum trupul întreg i se cutremură și de pe celelalte nave se auziră gemete și țipete. Pentru o clipă rămase paralizat, incapabil să-și mai reia respirația, convins că până și inima îi înghețase în mijlocul unei bătăi.

Compartimentul încărcat al navei dispăru din jurul lui.

Pentru o clipă nu rămaseră decât dungile intense de lumină, înfășurându-l ca într-un cocon.

El se afla în locul care, cu câteva secunde în urmă, fusese numai o imagine pe monitor. Creatura care își spunea Worf stătea în fața lui, ca un colos demonic. Alături, stătea Shar-Tel, fără să se miște, fără să clipească. În jurul lor, învăluindu-i, erau panourile luminoase care acopereau peretele întreg aflat în spatele creaturii. Căldura era insuportabilă, aerul plin de un miros neplăcut și absolut necunoscut.

Nu se putea mișca nici înainte nici înapoi. Își putea întoarce capul, își putea mișca brațele, dar picioarele parcă-i prinseseră rădăcini în podea.

Un oftat, apoi un altul veni din spatele lui Lyn-Pron.

Întorcând capul, văzu oamenii de pe celelalte nave, cu ochii mari deschiși, parcă în stare de șoc. În spatele lor se aflau alte panouri luminoase. Nicăieri nu se vedea vreo ușă sau vreo deschidere de orice fel.

– Bine-ați venit în bârlogul meu, creaturilor, tună vocea de bas. Ați vrea să vedeți ceva?

Făcând o pauză, Worf privi de la unul la altul, prefăcându-se interesat, apoi zâmbi și, pentru o clipă, păru că micul cap atârnat la capătul lanțului, pe care uriașul îl purta la gât, își arătase colții, într-o parodie de zâmbet.

– Nu? Atunci să vă arăt ceva ce doresc eu.

Un alt gest și unul dintre panourile luminoase din spatele creaturii se micșoră și se transformă.

Și, în aerul încărcat, se ivi imaginea navei lui Lyn-Pron, o imagine tridimensională și părând destul de reală ca să-ți vină s-o atingi.

Un alt gest, de data asta mai curând o mișcare din deget și, o rază strălucitoare de lumină se abătu asupra navei. O clipă mai târziu, nava începu să strălucească, apoi se aprinse și dispăru.

– Poate că pe celelalte am să vă permit să le păstrați, spuse creatura râzând. Dacă se dovedește că nu sunteți *prea* supărători.

– Ce dorești de la noi? întrebă Lyn-Pron, singurul care părea să-și fi recăpătat graiul. De ce ești aici?

– Am venit fiindcă ați avut nefericita idee să invadați ceea ce-mi aparținea. Am rămas, fiindcă vechiturile voastre mă amuză. Un alt râs ca un tunet porni din adâncul pieptului lui Worf.

Cel care și-a spus Shar-Lon, a fost o sursă nesfârșită de amuzament, mai ales că avea acea permanentă iluzie că acționează din propria lui voință.

– Asta înseamnă că era într-adevăr posedat?

– Sigur că da – cu toate că el spunea că este "ales". Aiurelile lui erau aproape la fel de amuzante ca și modul vostru, la fel de nebunesc, de a-i răspunde.

– Dar de ce ni te-ai arătat abia acum, după cincizeci de ani?

– După cincizeci de ani ați început să mă plictisiți, chiar să mă enervați cu planurile voastre mărunte. De aceea, am hotărât să preiau controlul direct, să nu mai acționez în secret prin intermediul unuia dintre voi. Spre binele vostru, sper că nu voi fi dezamăgit de rezultat. Nici unul dintre voi nu este atât de privilegiat încât să aibă o a doua șansă. Fiți mulțumiți că, în acești ani de început, m-am amuzat, altfel aș fi plecat, pur și simplu, fără să mă mai întorc.

– Atunci pleacă, aproape că țipă Shar-Tel.

Worf privi în jos spre Shar-Tel și o umbră de amuzament îi sclipi în ochi. Apoi, făcu câțiva pași înapoi și se așeză într-un scaun asemănător unui tron, cu brațele acoperite de luminițe și semne asemănătoare celor de pe pereți.

– S-ar putea să plec, spuse el, dacă deveniți prea plictisitori sau prea enervanți. Dar cred că nu veți fi mulțumiți de rezultat. Făcu o pauză și cu ochii îi trecură repede în revistă pe cei șase. Nu uitați, încheie el zâmbind și

zâmbetul, de data asta, era reluat de capul mic ce se odihnea pe pieptul lui, nu uitați, eu nu-mi părăsesc posesiunile!

– O să ne omori? întrebă Lyn-Pron îngrozit.

– Cu timpul, poate, doar dacă, fără nici un ajutor din partea mea vă veți omorî *voi înșivă*. Asta, firește, mi-ar putea menține pentru o vreme interesul pentru micuța voastră lume. Sinuciderea planetară este într-adevăr un fenomen interesant și eu...

– Atunci de ce ne-ai distrus rachetele acum cincizeci de ani? De ce...

Worf ridică din umeri și răspunse:

– La vremea aceea părea o idee bună. Și mi-a permis ca zeci de ani să provoc diversiunea, ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă v-ați fi transformat lumea într-o grămadă de cenușă. Așa că, orice-ați crede voi despre metodele și motivele mele, puteți măcar să-mi mulțumiți pentru acești câțiva ani de existență planetară de care, altfel, nu v-ați fi bucurat. Râse din nou. Poate dacă v-ați arăta recunoștința autodistrugându-vă într-un mod cât mai interesant, aș putea aranja ca unele "Daruri", cât mai exotice și mai destructive, să fie distribuite unora dintre conducătorii voștri...

– Fii blestemat! explodă Lyn-Pron. Vorbești despre lumea noastră! Noi nu vrem s-o distrugem, nici cu Darurile tale nici cu propriile noastre arme – nu vrem s-o distrugem deloc! Te porți de parcă ar fi vorba de un joc!

– Dar așa și este, micuță creatură, așa și este. Nu aveți și voi jocuri similare în lumea voastră? Mi s-a părut că văd jocuri în care creaturi cu lasere sunt împinse una împotriva celeilalte, iar voi le cereți să se omoare și să se mutileze una pe cealaltă.

– Numai câțiva nebuni se bucură de astfel de jocuri, nu toată lumea...

– Cine poate spune care dintre voi e nebun? Poate că sunteți mai mulți nebuni decât vă închipuiți. Poate că voi, cei care ați pornit cu scopul de a omorî peste o mie de creaturi asemeni vouă, faceți parte dintre acei așa-ziși nebuni.

Worf flutură o mână, în semn că trebuiau să se retragă.

– Dar m-am săturat de toate astea. Am să vă trimit înapoi, pe navele voastre – pe acei dintre voi care mai au nave pe care să se întoarcă. Tu, și ochii lui se îndreptară porucitori

spre Lyn-Pron, pe tine am să te mai reții o vreme. Tu pari mai dezghețat decât ceilalți.

Lyn-Pron se cutremură, dar nu se mișcă.

Apoi, o clipă mai târziu, își înăbuși o tresărire. *Ceva* se forma în ceața din spatele masivului scaun al lui Worf. La început părea că însăși ceața se întărește, dar apoi, își dădu seama că n-are nici o legătură cu ceața. Era ceva pal, aproape de albeața hârtiei și devenea mereu mai distinctă.

Până când, în cele din urmă, apăru în fața privirilor lui.

Avea aproape un metru înălțime și atârna cam la un metru deasupra punții. Era chipul lui Shar-Lon!

Și, cu toate că Lyn-Pron reușise să-și stăpânească trăsăturile feței și să nu trădeze prezența imaginii, ceilalți nu reușiră. Worf se întoarse în scaunul lui.

Numai pentru o clipă păru furios, dar apoi începu să râdă.

– Ești mai încăpățânat decât mi-am închipuit, oh, tu Cel Ales. Ce ai de spus?

– Lyn-Pron, spuse chipul fantomatic, dacă vrei să vezi și auzi toate astea, înseamnă că am

reușit. Acum depinde de tine, de Shar-Tel și de ceilalți și trebuie să vă grăbiți. Trebuie să vă concentrați toate gândurile asupra lui Shar-Tel. Dați-i lui puterea voastră, dați-i tăria voastră, repedel Monstrul ăsta poate fi biruit.

– Destul, țipă Worf, ridicându-se și trecând prin chipul lui Shar-Lon, ca pentru a dovedi că nu există.

Dar chiar în momentul în care trecu prin el, glasul lui Shar-Lon continuă:

– Creatura nu este de neînvins. Este un escroc, un proscris chiar și printre ei lui. A fost capabil să mă prindă în cursă cu ajutorul Darurilor lui pentru că eu am fost un naiv. A reușit să aibă putere asupra mea fiindcă eu eram singur. Dar chiar și așa, n-am fost cu totul neajutorat. Înainte de moarte am fost capabil să...

Worf lovea cu mâna înmănușată într-unul din panourile care acoperea peretele din spate al încăperii.

Dar chipul, cu toate că rămăsese nemișcat, nu dispăru.

Și, o clipă mai târziu, începu din nou să vorbească luând-o de la început.

– *Destul!* aproape că urlă Worf, dar în acel moment, Shar-Tel se aruncă înapoi, de parcă s-ar fi eliberat de ceva ce până atunci îl reținuse.

– Lyn-Pron, strigă el, asta e unica noastră șansă! Este unica șansă a lumii noastre. Trebuie...

– Sălbatici fără minte! Cuvintele izbucniră din pieptul lui Worf în timp ce smulse de la piept o mica armă. În momentul în care făcu primul gest cu ea, aceasta se întinse ca prin minune și deveni un iatagan lung de un metru. Dădu o lovitură peste chipul lui Shar-Lon, dar nu făcu să se miște decât ceața care mai plutea încă în încăpere.

O clipă mai târziu, se întoarse spre Shar-Tel și urletul lui astupă glasul fără trup al lui Shar-Lon.

Și Lyn-Pron fu eliberat.

Acel ceva care-l ținuse până atunci nemișcat, îi dăduse brusc drumul.

Repezindu-se înainte, sări în spatele lui Worf, încercând să prindă mâna care ținea iataganul.

Apoi, ceilalți s-au simțit eliberați și toți cinci se repeziră înainte, agățându-se de Worf cu disperare, încercând să-i smulgă iataganul, până când tăișul lui atinse fața uriașului.

Un urlet asurzitor izbucni din gâtul lui Worf, apoi se prăbuși.

Și dispăru în zgomotul asurzitor al energiilor teleportatoare.

Lyn-Pron și ceilalți trei se prăbușiră.

– A dispărut! strigă Shar-Tel! Am învins! Și acum, trebuie să folosesc pentru ultima oară Darurile pentru a vă trimite înapoi pe navele voastre. În câteva minute, acum când creatura și puterea ei au dispărut, Depozitarul poate fi distrus *cu adevărat*! Asta e încă una din realizările fratelui meu.

Fără să aștepte vreun răspuns, fără măcar să aștepte ca cei șase să se ridice, Shar-Tel se repezi la unul dintre panouri.

Chipul lui Shar-Lon, care încă mai vorbea, dispăru.

O clipă mai târziu, Lyn-Pron simți niște furnicături, apoi fu învăluit împreună cu ceilalți cinci în energiile sistemului de teleportare de pe *Enterprise*.

În momentul în care dispărură, Shar-Tel oftă ușurat, apoi se întoarse și așteptă ca imitația Depozitarului – în realitate un amestec de imagini alcătuit din șase surse, incluzând și puntea unui crucișător de luptă klingonian, vechi de un secol – să dispară și să se deschidă ușile holospațiului.

Păși pe holul navei *Enterprise*, lăsând în urmă ultima dintre lumile sale așa cum fusese ea– o lume a dictaturii și a geloziilor meschine, a războiului și a luptei neîncetate – și păși spre viitorul plin de speranțe. Pacea avea să vină și în lumea lui, nu printr-o "putere superioară" sau cine știe ce ajutor de sus, ci, mai curând prin cooperarea dintre toate națiunile și dintre toate popoarele.

Două minute mai târziu, la zece mii de kilometri distanță de locul unde ar fi trebuit să fie Depozitarul dacă n-ar fi fost deja distrus, o torpilă fotonică explodă, pentru ca lumea întreagă și cei cinci aflați pe nave, să o vadă.

De la o distanță sigură pentru a nu fi văzută, *Enterprise* privea cele cinci nave care mai rămăseseră și care se apropiau de habitat.

– Prea melodramatic, protestase Picard, aproape înfiorându-se în timp ce privea spectacolul. Nu vor crede niciodată un asemenea ticălos!

Chiar și Worf, cu toate că jucase cu mare plăcere prima "improvizație dramatică" avea unele îndoieli asupra eficienței.

– Nici un klingonian n-ar fi atât de nebun încât să întoarcă spatele când e vorba de șase dușmani, oricât de bine ar fi ei prinși, se plângea el în timp ce își scotea costumul de luptă klingonian și îmbrăca uniforma Flotei Stelare punându-și pe deasupra eșarfa. "Înfrângerea mea" a fost absolut incredibilă.

Troi, care monitorizase starea emoțională a celor șase piloți și transmitea mereu rezultatele lui Worf ca să le folosească în improvizația lui, era singura care părea încrezătoare în rezultat.

– Orice ați spune, Jean-Luc, ei *vor* să creadă, îl asigura ea. Oricare ar fi motivele lor de nemulțumire împotriva lui Shar-Lon și a Gardienilor Păcii, nu se desfată la gândul de a omorî o mie de oameni neajutorați.

Și, cu fiecare minut care trecea, cu fiecare imagine nouă pe care Yar o intercepta, cu atât

mai mult părea că Troi avea dreptate. Înfrângerea lui Worf și "distrugerea finală" a Depozitarului fuseseră acceptate aproape fără suspiciune.

Toți cei din Lumea Gardienilor Păcii – poate cu excepția lui Kel-Nar și a oamenilor lui, care, după ce s-au trezit au descoperit că sunt închiși și păziți – toți erau considerați victime ai "Constructorilor", nu tiranii care păruseră a fi de-a lungul atâtor zeci de ani. Imediat s-a hotărât ca într-o zi, curând, habitatul să devină ceea ce fusese de la început conceput să devină, prima treaptă în programul spațial al lumii.

În cele din urmă, navele ajunseră la bază și piloții ieșiră din ele, Lyn-Pron, a cărui navă fusese distrusă, fusese teleportat direct în habitat, împreună cu Shar-Tel și acum, amândoi ieșeau prin sasul habitatului pentru a-i felicita ceremonios pe cei cinci.

Picard păru în cele din urmă satisfăcut că situația era sub control și se așează din nou în scaunul lui de căpitan.

– Se pare că am reușit să rezolvăm amestecul nostru care nu fusese plănuit – și planeta și-a reluat evoluția firească, spuse el.

– Așa e, căpitane, îl aprobă Riker. Cred că foarte curând se vor aventura în spațiu – în timpul lor și în felul lor. Poate că o să ne mai întâlnim cu ei.

– Poate că da, fu de acord, Picard. Și poate că atunci nu va fi nevoie să fim decât noi înșine – așa este, domnule La Forge?

– Da, căpitane, spuse Geordi, întorcându-și scaunul cu fața spre căpitan. Picard îi explicase destul de clar cât de important era să respecte Prima Directivă, atunci când e vorba de culturi aflate în faze incipiente. Chiar dacă toate hotărârile pe care le luase el se bazaseră pe dorința de a salva vieți, deciziа de a-i încarna pe "Constructori" fusese punctul de unde porniseră toate necazurile. De data asta totul se terminase cum nu se putea mai bine. Dar altă dată...

Clătină capul. Prima Directivă era un lucru complicat.

Picard zâmbi.

– Schimbă cursul spre Baza stelară cincizeci-patru, domnule La Forge.

– Am schimbat cursul, căpitane.

– Activează!

Și Lumea Gardienilor Păcii dispăru în urma lor.

Câteva minute mai târziu, când Picard se retrăsese în camera lui pentru a completa raportul pe care urma să-l trimită Flotei Stelare, Geordi se întoarse spre Data.

– Comandantul Riker mi-a spus că a ta a fost ideea care ne-a salvat, Data.

– Am sugerat numai cadrul de bază al ideii. Ceilalți, în special locotenentul Yar, au dezvoltat-o într-o soluție optimă.

– Oricum, ideea de bază a fost a ta. Zâmbi și se aplecă mai aproape de Data, ca și când ar fi vrut să-i spună un secret. Nu vreau să te necăjesc, dar ideea asta mie mi se pare intuiție curată.

Data clătină capul cu tristețe.

– Mulțumesc, Geordi, dar mă tem că a fost o pură extrapolare logică. Printre povestirile culese de la ferengi erau nu mai puțin de trei în care se vorbea despre explozii masive în spațiu – probabil sateliții care se autodistrugeau – și care produceau rezultate identice. Popoarele de pe toate acele planete, cu toate că nici una nu dezvoltase călătoriile în spațiu, se amenințau

permanent unele pe altele și își distrugeau resursele limitate pentru producerea armamentului. Dar exploziile din spațiu, combinate cu efectele produse de radiații la suprafața planetelor, i-a făcut să-și dea seama cât de meschine erau propriile lor neînțelegeri. Situația de față părea similară – de fapt poporul lumii lui Shar-Lon părea mai mult decât pregătit să instituie un guvern al lumii, să renunțe la acel naționalism autodistructiv și la arsenalele pe care le genera, din momentul în care i-ar fi eliminat pe Gardienii Păcii. Deci, soluția părea clară: să adunăm pe Gardienii Păcii și restul populației laolaltă și pentru asta era nevoie de un dușman comun. Și, de vreme ce ni se spusese că erau unii care crezuseră de la bun început că Shar-Lon era un posedat, era logic să te folosești de această credință pentru a găsi soluția. Într-adevăr, după toate aparențele, Shar-Lon fusese influențat de un anumit aspect al "Constructorilor", de ceva ce exista în dispozitivele de control mintal din Depozitar. Într-un fel, noi i-am informat, într-o manieră distorsionată și sumară despre ceea ce s-a întâmplat în realitate cu Shar-Lon.

– Știu, spuse Geordi râzând. Totul este perfect clar. Dar aici intervine intuiția. De câte ori cineva are o idee strălucită, întotdeauna există cineva care spune: "De ce nu m-am gândit eu la asta?"

Făcu o pauză clătinând capul.

– Poate că singura diferență pentru noi, oamenii adevărați, este faptul că intuiția "se petrece" în subconștient, acolo unde n-o putem vedea așa că, îi spunem presupunere și cu asta basta.

Dar tu nu ai subconștient, deci procesul se petrece chiar la vedere și tu poți să-l urmărești.

Data se luminā la față dar îl privi pe Geordi întrebător:

– Chiar crezi că este posibil? Chiar crezi că am o formă de intuiție?

– Sunt convins, spuse Data zâmbind. Dar e numai o presupunere.

Tiparul executat la tipografia
OLIMP PRINTING SERVICES

Str. Fabrica de Glucoză nr. 11-13
sector 2, București